

τοπικά νέα:_____ [σελ. 2 - 12]

φόρμουλα 1 στη Δραπετσώνα; - πάλι η Ψυτάλεια στο προσκήνιο; - συνέλευση ηλιαιάς στο Κερασίσι - θεσμοί διαχείρισης της φτώχειας - εκδηλώσεις στο ρεσάιτο - μαθητικό έντυπο ΠΕΙΡΑ (Γ) ΜΑ - ρατσιστικές επιθέσεις στις περιοχές μας

καθεστώς έκτακτης ανάγκης_____ [σελ. 13 - 15]

αντιστάσεις:_____ [σελ. 16 & 19]

αυτοδιαχείριση νοσοκομείου Κιλκίς - για τις εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο

της γης οι κολλασμένοι:_____ [σελ. 17 - 18]

μία συνέντευξη...

Όλα τα 'χε η Μαριωρή...

Στις γειτονιές μας, η δημοτική αρχή Κερατσινίου και Δραπετσώνας, από την πρώτη στιγμή που «στέφθηκε», έχει δείξει ξεκάθαρα τις διαθέσεις της: θα κάνει τα πάντα προκειμένου να μείνει στην ιστορία. Έτσι λοιπόν, τον Ιούλιο του 2011, πρωτο-διαβάσαμε πως ο δήμαρχος, κος Τζανής, υιοθετεί και θα συμμετάσχει στην πρωτοβουλία υλοποίησης της «έμπνευσης» του αρχιτέκτονα και δημιουργού της DIELPIS FORMULA 1 (φορέας-μελέτη), Αθανάσιου Παπαθεοδώρου, που αφορά στην κατασκευή πίστας αγώνων GRAND PRIX της FORMULA 1 (στο εξής GP F1) στο Κερατσίνι και τη Δραπετσώνα. Ένα τέτοιο νέο θα ήταν ένα από τα απολαυστικότερα ανέκδοτα της εποχής, αν δεν συνέχιζαν με αμείωτη ένταση μέχρι σήμερα τόσο τα δημοσιεύματα σε έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα ενημέρωσης (ΜΜΕ) όσο και οι επίσημες κυβερνητικές τοποθετήσεις. Απ' ό,τι φαίνεται, ο κος Τζανής, ή αλλιώς wannabe Ρενέ του Μονακό του Κερατσινίου, επιδίδεται σε επικίνδυνες ασκήσεις παραλογισμού στις περιοχές.

Η πρόταση

Σύμφωνα, λοιπόν, με τη μελέτη της DIELPIS -η οποία παρουσιάστηκε επίσημα στις 14 Ιουλίου 2011, μέσα σε πλοίο των Μινωικών γραμμών- πρόκειται για πίστα αγώνων ταχύτητας 5.200μ., τύπου Street Circuits (αλά Μονακό), η οποία θα χρησιμοποιεί το 70% του υπάρχοντος οδικού δικτύου (ένα μέρος της πίστας θα περνάει από την Α. Παπανδρέου) και το επιπλέον 30% θα κατασκευαστεί στις εκτάσεις της πρώην Βιομηχανίας Λιπασμάτων, της ΑΓΕΤ-Ηρακλής καθώς και των δεξαμενών πετρελαίου της ΒΡ. Χώροι που ανήκουν αντίστοιχα στον δήμο Κερατσινίου - Δραπετσώνας και το Δημόσιο (31%), την Εθνική Τράπεζα, την ΑΓΕΤΗρακλής και τα Ελληνικά Πετρέλαια (69%). Στις συγκεκριμένες «ελεύθερες» εκτάσεις θα εγκατασταθούν τα pit-stop και οι κεντρικές κερκίδες (main grandstand), οι οποίες θα φιλοξενούν 130.000 επισκέπτες. Επίσης, θα κατασκευαστούν κτίριο δημοσιογράφων, αποθήκες, γκαράζ. Πέραν αυτών, θα αξιοποιηθούν οι υφιστάμενοι χώροι, οι οποίοι θα αναπλαστούν και θα μετατραπούν σε ξενοδοχεία πέντε αστέρων, εμπορικά κέντρα, χώρους αναψυχής και διάφορα σχετικά καταστήματα. Επίσης, στη μελέτη προβλέπεται προβλήτα για γιοτ, χώρος προσγείωσης υδροπλάνων και άλλα. Τέλος, προτείνεται η δημιουργία πάρκου Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας στην έκταση των Λιπασμάτων. Η «ελεύθερη» έκταση χαμηλού πρασίνου υπολογίζεται μόλις στα 210 στρέμματα. **Μόνο η κατασκευή της πίστας απαιτεί 100 εκατομμύρια ευρώ, ενώ συνολικά ο προϋπολογισμός του έργου αγγίζει τα 500 εκατομμύρια ευρώ¹.** Σχετικά με τη χρηματοδότηση του έργου, ο μεν wannabe Ρενέ του Κερατσινίου δήλωσε πως «στόχος του δήμου είναι η ένταξη του συγκεκριμένου έργου στο πρόγραμμα Τζέσικα, που αποτελεί τμήμα του ΕΣΠΑ και προβλέπει τη συγχρηματοδότηση του έργου από ευρωπαϊκά κονδύλια και ιδιώτες». Ο δε φιλόδοξος αρχιτέκτονας, κος Παπαθεοδώρου, δήλωσε: «εφόσον ο *Bernie Ecclestone*² μας ανάψει το πράσινο φως, θα βρεθούν επενδυτές. Εξάλλου, μας προτείνει χρηματοδότες και η ίδια η ομοσπονδία. Το κράτος δεν θα συμμετάσχει. Θα είναι ιδιωτική επένδυση». Ένα σχόλιο πάνω

σε αυτή τη δήλωση από την Πανελλήνια Ένωση Συνδέσμων Εργοληπτών Δημοσίων Έργων -αφού πρώτα εύχονται για τη θετική έκβαση- είναι ότι «το πράγμα στην πραγματικότητα λειτουργεί αντίθετα για τον αυτοκράτορα της F1, *Bernie Ecclestone*: στη φάση του σχεδιασμού ποτέ δεν απογοητεύει τους ενδιαφερόμενους. Στο δια ταύτα, όμως, ζητά πρώτα να φτιάξεις την πίστα, μετά έρχεται και τη βλέπει και, αφού λάβει μια τριψήφια προκαταβολή (σε εκατομμύρια), ορίζει ημερομηνία τέλεσης αγώνα F1, συνήθως μία Ζετία αργότερα»³.

...η FORMULA 1 της έληψε!

« Η αύξηση του κόστους, η μείωση των θεατών... όλα λένε "ευχαριστούμε για τις αναμνήσεις αλλά δεν θα ανανεώσουμε το συμβόλαιο με την F1, ειδικά αφού κοστίζει στους φορολογούμενους της Βικτώρια, 50 εκατομμύρια δολάρια. Σε έρευνα που έκανα, μόνο ο 1 στους 10 κατοίκους της Μελβούρνης θέλει να ξαναγίνει F1 στην πόλη. Αλλωστε οι ντόπιοι υπέφεραν από το μποτιλιάρισμα στους παρακείμενους δρόμους κατά την διάρκεια των αγώνων, υπέφεραν από τον θόρυβο και τους καπνούς, υπέφεραν με τις επιδείξεις, χαμηλής πτήσης, μαχητικών αεροσκαφών που πραγματοποιούνται στην τελετή της F1, που επίσης κοστίζουν επιπλέον εκατομμύρια ευρώ στους φορολογούμενους" »

συνέχεια στη σελ.3

1 Στοιχεία από εφ. Καθημερινή στις 04.02.2012
2 Bernie Ecclestone: υπεύθυνος των εμπορικών δικαιωμάτων της Formula 1

3 <http://www.pesede.gr/>

7 χρόνια ΠΕΣΑΛΤΟ 7 χρόνια ΠΕΣΑΛΤΟ 7 χρόνια ΠΕΣΑΛΤΟ 7 χρόνια ΠΕΣΑΛΤΟ 7 χρόνια ΠΕΣΑΛΤΟ

Από τα μέσα Ιούνη 2005, στο Κερατσίνι, στην Ερμού 9, στο ύψος της Λεωφόρου Δημοκρατίας 54, 100 μέτρα από την πλατεία Λαού, λειτουργεί ο αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης ΠΕΣΑΛΤΟ. Ένα εγχείρημα κοινωνικής-πολιτικής-πολιτισμικής παρέμβασης, αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα, που έχει ως επίκεντρο της απεύθυνσης και της δράσης του την περιοχή του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας, με συμμετοχή σε κινητοποιήσεις και στις γύρω περιοχές του Πειραιά.

Όλα αυτά τα χρόνια, το στέκι έχει καταθέσει λόγο και δράση (με κείμενα, εφημερίδες, αφίσες, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, συζητήσεις, προβολές βίντεο, συναυλίες, πορείες) γύρω από τα ζητήματα της μισθωτής σκλαβιάς και του ασφαλιστικού, του ρατσισμού και των κοινωνικών διακρίσεων με βάση το φύλο και τη σεξουαλική προτίμηση, του σχολείου-φυλακή και της άρνησης στρατεύσεως, του πολιτισμού της νάρκωσης και της οικονομικής καταστροφής, του εγκλεισμού και της αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές, της κρατικής και καπιταλιστικής βαρβαρότητας και της πολυεπίπεδης κρίσης του συστήματος κυριαρχίας.

Την τελευταία διετία, όπως είναι λογικό, οι δραστηριότητες του στεκιού έχουν επικεντρωθεί στην ολομέτωπη επίθεση που δεχόμαστε από την εγχώρια και υπερεθνική, πολιτική και οικονομική εξουσία και τις ιδιαίτερες επιδράσεις αυτής της επίθεσης στις περιοχές μας, που είναι έντονα ταξικά χαρακτηρισμένες μέσα στην ιστορική τους διαδρομή (αδιάφυστος μάρτυρας η ατέλειωτη ουρά σε καθημερινή βάση στον τοπικό ΟΑΕΔ). Στο πλαίσιο είτε των δικών μας πρωτοβουλιών είτε ευρύτερων αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων και συνελεύσεων στις περιοχές μας, έχουμε πραγματοποιήσει σειρά εκδηλώσεων και τοπικών πορειών, έχουμε κατέβει συλλογικά στις μεγάλες κεντρικές διαδηλώσεις, έχουμε συμμετάσχει σε τοπικές δράσεις ενάντια στα χαράτσια και για την ελεύθερη μετακίνηση χωρίς εισιτήριο στα μέσα μαζικής μεταφοράς, έχουμε διοργανώσει κινήσεις αλληλεγγύης σε εργατικούς αγώνες και συλλογικές κουζίνες σε πλατείες, στη λογική του μοιράσματος και της αμοιβαιότητας.

Το ΠΕΣΑΛΤΟ είναι ένας ανοιχτός κοινωνικός χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, συναναστροφής και ανθρώπινης δημιουργίας, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, θεαματικά και καταναλωτικά πρότυπα. Ένα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια στην εκμετάλλευση, την αλλοτρίωση και κάθε μορφή εξουσίας. Το στέκι είναι ανοιχτό για γνωριμία, κοινωνικότητα και χαλαρή συνεύρεση κάθε Παρασκευή μετά τις 8:00μμ. Για διαρκή ενημέρωση επισκεφτείτε το blog του στεκιού: anarxiko-resalto.blogspot.com

συνέχεια από σελ.2

Αυτή είναι η δήλωση⁴ του Michael Danby -Ομοσπονδιακού μέλους του Λιμένος Μελβούρνης/Αυστραλίας- την άνοιξη του 2011. Στη γειτονική μας Τουρκία, τα ΜΜΕ αναφέρουν πως δεν θα πραγματοποιηθεί στην Τουρκία το GP της F1 το έτος 2012, λόγω της διαφωνίας με τον Ecclestone, ο οποίος για τη διεξαγωγή του αγώνα ζήτησε τα διπλάσια χρήματα από την προηγούμενη χρονιά, δηλαδή 26 εκ. δολάρια. Στην πιο μακρινή Βαλένθια της Ισπανίας, εξαιτίας της οικονομικής κατάστασης, η επαρχιακή κυβέρνηση σκέφτεται να μην καταβάλει το ποσό των 20 εκ. δολαρίων, οπότε και να ακυρωθεί για το 2012 ο αγώνας της F1. Ομως, μία τέτοια επιλογή θα αναγκάσει την κυβέρνηση να πληρώνει ετήσιο πρόστιμο (επίσης μεγέθους εκατομμυρίων) στη F1 ωστόσο λήξει το συμβόλαιο. Από τα παραπάνω, διαφαίνονται κάποια από τα δεδομένα που αφορούν στη διεξαγωγή αγώνων F1 ανεξαρτήτως περιοχής και χώρας.

Ο εντυπωσιακός, κατά τ' άλλα, αγώνας της F1 από την τηλεόραση δεν είναι παρά «μία παρέλαση για πλούσιους και φημισμένους», όπως είτε χαρακτηριστικά ένας αμερικάνος οδηγός αγώνων ταχύτητας⁵ που διαφωνεί να κατασκευαστεί πίστα στην πόλη του Austen, στις ΗΠΑ. Ενα υπερκαταναλωτικό θέαμα που ξεπερνάει το αγώνισμα αυτό καθ' αυτό. Μία βιαστική μετάφραση των παραπάνω θα μπορούσε να είναι ότι θα πνιγεί η πόλη από τουρίστες και θα συρρεύσουν κεφάλαια και, άρα, κέρδη. Πρόκειται, όμως, για εσφαλμένη μετάφραση. Τα κέρδη από τη διεξαγωγή αγώνων F1 είναι βραχυπρόθεσμα και δεν υπάρχουν μακροπρόθεσμα βιώσιμα ή ευεργετικά αποτελέσματα για τον τόπο όπου διεξάγονται. Αλλωστε, μιλάμε για

«δέσιμο χειροπόδαρο» με συμβόλαιο σκληρών όρων και πολλών ετών, που ο μόνος χαμένος, στην εμφάνιση οποιασδήποτε εμπλοκής, θα είναι ο τόπος του αγώνα και σε καμία περίπτωση η F1.

Στο ουσιαστικό πεδίο της καθημερινότητας των κατοίκων, πρόκειται για αγώνες που ρυπαίνουν εξαιρετικά. Ο ήχος ενός αυτοκινήτου της F1 αγγίζει τα 180db -μία κοντινή σύγκριση θα μπορούσε να γίνει με αεροσκάφος, το οποίο δεν ξεπερνάει τα 120db. Τα καυσαέρια είναι ανυπολόγιστα (από fan της F1, ένας υπολογισμός⁶: ένα μονοθέσιο της F1 «καίει» στο πρωτάθλημα 1 έτους -18 αγώνες, χωρίς τους προκριματικούς και τις προπονήσεις- όσα καύσιμα θα «έκαιγε» ένας συμβατικός οδηγός, αν οδηγούσε επί 20 χρόνια συνεχόμενα!), χωρίς να υπολογίζονται τα καυσαέρια των επιδειξων στρατιωτικών αεροσκαφών που πραγματοποιούνται κατά κόρον. Κατά τη διάρκεια των αγώνων, ο αποκλεισμός της έκτασης αλλά και ο αριθμός των επισκεπτών -αριθμός που ξεπερνάει τους κατοίκους των 2 δήμων, Κερατσίνιου και Δραπετσώνας- επιβαρύνει τραγικά την κίνηση των κατοίκων, ιδιαίτέρως την κίνηση των αυτοκινήτων (συνθήκη που παράγει επιπλέον καυσαέρια). Αρκεί να αναλογιστούμε ότι σε μία μητρόπολη, όπως η Μελβούρνη, με αραιό οικοδομικό ιστό, μεγάλες λεωφόρους και δρόμους, πάρκα και πλατείες, ακινητοποιούνται τα πάντα από το μποτιλιάρισμα. Πόσω μάλλον στο Κερατσίνι και τη Δραπετσώνα που, εκτός της κίνησης των κατοίκων, υπάρχει η πρόσθετη κίνηση φορτηγών -εξαιτίας του λιμανιού και των σταθμών εμπορευματοκιβωτίων. Δεν απαιτείται λοιπόν PhD (πτυχίο) πολεοδομίας και περιβαλλοντολογίας για να γίνει αντιληπτό πως οι επιπτώσεις είναι τραγικές.

«Έχουν γίνει πολλές προτάσεις για το χώρο

⁶ <http://bleacherreport.com/articles/71905-eco-friendly-f1-eye-popping-stats-suggest-fia-needs-to-cut-gasses>

των λιπασμάτων, ωστόσο το σχέδιο της formula 1 είναι μια εξαιρετική πρόταση που δίνει μια τελείως διαφορετική διάσταση στην υπόθεση Ανάπλαση», δήλωσε ο Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος του ΟΛΠ ΑΕ, κ. Γιώργος Ανωμερίτης.

Εδώ και δέκα χρόνια, για το «επενδυτικό φιλέτο» (όπως θέλουν να το χαρακτηρίζουν διάφορα «αρπακτικά») της ευρύτερης περιοχής των Λιπασμάτων, πρέπει να έχουν καταναλωθεί τόνοι χαρτιού προκειμένου να «αξιοποιηθεί». Μόνο τα τελευταία 3 χρόνια έχουν ακουστεί διάφορα ευφάνταστα, όπως αυτό του «Ναυτιλιακού City» αλά Λονδίνο (πραγματικά δεν μπορεί να εξηγηθεί διαφορετικά αυτή η εμμονή των «ειδικών» να αντιγράφουν κάθε φορά τις «μελέτες» τους από άλλες πόλεις: πρέπει να παίζουν το παιχνίδι με την υδρόγειο σφαίρα, που τη γυρνάς και τη σταματάς τυχαία με το δάχτυλο κι έτσι διαλέγεις την πόλη) ή τη δημιουργία μουσείων, εμπορικών και εκθεσιακών κέντρων, μαρίνων, parking (αυτή τη φορά αλά Βαρκελώνη) ή αλλιώς «πολιτιστική ακτή Πειραιά», και σήμερα τη F1 (Μονακό).

Το εντυπωσιακό, αν μελετηθούν οι υποτιθέμενα διαφορετικές προτάσεις, είναι ότι τελικά πρόκειται για μία πρόταση του ΟΛΠ (με την στήριξη του Υπουργείου Ανάπτυξης και Ναυτιλίας) που εξελίσσεται, που αναπληρώνει κενά ή παραβλέψεις, που προσπαθεί να δώσει τυράκια στους Δήμους για να μην «κολλήσουν» το έργο κλπ. Σύμφωνα με αυτήν, σε όλο το παραλιακό μέτωπο, συμπεριλαμβανομένης της πρώην βιομηχανικής ζώνης, θα επεκταθούν οι λιμενικές εγκαταστάσεις. Σε αυτές υπολογίζονται οι μαρίνες για τα κρουαζιερόπλοια και τα γιοτ. Τα πρώην κτίρια -όσα κριθούν «ιστορικά»- θα αναδιαμορφωθούν για να στεγάσουν είτε μουσεία είτε εμπορικά κέντρα. Στους «ελεύθερους» χώρους θα χτιστεί ό,τι λείπει και χρειάζεται, δηλαδή εκθεσιακά κέντρα, ξενοδοχεία, επιπλέον μαγαζιά,

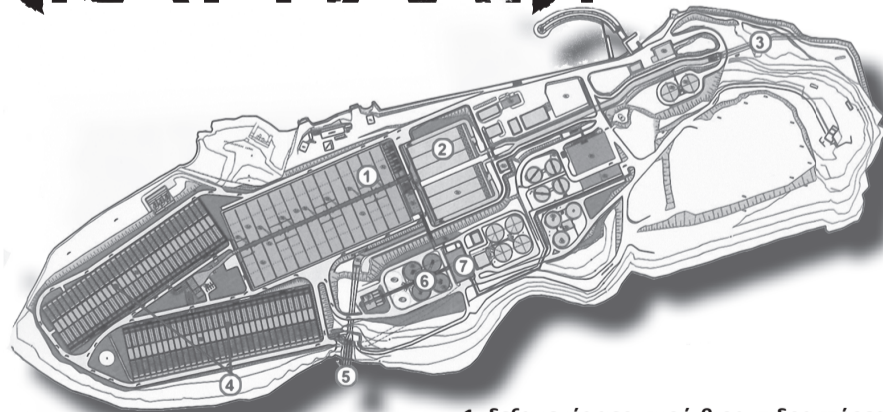
parking. Και αν περισσεύουν κάποια τετραγωνικά θα φυτευτεί γκαζόν και κάποια δέντρα, έτσι ώστε να ονομαστεί «ελεύθερος χώρος» πρασίνου. Η σημερινή πρόταση για F1 από την DIELPIS δεν μας εξέπληξε που βρήκε αμέσως σύμφωνο τον κο Ανωμερίτη (πρόεδρο του ΟΛΠ), όπως και τους τότε υπουργούς και υφυπουργούς (κο Χρυσόχοϊδη, κο Βορίδη, κο Γεωργιάδη). Ουσιαστικά, η πρόταση για F1 καλύπτει ένα σοβαρότατο κενό στην πρόταση του ΟΛΠ για την «Πολιτιστική Ακτή Πειραιά»: τα λεγόμενα αντισταθμιστικά οφέλη που υπόσχονται στους δήμους (όπως εκείνα που δεν δόθηκαν ποτέ κατά την συμφωνία επαναλειτουργίας τους εργοστασίου της ΔΕΗ, χρόνια πριν). Το αποτέλεσμα θα είναι αφενός πως θα υλοποιηθεί η κατάχρηση και του τελευταίου «ελεύθερου» χώρου από τον ΟΛΠ, αφετέρου θα είναι όλοι ικανοποιημένοι, κερδισμένοι, εκτός των κατοίκων που... θα πρέπει να υποφέρουν την επιπλέον μόλυνση, την επιπλέον ηχορύπανση, θα πρέπει να αντέχουν την εικόνα χρήσης μιας ιστορικής, βιομηχανικής περιοχής από εκατομμυριούχους και στάρλετ, θα πρέπει να ξεχάσουν κάθε «όνειρο» πρόσβασης στη θάλασσα, θα πρέπει να σβήσουν κάθε «ελπίδα» για πάρκο έκτασης άνω των 400 στρεμμάτων. Και όσοι αντισταθούμε απέναντι σε αυτό το σχέδιο, ήδη έχουν προλάβει να μας χαρακτηρίσουν «μίζερους, κοντόφθαλμους, με έλλειψη φαντασίας και τόλμης»⁷. Πράγματι, η φαντασία των κατοίκων είναι μηδαμινή όταν αφορά τσιμέντο, μόλυνση, αποκλεισμό και κέρδη μεγαλοεργολάβων, επιχειρηματιών, πολυεθνικών εταιριών ή ακόμα και super εκατομμυριούχων οδηγών της F1. Τέτοια φαντασία σας τη χαρίζουμε.

⁷ Χαρακτηρισμοί που ακούστηκαν τόσο από το στόμα του Wanna Be Ρενέ (Τζανή) και του αρχιτέκτονα (Παπαθεοδώρου), όσο και από τον Ανωμερίτη.

ΠΡΩΤΗ ΠΟΥΡΗ Η ΨΥΧΩΣΗ (ΚΑΙ ΠΑΛΙ)!

«Αποψη μας είναι ότι ο ευρύτερος Πειραιάς, [...] δεν μπορεί να αποτελεί τον κατ' επάγγελμα βόθρο του λεκανοπεδίου». Σε αυτή τη δήλωση του κου Μίχα, τον Φεβρουάριο του 2012, κολλάει η έκφραση «τί είχες Γιάννη μου, τί είχα πάντα». Με μια απλή αναζήτηση σε εφημερίδες και site πολιτικών, διαπιστώνεται πως η ιστορία του Κέντρου Επεξεργασίας Λυμάτων στην Ψυττάλεια (ΚΕΛΨ¹) είναι γραμμένη με χιλιάδες υποσχέσεις, δηλώσεις, ψηφίσματα, καταγγελίες, μηνύσεις, καταδίκες, όπως και κάθε ιστορία που σχετίζεται με διαχείριση σκουπιδιών/λυμάτων. Τους τελευταίους δύο μήνες, επανήλθε στο προσκήνιο για τρεις λόγους. Ο πρώτος αφορά στην ανεξέλεγκτη ταφή αποξηραμένης λυματολάσπης πάνω στο νησί, γιατί γέμισαν οι υπάρχουσες δεξαμενές. Ο δεύτερος, στην απόφαση της ΕΥΔΑΠ να μεταφέρει τα λύματα της Ανατολικής Αττικής στην Ψυττάλεια, ενάντια στον αρχικό σχεδιασμό λειτουργίας της. Και ο τρίτος, στη σύμβαση της Περιφέρειας Αττικής με την ΕΥΔΑΠ σχετικά με το έργο «Επεξεργασία και Επαναχρησιμοποίηση Εκρών Κέντρου Επεξεργασίας Λυμάτων Ψυττάλειας», που ψηφίστηκε στις αρχές Μάρτη 2012.

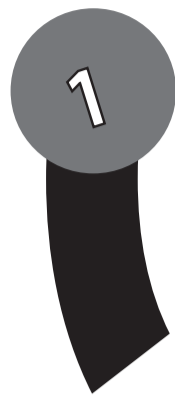
¹ ΚΕΛΨ: Η κύρια μονάδα επεξεργασίας λυμάτων στην ευρύτερη περιοχή της Αθήνας [...]. Πρόκειται για ένα από τα μεγαλύτερα Κέντρα Επεξεργασίας Λυμάτων στην Ευρώπη και διεθνώς, με δυναμικότητα ισοδύναμου πληθυσμού 5.600.000 κατοίκων. (πηγή ΕΥΔΑΠ)

1. δεξαμενές αερισμού-βιοαντιδραστήρες
2. δεξαμενές πρωτοβάθμιας καθίζησης
3. αγωγοί εισροής λυμάτων
4. δεξαμενές τελικής καθίζησης
5. αγωγοί εκβολής
6. εγκαταστάσεις αναερόβιας χώνευσης λύσος
7. κτίριο μηχανικής πάχυνσης

συνέχεια στη σελ.4

Ανεξέλεγκτη ταφή λυματολάσπης στην Ψυτάλεια

Από το 2004 ως το 2007, η κατάσταση που επικρατούσε στις περιοχές του Πειραιά ήταν αφόρητη. Ολοι, μάλλον, θυμούνται τις ανεξέλεγκτες αναθυμιάσεις βρώμας που προέρχονταν από την Ψυτάλεια. Για εκείνη την περίοδο, σύμφωνα πάντα με τους αρμόδιους (ΕΥΔΑΠ, ΥΠΕΧΩΔΕ, νομάρχες και δημάρχους), το πρόβλημα οφειλόταν στο ότι «είχε καθυστερήσει η ολοκλήρωση της μονάδας ξήρανσης της λυματολάσπης». Μόνο το 2006, τα δημοσιεύματα αναφέρονταν σε ποσότητα 300.000 τόνων λυματολάσπης πάνω στο νησί. Τότε, ο κος Μίχας είχε επισημάνει «τις δυσμενέστερες επιπτώσεις, που θα φτάσουν στα επίπεδα της οικολογικής καταστροφής, από μια ενδεχόμενη διαφυγή της λάσπης στη θάλασσα» (παρεμπιπτόντως, δεν μάθαμε στα επόμενα 3 χρόνια πόση λυματολάσπη διέφυγε), ενώ είχε επαναλάβει δηκτικά «ότι προτίθεται να ανακαλέσει την άδεια λειτουργίας του Κέντρου Επεξεργασίας Λυμάτων (ΚΕΛ) αν δεν ληφθούν συγκεκριμένα μέτρα με ορισμένο χρονοδιάγραμμα υλοποίησης».

Αν και καθυστέρησαν τα μέτρα περί τα 3-4 χρόνια, υπογράφηκε σύμβαση για τη μεταφορά κάποιων δεκάδων χιλιάδων τόνων σε ΧΥΤΑ της Ελλάδας και της Γερμανίας και η μονάδα ξήρανσης υλοποιήθηκε. Βέβαια, μετά την ολοκλήρωση, το 2009 εμφανίστηκαν ξανά κάποια θέματα και ο κος Μίχας μάς γνωστοποίησε ότι «η μονάδα ξήρανσης της λυματολάσπης είναι ημιτελής [...] και ο όγκος της λάσπης έχει ξεπεράσει τα όρια». Σήμερα, επανεμφανίστηκε το ίδιο θέμα υπερσυσσώρευσης, οπότε η ΕΥΔΑΠ πήρε την πρωτοβουλία να εναποθέσει ή να ενταφιάζει πάνω στο νησί ό,τι περισσεύει από τα βιοστερεά (όπως λέγονται), με κίνδυνο ανάφλεξης, εκτός από τη μόλυνση που ήδη έχει συντελεστεί. Αυτή τη φορά, οι αρμόδιοι τονίζουν πως για το πρόβλημα υπαίτια είναι... η λήξη της σύμβασης με την εταιρεία που είναι υπεύθυνη για τη μεταφορά της λυματολάσπης σε Ελλάδα και εξωτερικό! Το πως γίνεται μία εταιρεία όπως η ΕΥΔΑΠ να «ξεχνάει» τότε λήγουν οι συμβάσεις της, είναι απορίας άξιο.

Μεταφορά λυματολάσπης της Ανατολικής Αττικής στην Ψυτάλεια

Η μεταφορά θα γίνει με την κατασκευή ενός αγωγού από την ανατολική Αττική μέχρι τον Πειραιά, κόστους 59 εκ. ευρώ. Αυτή η απόφαση της ΕΥΔΑΠ και του αρμόδιου υπουργείου (στις 16.1.2012) είναι καταρχήν αντίθετη με το ισχύον θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας του ΚΕΛΨ (Κοινή Υπουργική Απόφαση ΚΥΑ-140774/2009¹), στο οποίο, μεταξύ άλλων, αναφέρεται ότι οι περιοχές που θα εξυπηρετούνται από το ΚΕΛΨ είναι αποκλειστικά οι περιοχές του λεκανοπεδίου που αφορούν στην Αθήνα και τον Πειραιά. Ο περιφερειάρχης και οι δήμαρχοι της ευρύτερης περιοχής του Πειραιά διαφωνούν και απειλούν με μηνύσεις. Η επιχειρηματολογία τους στηρίζεται στην αδυναμία του ΚΕΛΨ να εξυπηρετήσει επιπλέον δήμους (αύξηση πληθυσμού που κατ'επέκταση προκαλεί θέμα παροχρηματοδότησης²) και στην ήδη προβληματική λειτουργία του αντλιοστασίου στον Ακροκέραμο του Περάματος (είναι μονάδα του ΚΕΛΨ), όπου στο πρόσφατο παρελθόν παρουσιάστηκαν υπερχειλίσεις λυμάτων, δημιουργώντας προβλήματα στην περιοχή. Σημειωτέον, η ΕΥΔΑΠ, μαζί με τα αρμόδια υπουργεία, είχε αποφασίσει να κατασκευάσει 4 μικρότερα

κέντρα επεξεργασίας λυμάτων (ΚΕΛ) σε διάφορες περιοχές της Ανατολικής Αττικής³, η παρουσίασή των οποίων πραγματοποιήθηκε στο Ζάππειο στις 22.3.11. Οι αγώνες των κατοίκων σε συνδυασμό με τις ομόφωνες αποφάσεις του συνόλου των τοπικών δημοτικών αρχών απέτρεψαν (μέχρι νεωτέρας) την υλοποίησή τους. Οι τοπικές δημοτικές αρχές, στα τότε ψηφίσματά τους, χρησιμοποιούσαν ως βασικά επιχειρήματα την απελπιστική κατάσταση που έχει προκληθεί στη Σαλαμίνα, το Πέραμα και τους άλλους δήμους του Πειραιά εξαιτίας της λειτουργίας του ΚΕΛΨ. Η ΕΥΔΑΠ και οι λοιποί συναρμόδιοι, τόσο λόγω των τοπικών αντιδράσεων όσο και εξαιτίας της ίσως πιο συμφέρουσας οικονομοτεχνικής διάστασης, άλλαξαν ρότα, φέρνοντας στο φως την ιστορία με τον αγωγό μεταφοράς λυμάτων στην Ψυτάλεια. Αυτή η αλλαγή πλάνων από την ΕΥΔΑΠ προκάλεσε στις τοπικές αρχές της ανατολικής αττικής, μαζί με την αναμενόμενη ανακούφιση, και μία επιλεκτική «σύγχυση» αφού σήμερα στις δηλώσεις τους η -μέχρι χθες προβληματική και επιβαρυνόμενη- Ψυτάλεια⁴, κρίνεται ως η ΜΟΝΗ και οικονομικά ορθότερη λύση για τη μεταφορά των λυμάτων τους.

1 «Οποιαδήποτε μελλοντική επέκταση του δικτύου ακαθάρτων των Κιούρκων προς το λεκανοπέδιο και μέσω αυτού στην Ψυτάλεια, απαιτείται νέα πλήρης περιβαλλοντική αδειοδότηση με ενδεδειγμένη εξέταση εναλλακτικών λύσεων. Κατά μείζονα λόγο η απαίτηση αυτή είναι απολύτως αναγκαία και για όλους τους δήμους της Ανατολικής Αττικής που δεν περιλαμβάνονται στη χωρική ενότητα του λεκανοπεδίου Αθηνών».

2 Από στοιχεία της ΕΥΔΑΠ, τον Οκτώβριο του 2011: τα ρυπαντικά φορτία εισόδου στο ΚΕΛΨ κυμαίνονταν μεταξύ 89% και 103% των φορτίων σχεδιασμού του.

3 Το ένα στα όρια του σημερινού Δήμου Μαραθώνα για τις ανάγκες του βόρειου τμήματος του Νομού, το δεύτερο στο θέση «Πλατύ Χωράφι» για τις ανάγκες των ανατολικών Δήμων (Ραφήνας, Πικερμίου, Αρτέμιδας, Σπάτων, Παλλήνης κ), το τρίτο στην νότια πλευρά του Αεροδρομίου (Κορωπί) και το τέταρτο στη θέση «Γερακίνα» στα όρια του σημερινού Δήμου Σαρωνικού (Καλύβια, Παλ Φώκαια, Ανάβυσσος, Σαρωνίδα).

4 Έχει ενδιαφέρον να διαβαστούν οι δηλώσεις διάφορων τοπικών αρχόντων <http://anatakti.wordpress.com/2012/01/21/>

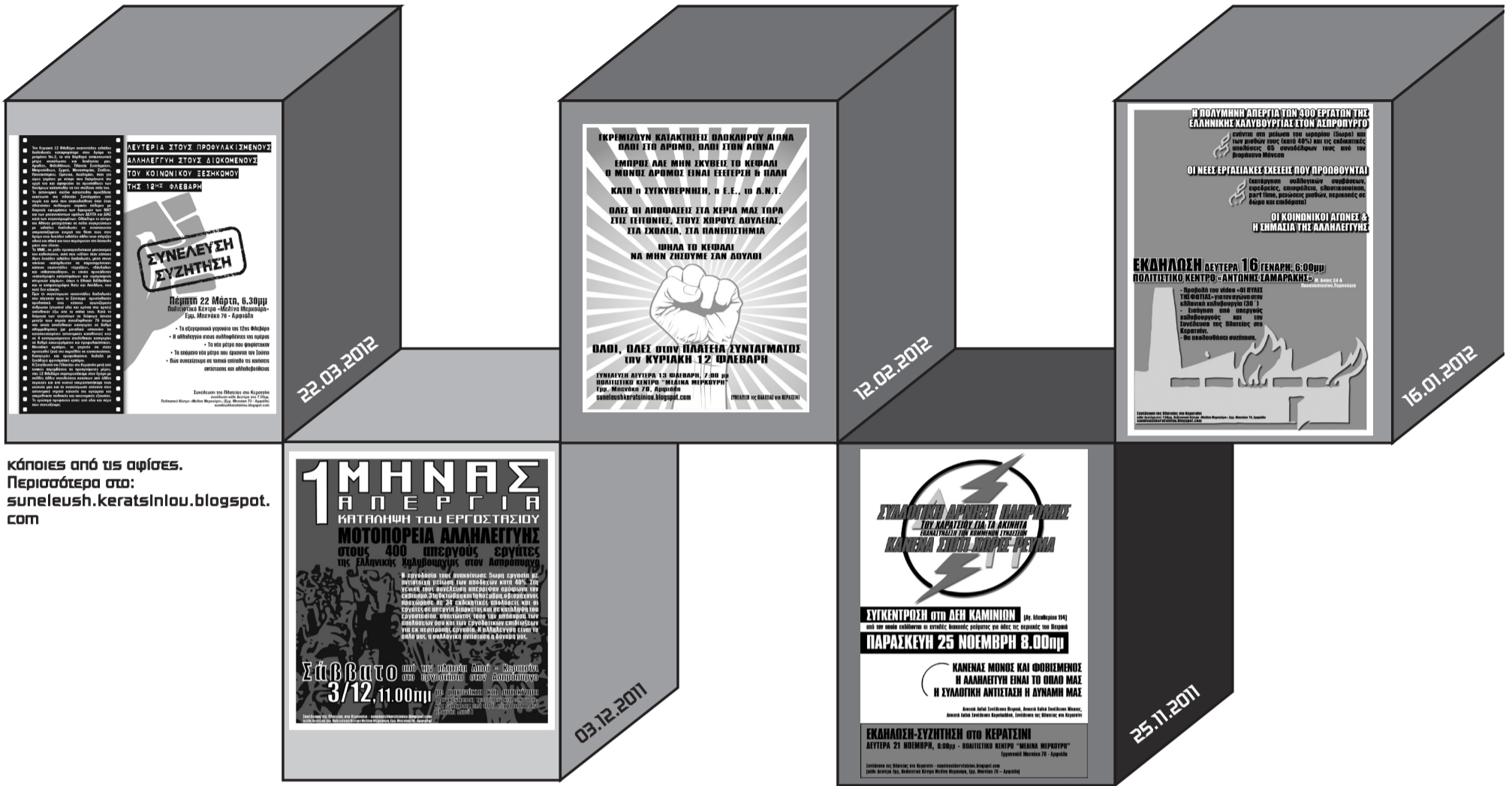

Δεν είναι τυχαίο ότι το ζήτημα των λυμάτων τίθεται ως ζήτημα προς διαχείριση και όχι προς επίλυση. Δεν υπάρχει λύση στο διογκούμενο πρόβλημα των αποβλήτων, απόρροια του αστικού πολιτισμού και της συγκεντροποίησης πληθυσμών στις μεγαλουπόλεις. Και, σίγουρα, το κέντρο επεξεργασίας λυμάτων στην Ψυτάλεια -με την περιορισμένη δυναμικότητά του, τις δυσλειτουργίες και τους εμπαιγμούς- δεν μπορεί καν να διαχειριστεί το πρόβλημα. Αντιθέτως, στο κοντινό μέλλον ίσως να προκληθούν επιπλέον προβλήματα -δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η ΕΥΔΑΠ είναι ένας από τους οργανισμούς που θα ιδιωτικοποιηθούν. Την ίδια στιγμή οι τοπικοί άρχοντες για άλλη μια φορά λειτουργούν βάσει της κλασικής φιλοσοφίας τους «αν ένα πρόβλημα μπορεί να κουκουλωθεί, το κουκουλώνουμε, αν όχι, το σπρώχνουμε μακριά μας», δημιουργώντας έτσι τις προϋποθέσεις να θέσουν μέσα στο επόμενο διάστημα τις κοινωβίαιες σε αντιπαράθεση.

Επεξεργασία και επαναχρησιμοποίηση εκροών κέντρου επεξεργασίας λυμάτων

Ενώ λοιπόν διεξάγονταν συνεδριάσεις, συμβούλια, συσκέψεις για τα δύο παραπάνω θέματα, σε μία αυτοψία της Αντιπεριφέρειας Πειραιά και του Περιβαλλοντικού Συνδέσμου Δήμων Αθήνας-Πειραιά (ΠΕΣΥΔΑΠ) στις 10.1.12 στο ΚΕΛΨ, επανήλθε στο προσκήνιο, από τον πρόεδρο της ΠΕΣΥΔΑΠ, η πρόταση για «αξιοποίηση της παραγόμενης ποσότητας βιοστερεών (αποξηραμένη λυματολάσπη) για εδαφοβελτιωτικούς σκοπούς και υποστήριξη της αναδάσωσης του όρους Αιγάλεω». Πλάνο που κατά καιρούς επικροτούσαν όλοι οι συναρμόδιοι φορείς. Το Περιφερειακό Συμβούλιο Αττικής, στις 2.3.2012 (δεν έχασε καθόλου χρόνο), ενέκρινε τους όρους της συγκεκριμένης σύμβασης με την ΕΥΔΑΠ, προϋπολογισμού 38 εκατομμυρίων ευρώ. Η επαναχρησιμοποίηση επεξεργασμένων υγρών και λάσπης θα προσφέρει τα άρδευση σε κοντινές βιομηχανίες, ξενοδοχεία, πάρκα, στο Ποικίλο όρος κλπ. Δεν αναφέρεται, βέβαια, το γεγονός ότι στο ενδεχόμενο προβληματικής λειτουργίας του βιολογικού καθαρισμού στην Ψυτάλεια, η επεξεργασμένη λάσπη ουσιαστικά δεν θα απορροφάται από το έδαφος στο οποίο θα έχει εναποτεθεί, με αποτέλεσμα την πρόκληση δυσσομίας και την εμφάνιση στάσιμων νερών και εντόμων (π.χ. κουνουπιών). Ούτε αναφέρεται ότι οι περιοχές αυτές πρέπει να προστατεύονται με αντιληπτικά έργα και δεν πρέπει να είναι προσβάσιμες τις πρώτες εβδομάδες. Οτι πρέπει να απέχουν αρκετά από πηγάδια, πηγές, υδραγωγεία και καλλιέργειες κηπευτικών. Ενώ δεν πρέπει να γίνεται καλλιέργεια/άρδευση λαχανικών (ειδικά όσων τρώγονται ωμά). Ούτε αναφέρεται στη μελέτη της Ειδικής Γραμματείας Υδάτων (ΕΓΥ), σε συνεργασία με το πολυτεχνείο του Βερολίνου (1999¹), που λέει πως βρέθηκαν υπολείμματα Diclofenac (επικίνδυνο φυτοφάρμακο) στα αστικά λύματα (Ψυτάλεια, Θεσσαλονίκη) ακόμη και μετά την κατεργασία τους. Ούτε τέλος ότι, είτε αφορά άρδευση ξενοδοχειακών εγκαταστάσεων είτε βιομηχανίες, ο χώρος που θα αρδευτεί πρέπει να είναι περιφραγμένος, να μην έρχεται σε επαφή με το κοινό και να μην υπερχειλίζουν τα νερά σε γειτονικούς ή κοινόχρηστους χώρους. Κατά τ' άλλα πρόκειται για ένα έργο μεγάλης περιβαλλοντικής και οικολογικής αξίας.

1 <http://www.tovima.gr/relatedarticles/article/?aid=114217> - 12/09/1999

κάποιες από τις αφίσες. Περισσότερα στο: suneleush.keratsinlou.blogspot.com

Η συνέλευση της πλατείας στο Κερατσίνι δημιουργήθηκε στα τέλη Ιουνίου του 2011, την περίοδο που αναπτυσσόταν ένα νέο κοινωνικό ρεύμα, με τη συμμετοχή χιλιάδων ανθρώπων και προέκτασή του τη δημιουργία λαϊκών συνελεύσεων τόσο στο Σύνταγμα όσο και σε πολλές άλλες περιοχές της Αθήνας και τις επαρχίες. Η πρόταση για τη συγκρότηση συνέλευσης της πλατείας στο Κερατσίνι αγκαλιάστηκε από δεκάδες κατοίκους του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας. Εξαρχής, συμφωνήθηκαν οι βασικές αξίες και τα χαρακτηριστικά που τη συνέχουν. Στη βάση της συλλογικοποίησης, της αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, της συνεισφοράς και της αλληλοβοήθειας. Με οριζόντιες διαδικασίες ισότιμης συμμετοχής, έξω από κόμματα και διαμεσολαβητές, χωρίς ιεραρχίες, ηγέτες και «φωτισμένους» πρωτοπορίες. Ενας ανοιχτός κοινωνικός-συλλογικός τόπος συνάντησης, ζύμωσης και σύμπραξης για όλους τους «από κάτω»: εργαζόμενους, άνεργους, υποαπασχολούμενους, συνταξιούχους, μαθητές, σπουδαστές, φοιτητές, μικρούς και μεγάλους, ντόπιους και μετανάστες. Η δράση και ο λόγος της συνέλευσης εκφράστηκαν από την πρώτη κιόλας στιγμή, με την πραγματοποίηση ενός τριήμερου τοπικών δράσεων, που ξεκίνησε στις 14/7/2011, με τη διοργάνωση τοπικής πορείας που κινήθηκε

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

στις γειτονίες του Κερατσινίου και μοίρασμα κειμένου σχετικά με τα χαρακτηριστικά της συνέλευσης. Συνεχίστηκε στις 15/7, με παρέμβαση για την ελεύθερη μετακίνηση στα μέσα μαζικής μεταφοράς, χωρίς εισιτήρια και κοινωνικούς αποκλεισμούς. Και ολοκληρώθηκε στις 17/7, με συλλογική κουζίνα, τόσο για τη γνωριμία μεταξύ των ανθρώπων της συνέλευσης όσο και την ανάδειξη της λογικής του μοιράσματος, της συντροφικότητας και της αλληλεγγύης. Το ζήτημα της καπιταλιστικής-συστημικής κρίσης και η αναζητησιμότητα συλλογικής αντίστασης στην εξελισσόμενη προσπάθεια των κυρίαρχων για κοινωνική υποδούλωση και αφαίμαξη είχαν εξαρχής κεντρικό χαρακτήρα στις συζητήσεις της συνέλευσης. Στο πλαίσιο αυτό, στις 26 & 29/9/2011, διοργανώθηκε 2ήμερο προβολών στην πλατεία Λαού (Ταμπούρια), ως ένα πρώτο ερέθισμα κατανόησης πάνω στο ζήτημα της οικονομικής κρίσης. Προβλήθηκαν τα ντοκιμαντέρ «Το πείραμα της Αργεντινής» και «Το σχολείο στα χρόνια του ΔΝΤ», μετά το οποίο ακολούθησαν εισηγήσεις σχετικά με την αποδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και τις αντιστάσεις που εκδηλώνονται στους δρόμους αλλά και εντός των εκπαιδευτικών χώρων.

Στο πεδίο του «εργασιακού πολέμου» μέσα στο περιβάλλον της κρίσης, η εκδικητική απόλυση εργαζομένης στο ψητοπωλείο «ο Σάββας» στο Κερατσίνι (στις 14/9/2011), απαντήθηκε με δυναμικό τρόπο από την συνέλευση. Αιτία της απόλυσης υπήρξε η επίμονη διεκδίκηση των αυτονόητων (ενσήμων και δεδουλευμένων) αλλά και η αντίδραση της εργαζόμενης στη σεξουαλική παρενόχληση που είχε δεχθεί από τον γιο του αφεντικού. Στις 7/10/2011, πραγματοποιήθηκε τοπική πορεία που κατέληξε στο συγκεκριμένο ψητοπωλείο, το οποίο αποκλείστηκε για μία ώρα, ενώ μοιράστηκαν εκατοντάδες ενημερωτικά κείμενα στους διερχόμενους, φωνάχτηκαν συνθήματα και ενημερώθηκε η γειτονιά για το γεγονός. Το μήνυμα ήταν σαφές: καμία και κανένας μόνος του απέναντι στην κρίση, στις απολύσεις, στο βάθεμα της εκμετάλλευσης και της λεηλασίας μας. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας, η συλλογική αντίσταση η δύναμή μας. Μια δύναμη που έκανε τους εργοδότες του ψητοπωλείου, δύο μέρες αργότερα, να επικοινωνήσουν με την πρώην εργαζόμενη και να της αποδώσουν στο ακέραιο τα δεδουλευμένα της. Σχετικά με το χαράτσι στα ακίνητα, η συνέλευση, κατά την αρχική περίοδο εφαρμογής του μέτρου και συγκεκριμένα στις 27/9/2011,

πραγματοποίησε παρέμβαση στο τοπικό υποκατάστημα της ΔΕΗ στο Κερατσίνι, με μοίρασμα κειμένων και ανάρτηση πανό ενάντια στην επιβολή του χαρατσιού αλλά και το κόσψιμο του ρεύματος όσων αδυνατούν να πληρώσουν τους λογαριασμούς. Στις 25/11, ακολούθησε ανάληψη πρωτοβουλίας για κοινή συνάντηση των συνελεύσεων γειτονιάς από τις περιοχές του Πειραιά, με σκοπό τη διεξαγωγή διασυλλογικής παρέμβασης στο κεντρικό υποκατάστημα της ΔΕΗ στα Καμινία, που ευθύνεται για τις διακοπές των συνδέσεων ρεύματος στις περιοχές μας. Η παρέμβαση πραγματοποιήθηκε από 100 περίπου άτομα και ολοκληρώθηκε με πορεία στις γειτονίες των Καμινίων, με συνθήματα, δυνατό παλμό και μοίρασμα κειμένων στους κατοίκους, που ανταποκρίνονταν πολύ θετικά. Λίγες μέρες νωρίτερα, στις 21/11, η συνέλευση είχε πραγματοποιήσει εκδήλωση-συζήτηση στο πολιτιστικό κέντρο «Μελίνα Μερκούρη» για το ίδιο θέμα. Επίσης, άνθρωποι της συνέλευσης συμμετείχαν και στην επανασύνδεση κομμένων συνδέσεων ρεύματος σε δύο σπίτια στο Πέραμα, στις 23/12/2011 και στις 20/2/2012, μετά από κάλεσμα της ΕΛΜΕ Πειραιά. Αυτονόητη ήταν η παρουσία της συνέλευσης και στις απεργιακές διαδηλώσεις της 19ης και 20ης

Οκτώβρη στο κέντρο της Αθήνας. Η κρίση όσο έντονα και αν βιώνεται στις εργατικές και ταξικά προσδιορισμένες περιοχές του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας, δεν μπορεί να μην απαντιέται από τους ανθρώπους του αγώνα και σε κεντρικό επίπεδο. Με πανό που έγραφε «αν δεν μοιραστούμε τον αγώνα, θα μοιραστούμε την ήττα» και ραντεβού στον σταθμό του ηλεκτρικού στον Πειραιά, η συνέλευση πορεύτηκε συλλογικά στις δύο διαδηλώσεις, μαζί με τις υπόλοιπες συνελεύσεις γειτονιάς. Το ίδιο, φυσικά, συνέβη και στη μεγάλη διαδήλωση της 12/2/12 ενάντια στην ψήφιση του νέου μνημονίου, διαδήλωση που προπαγανδίστηκε στο Κερατσίνι με τοπική πορεία της συνέλευσης και κεντρικό πανό που έγραφε «ψηλά το κεφάλι, να μη ζήσουμε σα δούλοι-όλοι στους δρόμους, όλοι στον αγώνα», με μοίρασμα εκατοντάδων κειμένων, με συνθήματα σε τράπεζες, σε μαυραγορίτικα καταστήματα «αγοράζω χρυσό» και στα γραφεία της ΝΔ στα Ταμπούρια. Στον απεργιακό αγώνα που διεξάγουν εδώ και πολλούς μήνες οι εργαζόμενοι στην «Ελληνική Χαλυβουργία», η συνέλευση στάθηκε έμπρακτα αλληλέγγυα, με τη διοργάνωση μοτοπορείας μαζί με πολλές άλλες λαϊκές συνελεύσεις της Αθήνας και του Πειραιά. Ετσι, το Σάββατο, 3 Δεκέμβρη, πραγματοποιήθηκε στην πλατεία Λαού συγκέντρωση αντιπληροφόρησης σχετικά με την απεργία και συλλογή χρημάτων και τροφίμων. Λίγο

συνέχεια από σελ.5

μετά, πραγματοποιήθηκε τοπική μοτοπορεία σε κεντρικούς δρόμους του Κερατσινίου, η οποία στη συνέχεια κατευθύνθηκε προς τη Νίκαια, όπου συνάντησε τις λαϊκές συνελεύσεις της Νίκαιας, του Πειραιά και του Κορυδαλλού. Όλες μαζί οι συνελεύσεις πορεύτηκαν προς το Αιγάλεω όπου συναντήθηκαν με τις υπόλοιπες λαϊκές συνελεύσεις της αττικής (καθεμιά τους είχε φτάσει εκεί με δική της μοτοπορεία), με κατάληξη το εργοστάσιο στον Ασπρόπυργο. Εκεί παρέμειναν για 2 ώρες, αφήνοντας χρήματα και τρόφιμα που είχαν συλλεγεί και συνομιλώντας με εργάτες. Μία εντυπωσιακή σε όγκο μοτοπορεία, με τη συμμετοχή εκατοντάδων οχημάτων, ένα πραγματικό ραντεβού αλληλεγγύης στον δρόμο.

Λίγες εβδομάδες μετά, στις 16/1/2012, πραγματοποιήθηκε για το ίδιο ζήτημα εκδήλωση στο πολιτιστικό κέντρο «Αντώνης Σαμαράκης» στο Κερατσίνι με προβολή του ενημερωτικού βίντεο «Οι πύλες της φωτιάς». Ακολούθησε ενημέρωση από δύο απεργούς χαλυβουργούς σχετικά με την πολύμηνη απεργία που πραγματοποιούν, της άρνησή τους να δεχτούν εκ περιτροπής 5ωρη εργασία με αντίστοιχη μείωση των αποδοχών τους κατά 40%, την απαίτησή τους για ανάκληση των εκδικητικών απολύσεων πολλών δεκάδων χαλυβουργών, την πρωτόγνωρη αλληλεγγύη που συναντούν καθημερινά και την επιλογή τους για ανυποχώρητο αγώνα απέναντι στη σκληρή και αλαζονική στάση του βιομήχανου Μάνεση και του «υπουργείου εργοδοσίας» που τους προτείνει να αποδεχτούν τις εργοδοτικές προτάσεις. Η συζήτηση που ακολούθησε εστίασε στην επέκταση της εκ περιτροπής εργασίας σε όλο και περισσότερους χώρους δουλειάς, στις νέες εργασιακές σχέσεις που προωθούνται συνολικότερα και στη σημασία της αλληλεγγύης, ενώ αποφασίστηκε η συλλογική παρουσία της συνέλευσης την επόμενη μέρα (Τρίτη 17/1) στην πορεία της παναττικής απεργίας που είχε προκηρυχθεί σχετικά με την κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων και για την αλληλεγγύη σε όλους τους εργαζομένους από όλους τους χώρους δουλειάς που βρίσκονταν σε μακρόχρονη απεργία ή σε επίσχεση εργασίας.

Απέναντι στα κρούσματα κοινωνικού εκφασισμού, ρατσιστικών και φασιστικών επιθέσεων στις γειτονιές της δυτικής Αθήνας, η συνέλευση, με ξεκάθαρα και αδιαπραγμάτευτα τα αντιρατσιστικά και τα αντιφασιστικά χαρακτηριστικά της, συμμετείχε στην πορεία του Σαββάτου 17/12 στο Πέραμα ενάντια στην κρατική και παρακρατική βία, που είχε καλεστεί από τη «Συνέλευση Πέραματος για την αλληλεγγύη και την δράση – DeStato». Η αφορμή για αυτήν την πορεία συνέβη 1 εβδομάδα νωρίτερα, στην αντικαταστατική διαδήλωση της 10/12, όταν -κατά την ολοκλήρωσή της- άνθρωποι που συμμετείχαν σε αυτήν, δέχτηκαν επίθεση από ομάδα φασιστοειδών. Η διαδήλωση της 10/12 είχε καλεστεί επίσης από τη συνέλευση DeStato, με αφορμή τον ξυλοδαρμό ανθρώπου της συνέλευσης από 4 άνδρες της ομάδας ΔΙΑΣ, στο Πέραμα, κατά τη διάρκεια μοιράσματος πολιτικού υλικού, και τις εκδικητικού χαρακτήρα κατηγορίες που του αποδόθηκαν για απείθεια και αντίσταση.

Πρόσφατα, στις 19/2, η συνέλευση πλατείας στο Κερατσίνι, πραγματοποίησε παρέμβαση στην περιοχή του Αγ. Αντωνίου με αφορμή την εκστρατεία του ΣΚΑΪ «όλοι μαζί μπορούμε», που σε συνεργασία με τις μητροπόλεις της Ελλάδας καλούσε (τη συγκεκριμένη Κυριακή στην εκκλησία του Αγ. Αντωνίου) σε συγκέντρωση ρούχων και κλινοσκεπασμάτων για όσους τα έχουν ανάγκη. Ο ΣΚΑΪ, στυλοβάτης του μνημονίου και υποστηρικτής όλων των αντικοινωνικών μέτρων που ευθύνονται για την φτώχεια μας, αυτοπροβάλλεται ως «σωτήρας» μέσω της «κοινωνικής του ευαισθησίας». Η εκκλησία, με την αμύθητη περιουσία της, με τη μεγαλύτερη ακίνητη περιουσία στην Ελλάδα για την οποία δεν πληρώνει ούτε ένα ευρώ φόρο, διεκδικεί τον ρόλο του «συντονιστή» της ελεημοσύνης μέσα από τις ενορίες της. Και οι δυο μαζί, πίσω από τις ελεήμονες διακηρύξεις τους, αναλαμβάνουν τον ρόλο του διαχειριστή της φτώχειας και της εξαθλίωσης, με απώτερο στόχο τη δική τους επιβίωση. Με πανό που έγραφε «ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ ΜΑΣ, ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΝ ΣΥΣΣΙΤΙΑ – Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ» άνθρωποι της συνέλευσης μαζεύτηκαν κοντά στην εκκλησία για μια περίπου ώρα, ανακοινώνοντας τους λόγους της παρέμβασης με megάφωνο και μοιράζοντας φλάνιερ στους κατοίκους και τους διερχόμενους οδηγούς. Ενάντια στην ελεημοσύνη και τη φιλανθρωπία των κυρίαρχων, ενάντια στην υποταγή και την υποτίμηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και με πρόταγμα την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση μεταξύ των «από κάτω». Η παρέμβαση ολοκληρώθηκε με πορεία στις γειτονιές του Αγ. Αντωνίου.

Η δράση και ο λόγος της συνέλευσης της πλατείας έχει αρχίσει να αφήνει τα σημάδια του στις γειτονιές του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας. Σημάδια ρήξης, αντίστασης και αγώνα. Για μια ζωή κοινοτική, στη βάση της αλληλεγγύης και της αδιαμεσολάβητης ανθρώπινης δημιουργίας, χωρίς ιεραρχίες, ηγέτες και πρωτοπορίες. Για μια ζωή που θα την έχουμε πάρει στα χέρια μας.

η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

η συλλογική αντίσταση η δύναμη μας

«ΟΛΟΙ ΕΜΕΙΣ,

Την Κυριακή, 19/2/2012, η Συνέλευση της Πλατείας στο Κερατσίνι πραγματοποίησε παρέμβαση στην περιοχή του Αγ. Αντωνίου με αφορμή την εκστρατεία του ΣΚΑΪ «όλοι μαζί μπορούμε», που σε συνεργασία με τις μητροπόλεις της Ελλάδας (τη συγκεκριμένη Κυριακή στην εκκλησία του Αγ. Αντωνίου) καλεί σε «συγκέντρωση ρούχων και κλινοσκεπασμάτων για τους συνανθρώπους μας, οι οποίοι τα έχουν πραγματικά ανάγκη αυτή την δύσκολη περίοδο που διανύουμε». Πρόκειται για το δεύτερο σκέλος της διαφημιστικής καμπάνιας «όλοι μαζί μπορούμε», μετά τα καλάθια συλλογής τροφίμων που συναντάμε στα σούπερ μάρκετ το τελευταίο διάστημα για την ενίσχυση των συσσιτίων της εκκλησίας.

Η παρέμβαση περιλάμβανε πανό που έγραφε «ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ ΜΑΣ ΟΡΓΑΝΩΝΟΥΝ ΣΥΣΣΙΤΙΑ - Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ», μοιράσμα εκατοντάδων φέιγ-βολάν, τα οποία έγραφαν από την μία πλευρά το σύνθημα του πανό κι από την άλλη «Ο ΣΚΑΪ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΟ, Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΧΕΙ ΑΜΥΘΗΤΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ, ΟΛΟΙ ΕΜΕΙΣ ΜΑΖΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ» και ανακοινώσεις μέσω ντουβτούκας που ανέπτυσσαν το σκεπτικό της

παρέμβασης. Μετά από 1 ώρα περίπου παραμονής μας απέναντι από την είσοδο της εκκλησίας, ακολούθησε πορεία στην ευρύτερη συνοικία του Αγ. Αντώνη.

Ενδεικτικά, αναφερόταν ότι ο ΣΚΑΪ, που είναι στυλοβάτης του μνημονίου, υποστηρικτής όλων των αντικοινωνικών μέτρων, προπαγανδιστικός μηχανισμός όλων των εκβιαστικών διλημάτων της εγχώριας και διεθνούς κυριαρχίας και επικριτής κάθε κινητοποίησης και αγώνα, αυτοπροβάλλεται ως «σωτήρας» μας από τη φτώχεια για την οποία ευθύνεται εξίσου. Γνώριμη τακτική των κεφαλαιοκρατών: να εμφανίζονται ως ελεήμονες και ανθρωπιστές για τα δεινά που οι ίδιοι προκαλούν (ο Αλαφούζος, ο ιδιοκτήτης του ΣΚΑΪ, είναι εφοπλιστής και ως γνωστό όλα τα κανάλια ανήκουν σε διάφορες μερίδες του μεγάλου κεφαλαίου: βιομήχανοι, εφοπλιστές, τραπεζίτες, μεγαλοεργολάβοι -γι' αυτό και όλοι στηρίζουν και ωφελούνται από τα κάθε είδους μνημόνια).

Σχετικά με την εκκλησία, αναφερόταν ότι, ενώ πρόκειται για έναν θεσμό που έχει αμύθητη περιουσία, είναι ο μεγαλύτερος ιδιοκτήτης ακινήτων στον ελλαδικό χώρο, απαλλάσσεται από κάθε φόρο (όπως το πρόσφατο χαράτσι για τα ακίνητα), πληρώνει τους κληρικούς της από κρατικά κονδύλια και λαμβάνει κρατικές

Γιουχάισμα Χρυσοχοΐδη στον Κορυδαλλό την 1η Φλεβάρη

Τετάρτη, 1η Φλεβάρη, ώρα 9.30μμ.

Ο υπουργός ανάπτυξης, Μιχάλης Χρυσοχοΐδης, καταφτάνει μαζί με τους σωματοφύλακές του σε εστιατόριο της πλατείας Βενιζέλου στον Κορυδαλλό.

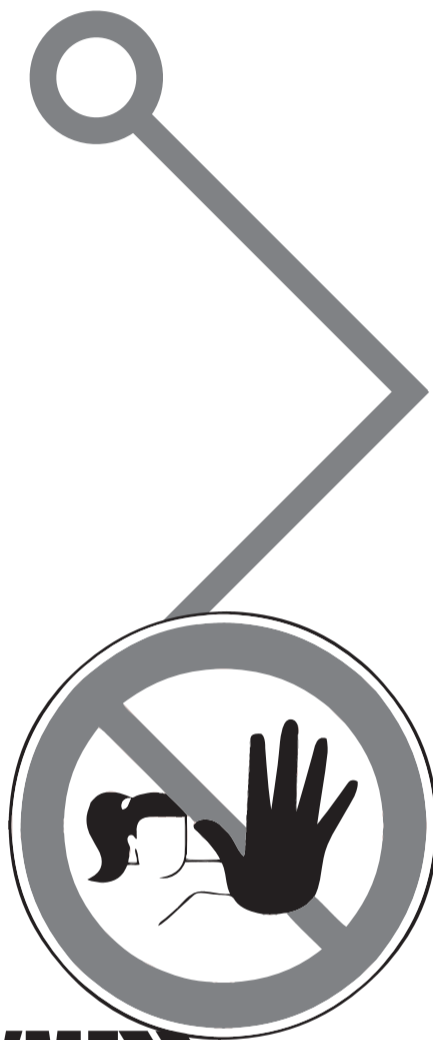
Στο εστιατόριο παρευρίσκονται 90 επιπλέον άτομα, καλεσμένοι του. Προφανώς από τις κλαδικές του ΠΑΣΟΚ της Β' Πειραιά ενόψει των εσωτερικών τους διαδικασιών ανάδειξης νέου προέδρου στο κόμμα, λόγω της ενδεχόμενης (τότε) υποψηφιότητας του κυρίου «δεν διάβασα το μνημόνιο». Είχε, βλέπετε, υπερφορτωμένο πρόγραμμα εκείνο το διάστημα με το όργιο καταστολής που είχε εξαπολύσει ως υπουργός δημόσιας τάξης, όπως η αστυνομική εισβολή στο Ρεσάλτο, στις 5 Δεκέμβρη 2009.

Το νέο κυκλοφορεί ταχύτατα και μέσα σε λίγη ώρα καταφθάνουν έξω από το εστιατόριο άνθρωποι της λαϊκής συνέλευσης Κορυδαλλού και των υπόλοιπων συνελεύσεων κατοίκων από τις περιοχές του Πειραιά, καθώς και άνθρωποι από τους αυτοοργανωμένους-αυτοδιαχειριζόμενους χώρους των περιοχών μας. Σύνολο 80 άνθρωποι. Συνθήματα και γιουχαΐσματα κάνουν σαφές ότι αυτός και η παρέα του είναι απολύτως ανεπιθύμητοι. Κάποιοι θέλουν να του διαβάσουν το μνημόνιο ενώ το πανό της παρέμβασης γράφει: «εσύ δεν το διάβασες το μνημόνιο, εμείς το ζούμε καθημερινά, αντίσταση σε κάθε γειτονιά».

Δεν περνούν λίγα λεπτά και -ενώ ο Χρυσοχοΐδης και οι ομοτράπεζοι του πρέπει να στραβοκαταπίνουν από την κοινωνική οργή

που εκδηλώνεται έξω από την πόρτα του εστιατορίου- κάνουν την εμφάνισή τους με βήμα ταχύ 2 διμοιρίες των ΜΑΤ, οι οποίες, φτάνοντας στο σημείο της συγκέντρωσης, χτυπούν κατευθείαν τους συγκεντρωμένους με λύσσα, χωρίς καμία απολύτως προειδοποίηση ή πρόκληση. Κάποιοι από τους συγκεντρωμένους τραυματίζονται είτε στο κεφάλι είτε σε σημεία του σώματος τους από τις γκλοπιές (ευτυχώς ελαφρά) ενώ 6 άτομα συλλαμβάνονται και οδηγούνται στο αστυνομικό τμήμα που βρίσκεται στην πάνω πλευρά της πλατείας Βενιζέλου. Οι συγκεντρωμένοι ανασυγκροτούνται στην πλατεία Ελευθερίας, όπου με ντουντούκα ενημερώνουν τον κόσμο για τα όσα έχουν συμβεί. Ο Χρυσοχοΐδης φυγαδεύεται με συνοδεία ολόκληρης κουστωδίας μηχανών ΔΙΑΣ, ενώ οι προσαχθέντες οδηγούνται στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Πειραιά (προφανώς για εκτόνωση της κατάστασης στον Κορυδαλλό) και, μαζί τους, μεταφέρεται και η συγκέντρωση 60 και πλέον ανθρώπων. Δύο ώρες μετά, οι προσαχθέντες αφήνονται ελεύθεροι, αφού θα ήταν παραπάνω από γελοίο να τους απαγγελθεί οποιαδήποτε κατηγορία. Δεν είναι τυχαίο ότι την ίδια μέρα, λίγες ώρες νωρίτερα, ο «σύντροφος» του Χρυσοχοΐδη, δήμαρχος Αθηναίων, κύριος Καμίνης, είχε διατάξει την εισβολή των ΜΑΤ στο εγκαταλεειμένο πρώην δημοτικό καφενείο στην οδό Σόλωνος, όπου είχαν βρει καταφύγιο 15 άστεγοι λόγω του ψύχους.

Η μνήμη και η οργή δε σβήνουν. Δεν είστε απλά ανεπιθύμητοι, είστε εχθροί.

ΜΑΖΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ»»

επιχορηγήσεις για την πραγματοποίηση συσσιτίων (όπως τα 300.000 ευρώ με τα οποία επιδοτήθηκε την προηγούμενη βδομάδα), θέλει επίσης να εμφανίζεται ως «μέρος της λύσης» απέναντι στη φτώχεια που εξαπλώνεται με ραγδαίο ρυθμό. Μιλάμε για έναν καθεστωτικό πυλώνα, που πάντα υποστήριξε τις πιο αντιδραστικές πολιτικές (μέχρι και την ίδια την χούντα), που προπαγανδίζει το σκύψιμο του κεφαλιού και την υπομονή απέναντι στην αδικία και που εμφανίζεται ως φιλανθρωπικός οργανισμός με τις συνδρομές των πιστών και του κράτους (το οποίο, βέβαια, ισχυρίζεται ότι δεν έχει χρήματα ούτε για τις πλέον στοιχειώδεις κοινωνικές ανάγκες και καταργεί οργανισμούς όπως ο ΟΕΕ και ο ΟΕΚ που λειτουργούσαν αποκλειστικά με δικά μας χρήματα, των εργαζόμενων).

Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσής μας έξω από την εκκλησία, σε απευθείας αναμετάδοση από το ραδιόφωνο του ΣΚΑΪ, ο υπηρέτης των αφεντικών, φερέφωνο της εξουσίας και χειραγωγός της κοινωνικής συνείδησης μεγαλοδημοσιογράφος του ΣΚΑΪ, Άρης Πορτοσάλτε, θεώρησε σκόπιμο να λιοιδορήσει την πρωτοβουλία μας, αναφέροντας ότι «μια μικρή, γραφική μειοψηφία κάνει παρέμβαση». Γνωρίζει πολύ καλά, όμως, τόσο εκείνος όσο και οι εντολοδόχοι του, ότι αυτές οι

«γραφικές παρεμβάσεις» από αυτούς τους «γραφικούς τύπους» αν αγκαλιαστούν κοινωνικά θα γίνουν η ταφόπλακα της απάτης τους. Γιατί είναι σαφές ότι στη θέση των θεσμών και των πολιτικών πρόνοιων (που παρήγαγαν και την κοινωνική συναίνεση τα προηγούμενα χρόνια) ανατέλλουν τώρα οι θεσμοί και οι πολιτικές διαχείρισης της φτώχειας. Γι' αυτό εκδίδονται διατάγματα που απαγορεύουν οποιαδήποτε δημόσια παροχή τροφής και προσωπική αγροτική καλλιέργεια, αν δεν είναι «υγειονομικά ελεγμένες». Δεν είναι ότι τους έπιασε ο καημός μην αρρωστήσουμε. Είναι που θέλουν να μας απαγορέψουν ακόμα και τις πιο στοιχειώδεις πρακτικές παραγωγής τροφής και συλλογικού μαγειρέματος-διανομής της για να εξαρτηθούμε για άλλη μια φορά από αυτούς που λεηλατούν τις ζωές μας. Αυτή την φορά, από τα συσσίτια τους. Θέλουν να μην γίνονται συλλογικές κουζίνες, τροφουσυλλεκτικά παζάρια και αυτοδιαχειριζόμενες καλλιέργειες, αλλά να κάνουμε ουρές παρακαλώντας για μια κουβέρτα και ένα πιάτο φαΐ.

Ετσι διατάσσονται οι σύγχρονοι σταυροφόροι. Από τη μία με το φραγγέλιο της εκμετάλλευσης, της ισοπέδωσης, της λεη-

λασίας και από την άλλη με το ευαγγέλιο της ελεημοσύνης και της φιλανθρωπίας, μαζί με τα μικρόφωνα και τις οθόνες που το προπαγανδίζουν. Γι' αυτό και σε κάθε παρουσία τους, ακόμα και φιλανθρωπική, συνοδεύονται από τους ένστολους φρουρούς τους. Όπως την Κυριακή, που έξω από την εκκλησία του Αγ. Αντώνη υπήρχαν εξαρχής δύο περιπολικά, που σύντομα διπλασιάστηκαν, ενισχυόμενα και από ασφαλίτες, οι οποίοι στο τέλος της παρέμβασης επιχειρούσαν να καταγράψουν και αριθμούς από τα οχήματα των συγκεντρωμένων.

Τέλος, αξίζει να σημειωθεί, ότι σε σχέση με την καμπάνια συλλογής τροφίμων μέσω ειδικών καλαθιών στα σούπερ μάρκετ (τα οποία τρόφιμα δεν διατίθενται καν σε τιμές κόστους σε εκείνους που θέλουν να συνεισφέρουν) υπάρχουν ήδη καταγγελίες εργαζόμενων στα σούπερ μάρκετ ότι πολλά από τα τρόφιμα επαναποθετούνται στα ράφια και δεν φτάνουν ποτέ στα συσσίτια, χώρια εκείνα που μπορεί να παρακρατούνται προσωπικά από τον διεθυντή ή από τις υπηρεσίες της εκκλησίας. Εξαιρετική ιδέα. Να είσαι ο ΣΚΑΪ, τα σούπερ μάρκετ, η εκκλησία, να αυτοπροβάλλεσαι και να διαφημίζεσαι για το κατ'

ευφημισμό «κοινωνικό σου έργο» χωρίς να βάζεις ούτε ένα ευρώ για την φιλανθρωπία που προπαγανδίζεις και να παρακρατάς και μέρος των προσφερόμενων αγαθών δημιουργώντας νέο εμπορικό κύκλο κερδοφορίας σου.

Απέναντι στην ιεραρχημένη και μεσοταβημένη σχέση υποτίμησης και υποταγής που συνιστούν η ελεημοσύνη και η φιλανθρωπία, να αντιπαραβάλλουμε την αμεσότητα, την ισοτιμία και την αξιοπρέπεια της αλληλεγγύης. Μόνη μας δυνατότητα για να μην καταντήσουμε επαίτες είναι, μαζί με τη συλλογική μας αντίσταση και τους ανυποχώρητους αγώνες, να αναπτύξουμε μέσα στις γειτονιές αλληλεγγύη, οριζόντια κοινωνικά δίκτυα αλληλοβοήθειας. Για την τροφή, τον ρουχισμό, τη στέγαση, το ρεύμα, τη γνώση, τη δημιουργικότητα. Κανένας μόνος/καμία μόνη ποτέ και πουθενά. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας, η συλλογική αντίσταση η δύναμή μας.

Μήπως τους έχουμε παρεξηγήσει;

Εχουν περάσει σχεδόν 2 χρόνια από την ημέρα που μας ανακοίνωσαν ότι «ο τόπος βυθίζεται σε οικονομική κρίση» και πως είναι απαραίτητο να ληφθούν πειραματικά «μέτρα» αντιμετώπισης αυτής της «σοβαρής ασθένειας». Τα περισσότερα μέτρα έχουν ήδη υλοποιηθεί και, όπως σε κάθε ισχυρό αλλά δοκιμαστικό φάρμακο, οι «παρενέργειες» δεν αργούν να κάνουν την εμφάνισή τους. Καθημερινά διαπιστώνουμε ότι επενεργούν σε όλο και πιο διευρυμένα κομμάτια της κοινωνίας. Ξεκίνησε από τους ανθρώπους που ψάχνουν στα σκουπίδια για φαγητό ή ρούχα, τους μαθητές που λιποθυμούν σε σχολεία λόγω ασιτίας, τις οικογένειες που πέρασαν τον χειμώνα χωρίς θέρμανση ή και ρεύμα, συνεχίζοντας στις ουρές έξω από τον ΟΑΕΔ και τις ενορίες για συσσίτια, στην αύξηση του αριθμού των αστέγων, τις συλλήψεις για μικροκλοπές ειδών πρώτης ανάγκης σε σούπερ-μάρκετ...

Κι ενώ μελαγχολικά αντικρίζουμε γύρω μας τη νέα αυτή διάσταση της πραγματικότητας και αποζητούμε απαντήσεις, οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι, τα κόμματα, μη κυβερνητικές οργανώσεις (ΜΚΟ), αστικά φιλανθρωπικά ιδρύματα, μέσα μαζικής ενημέρωσης (ΜΜΕ), η εκκλησία, δήμοι, σούπερ-μάρκετ, καλλιτέχνες και τηλεοπτικές περσόνες, μας καλούν να σταθούμε αλληλέγγυοι, όλοι μαζί να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο στους δύσκολους αυτούς καιρούς. Οργανώνουν συσσίτια και καμπάνιες συλλογής κλινοσκεπασμάτων και ρουχισμού, προσφέρουν δικηγόρους για τις μηνύσεις σχετικά με το χαράτσι της ΔΕΗ, δημιουργούν κατ' ευφημισμό «κοινωνικά» παντοπωλεία ή ιατρεία, δίνουν παραστάσεις και συναυλίες χωρίς εισιτήριο ή με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά, κάνουν τηλεοπτικούς διαγωνισμούς ώστε να κερδίσει κάποιος 300, 1.000 ευρώ... Είναι άραγε η «φιλανθρωπία», η «εθελοντική προσφορά», η «ιδιωτική πρωτοβουλία» οι απαντήσεις στα κοινωνικά προβλήματα;

Το τέλος της αγνότητας των προθέσεων

«Όλοι μας μπορούμε να διαθέσουμε 30 λεπτά την εβδομάδα ή μία ώρα την εβδομάδα. Όλοι μας μπορούμε να δώσουμε ένα επιπλέον δολάριο. Όλοι μας μπορούμε να αγγίζουμε κάποιον που δεν μας νοιάζει αλλά μας έχει τόσο μεγάλη ανάγκη στη ζωή του»

[Κόλιν Πάουελ-στρατηγός & πρώην υπ. εξ. των ΗΠΑ]

Συνολικά το σύστημα (κράτος, οικονομία, θεσμοί, φορείς κλπ) αντιμετωπίζει μία από τις σοβαρότερες κρίσεις κοινωνικής νομιμοποίησής του. Παράλληλα, με τις τελευταίες αλλαγές που έχουν επιβληθεί στην κοινωνία, βρίσκεται (και θα βρεθεί ακόμα περισσότερο) αντιμέτωπο με την κοινωνική εξαθλίωση -συνθήκη που ιστορικά συνιστά απειλή. Ενώ, ταυτόχρονα, αρκετά κοινωνικά κομμάτια έχουν αρχίσει να προσπερνούν το στάδιο της γκρίνιας και δοκιμάζονται, διερευνούν άλλου τύπου κοινωνικές δομές, με οριζόντιες διαδικασίες, πέρα από κόμματα, οργανώσεις, φορείς. Εκρηκτικός συνδυασμός, ειδικά ελλείψει οραμάτων ή πειστικών υποσχέσεων για το αύριο από το ίδιο το σύστημα.

Επιστρατεύεται, λοιπόν, το ιδεολόγημα που ονομάζεται «τρίτος τομέας». Ο «τρίτος τομέας» είναι μία σύγχρονη, πιο ευρηματική έννοια για τη φιλανθρωπία. Ουσιαστικά, καλύπτει το κενό μεταξύ αγοράς και κράτους. Εκεί που το κράτος αποσύρεται από τις λεγόμενες «κοινωνικές παροχές», η αγορά αναλαμβάνει, οργανώνει και μεσολαβεί... με όρους, φυσικά, την αναγκαία εθελοντική (δωρεάν) εργασία και την εθελοντική, υλική, οικονομική προσφορά των «πολιτών». Σε αυτόν ανήκουν οι μη κυβερνητικές οργανώσεις, τα αστικά φιλανθρωπικά ιδρύματα, οι «ιδιωτικές πρωτοβουλίες» (για παράδειγμα η πρωτοβουλία του ΣΚΑΪ να οργανώσει την καμπάνια «όλοι μαζί μπορούμε»). Κοινώς αποδεκτή βάση: η καθολική αποπολιτικοποίηση των κοινωνικών ζητημάτων, με άλλα λόγια, η μη αμφισβήτηση της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων (π.χ. η κοινωνική ανισότητα είναι αναπόφευκτο κακό) και ο διαχωρισμός των κοινωνικών προβλημάτων, που παρουσιάζονται ως ανεξάρτητα μεταξύ τους (άλλο πράγμα τα ναρκωτικά, άλλο πράγμα η πείνα) και συνεπώς πρέπει να αντιμετωπίζονται κατακερματισμένα. Ο ρόλος των εν λόγω οργανώσεων, ιδρυμάτων και πρωτοβουλιών είναι πολλαπλός και οι συνέπειες τραγικές.

Από τη μία, αναλαμβάνουν το έργο «ανακούφισης» όσων έχουν αποκλειστεί από τα στοιχειώδη της επιβίωσης, ως θεσμοί διαχείρισης της φτώχειας που εξαπλώνεται. Όμως, αυτή η «ανακούφιση» έχει το τίμημά της. Αυτός που

αναγκάζεται να δεχθεί την «ευεργεσία» μετατρέπεται σε αντικείμενο, σε έναν παθητικό δέκτη της «προσφοράς» κάποιων. Αναπτύσσεται σχέση εξάρτησης των «ευεργετούμενων» από τους «ευεργέτες». Σχέση που λόγο έχει μόνο ο ένας, που οι όροι καθορίζονται μόνο από τον ένα, που η προοπτική να ζεις με αξιοπρέπεια χωρίς ελεγχόμενη ελεημοσύνη καθορίζεται μόνο από τον ένα, τους «κατέχοντες». Επιπλέον, αυτή η «ανακούφιση» λειτουργεί ως ένας εξαιρετικός κυματοθραύστης της δυσарέσκειας των «από κάτω», της κίνησης του όποιου αυτοκαθορισμού, αυτενέργειας, δημιουργικότητας, αντίστασής τους.

Από την άλλη, καλλιεργούν την ψευδαίσθηση της συμμετοχής και του αποτελέσματος σε όσους σπεύδουν να βοηθήσουν. Με τον τρόπο αυτό καθυστερεί η ατομική και κοινωνική συνείδηση ότι «έπραξε το καθήκον προς τον συνάνθρωπο», υποσκάπτεται η δυνατότητα συγκρότησης συλλογικών υποκειμένων χωρίς διοργανωτές και μεσάζοντες και εγκαθιδρύεται η ανάθεση των λεγόμενων κοινωνικών παροχών στην τύχη του εθελοντισμού και στις διαθέσεις της κυρίαρχης τάξης για «ευεργεσίες» (αφήνουμε κατά μέρος τί σηματοδοτεί η παροχή δωρεάν-εθελοντικής εργασίας στα αφεντικά κάποιων άλλων εργαζόμενων). Όσο για το «αποτέλεσμα», αφενός θα μπορούσε να παρομοιαστεί με τη χορήγηση παυσίπονου για την αντιμετώπιση μιας σοβαρής ασθένειας, αφετέρου -ακόμα και ως τέτοιο- δεν μπορεί να υπάρξει παρά μόνο αν η κίνηση είναι αποκλειστικά συνυφασμένη με τη χρηματική, εμπορευματική συναλλαγή. Πρόκειται, εντέλει, για μια λογική που όχι μόνο αναπαράγει τον καπιταλιστικό τρόπο προσέγγισης των ζητημάτων (που είναι αποκλειστικά υπαίτιος για τις κοινωνικές ανισότητες) αλλά ταυτόχρονα μεταλλάσσει την αυθόρμητη ενεργοποίηση των ανθρώπων, κακοφορμίζοντάς την από μία εν δυνάμει σχέση αλληλεγγύης, σε προϊόν που αγοράζεται και προσφέρεται και σε άμισθη εργασία που διατίθεται προς το σύστημα.

Η αρχή της καθημερινής μάχης για αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη

«Μπορώ ωστόσο να στρέψω την προσοχή σε ένα-δύο πράγματα που έμαθα στα σίγουρα την εποχή που τα έβγαζα πέρα δύσκολα. [...] Δεν θα περιμένω από έναν ζητιάνο να δείξει ευγνωμοσύνη επειδή του έδωσα μια πένα, [...] δεν θα συνδράμω ποτέ στον Στρατό της Σωτήριας, δεν θα δώσω τα ρούχα μου σε ενεχυροδανειστήριο [...]. Είναι κι αυτό μια αρχή.»

[Τζορτζ Οργουελ
οι άθλιοι του Λονδίνου και του Παρισιού]

Απέναντι σε ένα σύστημα που εκτός από εκμετάλλευση, καταπίεση, εξουσία, χρειάζεται και εξαθλιωμένους για να μπορέσει να επιβιώσει, το ερώτημα «τι κάνουμε;» γίνεται πιο κρίσιμο από ποτέ. Ηδη έχουν κάνει την εμφάνισή τους εμβρυακές συλλογικές δομές σε πολλές πόλεις και γειτονίες με οριζόντια χαρακτηριστικά, χωρίς ιεραρχίες, διαχωρισμούς και διαμεσολαβητές, που παλεύουν όχι μόνο να απαντήσουν στις συστημικές επιθέσεις, αλλά να προτείνουν, πέρα από μικρότερα ή μεγαλύτερα θεσμικά μαγαζάκια. Και είναι πράγματι αξιόλογες προσπάθειες. Συλλογικές κουζίνες μοιράσματος και επικοινωνίας αντί για συσσίτια ελεημοσύνης. Χαριστικά παζάρια ανταλλαγής και γιορτής αντί για μία αποξενωμένη, καταναλωτική βοήθεια. Αυτοδιαχείριση της περιθαλψής και μαθήματα αυτομόρφωσης, με μόνο γνώμονα τις ισότιμες σχέσεις και τον αλληλοσεβασμό, κόντρα στους καθιερωμένους (ιεραρχημένους) ρόλους «θεραπευτή-ασθενή» και «δασκάλου-μαθητή», αντί για δωρεάν παροχές υγείας ή εκπαίδευσης που διατηρούν αναλλοίωτα τα δομικά χαρακτηριστικά της εργασιακής σχέσης μαζί με ό,τι αρνητικά αυτή επιφέρει. Απαιτείται όμως πολλή δουλειά ακόμη. Χρειάζεται σε προσωπικό και συλλογικό επίπεδο να πάμε παραπέρα, η πρωταρχική κίνηση του καθενός και της καθεμίας μας να βοηθήσει ή να βοηθηθεί να αντικατασταθεί από τον πρώτο πληθυντικό της αλληλοβοήθειας. Να αφαιρέσουμε και τα τελευταία ψήγματα ανάθεσης σε κάποιους άλλους. Να ξεπεράσουμε την εκβιαστική ανάγκη για απαντητική δράση και να προχωρήσουμε σε επιθυμία για δράση για έναν διαφορετικό κόσμο.

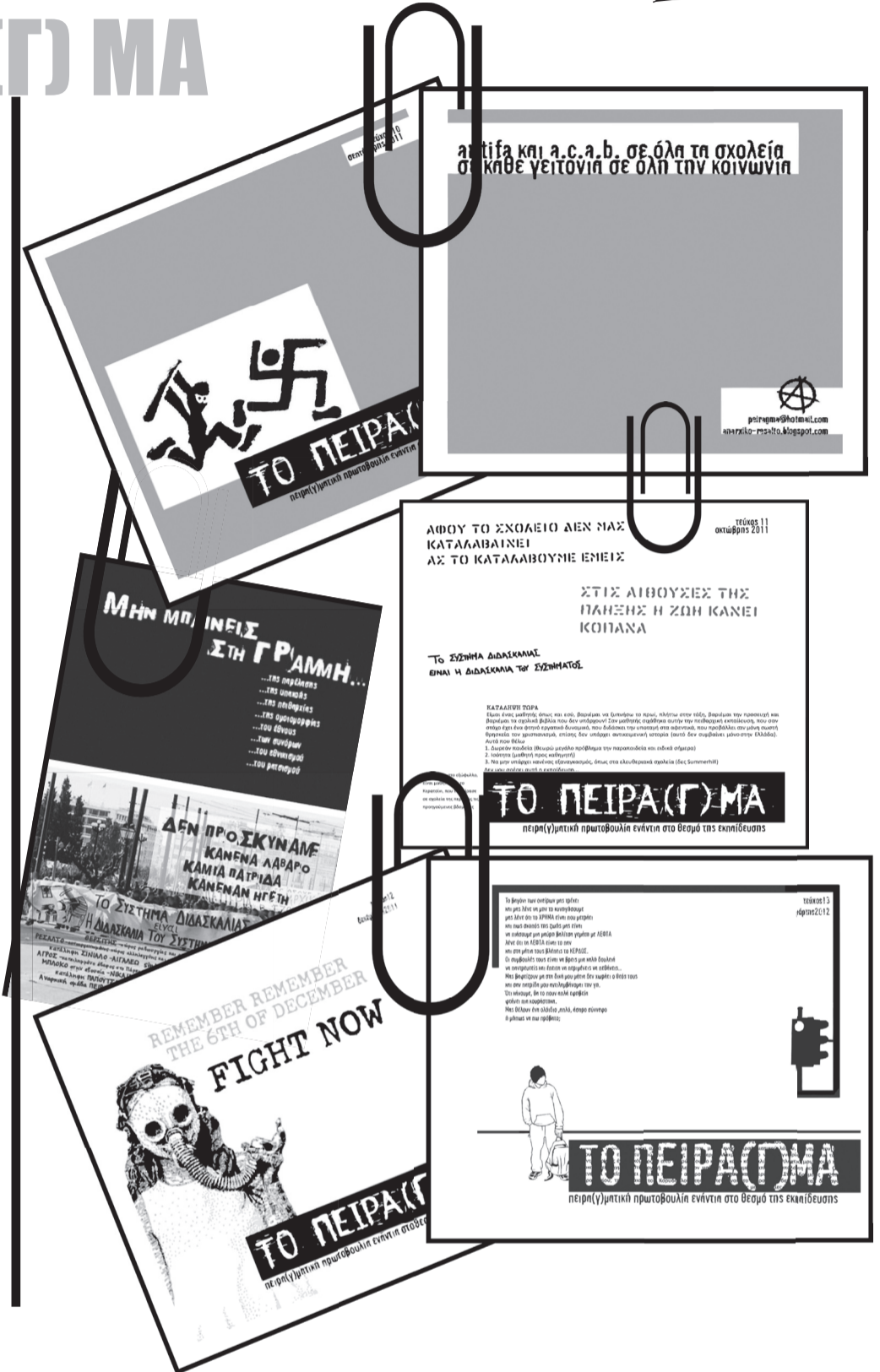
ΤΟ ΠΕΙΡΑ(Γ)ΜΑ

ΤΟ ΠΕΙΡΑ(Γ)ΜΑ

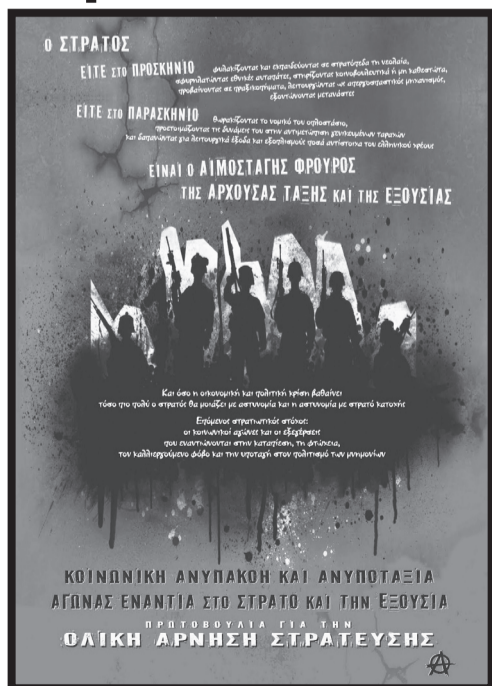
Το πείραγμα είναι μια πρωτοβουλία συντρόφων/-ιστών από τη συνέλευση του Ρεσάλτο που με έναν αυτοοργανωμένο και αντιεραρχικό τρόπο δοκιμάζει αλλά και δοκιμάζεται, μέσω ενός πειρα(γ)ματικού λόγου, ενάντια στον θεσμό του σχολείου και του εκπαιδευτικού συστήματος γενικότερα. Μακριά από το να αναγνωρίσει τον ρόλο του μαθητή (βλέποντάς τον ως έναν ακόμα ρόλο από αυτούς που το κράτος και ο καπιταλισμός απλόχερα μοιράζουν), προσπαθεί να προκαλέσει ρήγματα στη λογική που θέλει τον μαθητή αποκομμένο από την υπόλοιπη κοινωνία. Οπότε μην παραξενευτεί κανείς αν δει κείμενα που δεν αφορούν τη μαθητική καθημερινότητα. Στους δρόμους και τα σχολεία του Κερατσινίου, της Νίκαιας, του Περάματος, της Δραπετσώνας, το πείρα(γ)μα δεν πουλιέται, δεν αγοράζεται, αλλά μοιράζεται, με την κυριολεκτική έννοια της λέξης, μιας και οι ιδέες μας, οι αξίες μας, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη δεν είναι εμπόρευμα να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο. Πάντα επιδιώκοντας την επαφή και την επικοινωνία με όσους και όσες προτιμούν να είναι η άμμος και όχι το γράσσο στα γρανάζια του συστήματος.

Μέσα σε αυτήν την κίνηση, από τον Σεπτέμβρη του 2011 μέχρι και σήμερα, έχουν εκδοθεί 4 πειρα(γ)ματικά τεύχη (1.200-1.500 αντίτυπα το καθένα), που μοιράστηκαν στα σχολεία των περιοχών. Η θεματολογία τους συμπεριλαμβάνει κείμενα και σχόλια για τις μαθητικές καταλήψεις του φθινοπώρου, τον αντιμilitarισμό και την ολική άρνηση στράτευσης, τον ρόλο των παρελάσεων και των εθνικών επετείων, τα φαινόμενα κοινωνικού κανιβαλισμού, τον αντιφασισμό, το ζήτημα των φύλων, τους μπάτσους, τη θρησκεία, την επανοικειοποίηση των χώρων και τα graffiti και ενημερώσεις από μαθητικές αντιστάσεις. Τον περασμένο Νοέμβρη, πραγματοποιήθηκε στον χώρο του ΡΕΣΑΛΤΟ προβολή του βίντεο "Στις αίθουσες τις πλήξης" των Ανυπάκουων Μαθητών (αυτόνομη ομάδα μαθητών από την Πάτρα). Τον Δεκέμβρη, έγιναν παρεμβάσεις με μοιράσματα, φλάιερ και συνθήματα στα σχολεία των περιοχών με αφορμή την εξέγερση του 2008. Τον Μάρτιο, μαζί με το 13ο τεύχος του πειρα(γ)ματος, μοιράστηκε στα σχολεία το διασυλλογικό έντυπο "1821...Μύθοι" και έγιναν παρεμβάσεις με συνθήματα και φλάιερ ενάντια στα εθνικά ιδεώδη και τις παρελάσεις.

Συνεχίζουμε με όπλα μας την κριτική σκέψη, την εξεγερτική ευαισθησία, την ανυποταγή σε κάθε θεσμική ή άτυπη εξουσία, και πρόταγμά μας την ατομική και συλλογική αυτομόρφωση και αυτοκαθορισμό.

Για την εκδήλωση «ο στρατός, η συγκυρία, η ολική άρνηση στράτευσης και οι κοινωνικές αντιστάσεις» στο ΡΕΣΑΛΤΟ

Την Παρασκευή, 21/10/2011, πραγματοποιήθηκε στο ΡΕΣΑΛΤΟ εκδήλωση για «τον στρατό, τη συγκυρία, την ολική άρνηση στράτευσης», που συνδιοργανώθηκε από την «Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης» και συντρόφισσες/συντρόφους. Την εισήγηση, η οποία περιελάμβανε προβολές ολιγόλεπτων βίντεο, θεατρικό δρώμενο, βιωματικές εμπειρίες και παρουσίαση σχετικής μπροσουράς, ακολούθησε κουβέντα γύρω από τα ζητήματα που ανοίχτηκαν. Το έθνος-κράτος, η δομή και ο ρόλος του στρατού σε καιρό κρίσης, η διαρκής συνθήκη έκτακτης ανάγκης, οι αντιστάσεις στον μηχανισμό και οι τρόποι που αυτές μπορούν να γίνουν πιο αιχμηρές, ήταν μερικά από τα θέματα που συζητήθηκαν από τους 50 ανθρώπους που παρευρέθηκαν.

Την εισήγηση, σε μορφή μπροσουράς, καθώς και το ενημερωτικό κείμενο της «Πρωτοβουλίας για την ολική άρνηση στράτευσης», που αφορά στις νέες νομοθετικές διατάξεις για τον στρατό, μπορείτε να τα βρείτε σε έντυπη μορφή στον χώρο του ΡΕΣΑΛΤΟ είτε στην ηλεκτρονική διεύθυνση της πρωτοβουλίας olikiarnisi.blogspot.com

Για τις ρατσιστικές επιθέσεις στις περιοχές μας τον τελευταίο χρόνο

Εναν χρόνο πριν, κυκλοφόρησε η φήμη για τον βιασμό μίας νεαρής κοπέλας ελληνικής καταγωγής από έναν μετανάστη πακιστανικής καταγωγής στην περιοχή του Κορυδαλλού. Η φήμη αυτή (χωρίς να έχει επιβεβαιωθεί μέχρι σήμερα) αποτέλεσε την αφορμή για την επίθεση σε δεκάδες μετανάστες από το Πακιστάν, σε δρόμους, σε πλατείες, στα σπίτια τους, τόσο στον Κορυδαλλό όσο κυρίως στην περιοχή της Νίκαιας. Οι επιθέσεις εξαπολύθηκαν με ξύλα, πέτρες, νεράντζια έως και σιδερογροθιές, κατά κύριο λόγο από ανήλικους έφηβους, μαθητές λυκείου και γυμνασίου, ορισμένες φορές υπό την επίβλεψη και καθοδήγηση και κάποιων μεγαλύτερων στην ηλικία.

Το καλοκαίρι που ακολούθησε, οι επιθέσεις αυτές με θύματα πακιστανούς και λουπούς μελαμψούς μετανάστες μεταφέρθηκαν στην περίμετρο του Village Park στον Ρέντη υπό τις ευλογίες σεκιουριτάδων του χώρου και των αστυνομικών περιπόλων. Οι μπάτσοι, ακόμα και όταν λάμβαναν σήμα και εμφανίζονταν στο σημείο μετά την καταγγελία είτε κάποιου χτυπημένου μετανάστη είτε κάποιου άλλου περαστικού που ήταν μάρτυρας του περιστατικού, δεν «κατόρθωσαν» ποτέ να εντοπίσουν κανέναν. Αντιθέτως, συνομιλούσαν φιλικά με τα θρασύδειλα «μπουμπούκια» που πραγματοποιούσαν τις επιθέσεις, δίνοντάς τους συμβουλές και οδηγίες, προφανώς πώς να συνεχίσουν χωρίς να γίνονται αντιληπτοί (να πηγαίνουν σε πιο απόμερα και σκοτεινά σημεία και όχι ακριβώς έξω από το Village).

Από το φθινόπωρο και μετά, οι επιθέσεις σε διερχόμενους μετανάστες στην περίμετρο του Village Park ή έξω από το κολυμβητήριο του Πλάτωνα (επί της Πέτρου Ράλλη) ή στην κάτω πλευρά του νοσοκομείου της Νίκαιας (δίπλα στον δημοτικό χώρο της μηχανικής καλλιέργειας) συνεχίζονται με σποραδικό τρόπο. Άλλες από αυτές έχουν αντιμετω-

πιστεί είτε από τους ίδιους τους μετανάστες είτε από αλληλέγγυους που προσέτρεξαν, και άλλες όχι. Παράλληλα, μέσα στον χειμώνα που μας πέρασε, υπήρξαν απρόκλητες επιθέσεις και σε σπίτια πακιστανών μεταναστών και πάλι κυρίως στην περιοχή της Νίκαιας και του Ρέντη, μια και σε αυτές τις περιοχές κατοικούν σε μεγαλύτερη πυκνότητα.

Σα να μη φτάνει που ξεριζώθηκαν από τους τόπους τους εξαιτίας της οικονομικής αφάιμαξης και των πολεμικών επιχειρήσεων των δυτικών κρατών, του ελληνικού συμπεριλαμβανομένου. Σα να μη φτάνουν τα χιλιόμετρα ποδοδρόμου, η μετακίνηση μέσα σε νταλικές και τα δουλεμπορικά κυκλώματα. Σα να μη φτάνουν τα ναρκοπέδια μαζί με τον υπό κατασκευή φράχτη στον Εβρο και τα βυθισμένα πλοίαρια από τους λιμενόματσους στο Αιγαίο. Σα να μη φτάνουν οι συνοριοφύλακες, ο FRONTEX, ο πολύμηνος εγκλεισμός τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι ξυλοδαρμοί και τα βασανιστήρια στα αστυνομικά τμήματα. Σα να μη φτάνει το ξεζούμισμά τους από τα μικρά και μεγάλα αφεντικά. Οι μετανάστες έρχονται όλο και συχνότερα αντιμετώπι με επιθετικές όψεις του κοινωνικού ρατσισμού. Σε μια κοινωνία που συνεχίζει να αναζητά φταίχτες στους εκμεταλλεζόμενους και όχι στους εκμεταλλευτές της.

Μέσα σε συνθήκες συνολικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος (οικονομικής, πολιτικής, πολιτισμικής), αυτοί που μας ρημάζουν τη ζωή, αυτοί που οργανώνουν την υποδούλωση και τη λεηλασία μας, στοχοποιούν τους μετανάστες ως υπαίτιους των κοινωνικών δεινών: «δεν χωράει άλλους η βάρκα», «εγκληματούν», «παίρνουν τις δουλειές από τους Έλληνες». Τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά με τη βοήθεια των ΜΜΕ και των ακροδεξιών δεκανικιών τους (ΛΑΟΣ) και τη συνδρομή των φασιστικών-παρακρατικών συμμοριών (ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ) επιχειρούν τη διάχυση του ρατσιστικού μίσους μέσα στην κοινωνία και οργανώνουν αστυνομικές επιχειρήσεις-σκούπα και ναζιστικά πογκρόμ, όπως την περσινή άνοιξη στο κέντρο της Αθήνας. Επιδιώ-

κουν την ακόμα μεγαλύτερη υποτίμηση και τρομοκράτηση των μεταναστών και τον αποπροσανατολισμό της κοινωνικής οργής, επιχειρώντας να τη στρέψουν κατά των πλέον ευάλωτων και φτωχών, εκείνων που βρίσκονται στον πάτο της κοινωνικής ιεραρχίας. Αυτούς, όμως, που δεν χωράει η βάρκα είναι τις οικονομικές ελίτ, τα δημοσιογραφικά φερέφωνα και τα πολιτικά επιτελεία μαζί με τους λακέδες τους. Αυτούς που ευθύνονται για τη διόγκωση της ανεργίας, της φτώχειας, των κοινωνικών αποκλεισμών -και κατ'επέκταση την αύξηση της μικροπαραβατικότητας- μαζί με αυτούς που περιφρουρούν το σύστημα εκμετάλλευσης και υποταγής.

Απέναντι στην κατασκευή «αποδιοπομπαίων τράγων» και στα εκφυλιστικά φαινόμενα κοινωνικού εκφασισμού-κανιβαλισμού να αντιτάξουμε την κοινωνική-ταξική αλληλεγγύη και τους κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών ενάντια στους δυνάστες της ζωής μας. Και να μην ξεχνάμε ότι «ο φασισμός στην αρχή έρχεται για τους άλλους, μετά για όλους».

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

και την απαγόρευσή της με σκοπό τη διασφάλιση της συγκέντρωσης μιας δράκας παρακρατικών νεοναζί (Νίκαια, 12 Νοέμβρη 2011)

ΟΥΤΕ ΣΤΗ ΝΙΚΑΙΑ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Τους τελευταίους μήνες παρακρατικοί νεοναζί μακροβγάλτες της Χρυσής Αυγής έχουν κάνει την εμφάνισή τους στην περιοχή της Νίκαιας, επιχειρώντας να διαχύσουν το φασιστικό, εθνικιστικό και ρατσιστικό τους δόγμα.

Η φασιστική ιδεολογία και οι δολοφονικές-αντικοινωνικές της πρακτικές είναι ευθεία προέκταση της κρατικής-καπιταλιστικής θωρακισμένης και ιστορικά προμοδοτείται, σε συνθήκες συστημικής κρίσης και οξύνσης του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού, από την πολιτική και οικονομική εξουσία.

Στη Νίκαια της προσφυγιάς, των αγώνων, του μπλόκου της Κοκκινιάς από τα ναζιστικά στρατεύματα κατοχής και τους ντόπιους δολοφονούς συνεργάτες τους, οι πολιτικοί απόγονοι των ταγματασφαλιτών δεν είναι απλά ανεπιθύμητοι είναι εχθροί.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
ΣΑΒΒΑΤΟ 12 ΝΟΕΜΒΡΗ,
12:00, ΠΛ. ΔΑΒΑΚΗ
(ΠΕΡΙΒΟΛΑΚΙ)

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΕΣ/ΣΤΡΕΦΕΣ ΑΝΤΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΧΩΝ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ...

12.00

700 αντιφασίστες & αντιφασίστριες συγκεντρώνονται σταδιακά στο Περιβολάκι. Στην πλειοψηφία τους άνθρωποι από τη Νίκαια και τις γύρω περιοχές του Πειραιά αλλά και αρκετοί αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες. 400 άτομα αριθμεί το μαυροκόκκινο μπλοκ (αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, αυτόνομοι, ανυπότακτοι νεολαίοι, ακηδεμόνευτοι αγωνιστές) και κάπως λιγότερους τα μπλοκ φορέων της Νίκαιας, αριστερών δημοτικών συνδυασμών σε δήμους του Πειραιά, οργανώσεων της εξωκοινοβουλευ-

14.00

τικής αριστεράς και αντιρατσιστικών οργανώσεων, μαζί με ένα ιδιαίτερα δυναμικό και πεισματάρικο μπλοκ μεταναστών (είχαν ασταμάτητο παλμό με συνθήματα και δεν έφευγαν από τον δρόμο ό,τι κι αν γινόταν, όσα δακρυγόνα κι αν έπεφταν). Για δύο ώρες μοίρασμα κειμένων, μικροφωνική εγκατάσταση, ανακοινώσεις, συζητήσεις με τον κόσμο της περιοχής.

Ο σύγχρονος στρατός κατοχής βρίσκεται σε κάθε στενό της περιοχής. Το πανό στήνεται μπροστά στο ταχυδρομικό ταμειούτσιο και γράφει «ΟΥΤΕ ΣΤΗ ΝΙΚΑΙΑ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ, ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ

ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ». Η διαδήλωση επιχειρεί να κινηθεί στην 7ης Μάρτη 1944 (πρώην Κονδύλη) και μπλοκάρεται από διμοιρίες των ΜΑΤ στο πρώτο στενό. Στη συνέχεια, επιχειρεί να πορευτεί στην Πέτρου Ράλλη με κατεύθυνση προς το Κερατσίνι. Και πάλι διμοιρίες των ΜΑΤ τοποθετούνται κάθετα και στα δύο ρεύματα της Πέτρου Ράλλη δημιουργώντας αστυνομικό φραγμό. Με εντολή της πολιτικής και φυσικής ηγεσίας της αστυνομίας, η πορεία έχει απαγορευτεί. Μην ψάξει κανείς να βρει τις τυπικές διαδικασίες απαγόρευσης, που εξάλλου δεν υπήρξαν (η απαραίτητη παρουσία εισαγγελέα, η γραπτή ή προφορική

αιτιολόγηση της απαγόρευσης κλπ). Αρκεί που έπρεπε να προστατευθούν οι πολιτικοί απόγονοι των γερμανοτσολιάδων.

14.30

Οι διαδηλωτές, με κεφαλή το μαυροκόκκινο μπλοκ, αρνούνται το μπλοκάρισμά τους και σπάνε την απαγόρευση, μπαίνοντας στην οδό Σολωμού και κατηφορίζοντας προς την Μπελογιάννη. Τρία στενά παρακάτω και πάλι μία διμοιρία των ΜΑΤ εμφανίζεται για να μπλοκάρει τη διαδήλωση. Μέσα στη γειτονιά και εντε-

λώς απρόκλητα, πετάνε δακρυγόνα στο μπροστινό πανό (ένα έσκασε στην αυλή ενός σπιτιού). Όμως η ορμή του κόσμου είναι τέτοια που τους προσπερνά, αναγκάζοντάς τους σε οπισθοχώρηση. Δύο στενά παρακάτω νέα διμοιρία, νέος φραγμός. Η πορεία στρίβει αριστερά, παίρνει την οδό Καραϊσκάκη και κατηφορίζει προς την Μπελογιάννη. Τα MAT τα έχουν χαμένα. Είμαστε μέσα στις γειτονίες μας ενώ εκείνοι δεν ξέρουν που βρίσκονται και που να πάνε.

15.00

Η κεφαλή της πορείας βγαίνει στην Μπελογιάννη και τοποθετείται με κατεύθυνση προς το δημαρχείο και την πλατεία Αγ. Νικολάου. Διμοιρίες των MAT κάνουν και πάλι την εμφάνισή τους, με μηχανές ΔΙΑΣ

από πίσω τους και κάποιες μηχανές ανάμεσά τους με συνοδηγούς που έχουν ξύλα στα χέρια (μάλλον ασφαλίτες). Οι κατασταλτικές δυνάμεις δεν κάνουν πλέον απλώς φραγμό αλλά κινούνται κατά της διαδήλωσης και επιτίθενται με μαζική (για τα δεδομένα συνοικίας) ρίψη δακρυγόνων. Η πορεία αλλάζει φορά και κατευθύνεται προς το νοσοκομείο της Νίκαιας. Κάτοικοι από τα μπαλκόνια βρίζουν τα MAT. Κόσμος με μααλοχ στα χέρια φροντίζει όσους έχουν δυσκολίες όρασης και αναπνοής από τα δακρυγόνα. Οι περιφρουρήσεις κρατάνε και επανασυγκροτούνται διαρκώς. Η διαδήλωση συνεχίζεται υπό διαρκή αστυνομική πίεση επί της Μπελογιάννη μέχρι την κάτω πλευρά του νοσοκομείου, στρίβει αριστερά, ανηφορίζει την Παύλου Μελά και μπαίνει ξανά στην Πέτρου Ράλλη με κατεύθυνση πίσω

16.00

προς το περιβολάκι. Διμοιρίες των MAT επιχειρούν και πάλι να ανακόψουν την πορεία, μπαίνοντας κάθετα μπροστά μας στην Πέτρου Ράλλη. Τελικά αποσύρονται, παίρνοντας εντολές να σχηματίσουν ξανά αστυνομικό κλοιό-φραγμό περιμετρικά στην πλατεία Δαβάκη. Παλμός, συνθήματα και διαρκείς καταγγελίες μέσω ντουντούκας για την ενθέρωση των κατοίκων σχετικά με την απαγόρευση και το δι-αρκές χτύπημα της αντιφασιστικής διαδήλωσης με μοναδικό σκοπό να διασφαλιστεί η συγκέντρωση στην πλατεία Αγ. Νικολάου μιας δράκας νεο-ναζί.

Επιστρέφοντας στο Περιβολάκι, αποφασίζουμε να παραμείνουμε συγκεντρωμένοι και να μην αποχωρήσουμε όσο οι φασίστες βρίσκονται ακόμα στην Κοκκινιά.

18.30

Οι φασίστες αποχωρούν ομαδικά, με μεγάλη προσοχή, από την κάτω πλευρά της Νίκαιας. Αποφασίζουμε κι εμείς τη συλλογική μας αποχώρηση με μηχανοκίνητη πορεία επί της Πέτρου Ράλλη. Λίγη μόλις ώρα μετά την αποχώρηση των φασιστών, άνθρωποι της περιοχής φροντίζουν να σβηστούν τα 3 συνθήματα που είχαν γράψει στην πλατεία Αγ. Νικολάου και να ξεκολληθούν καμιά 60άρια αυτοκόλλητα που είχαν κολλήσει εντός της πλατείας. Ο κόσμος του αγώνα μετά από 7 ώρες στο δρόμο και με διαρκή αστυνομική απαγόρευση αποχώρησε μόνο όταν η Νίκαια ήταν ξανά άδεια από φασίστες.

σχετικά με τη φασιστοσύναξη

Τα φασιστοειδή, από τις 12 μέχρι λίγο πριν τις 5 το απόγευμα, ήταν το πολύ 60 άτομα και είχαν συγκεντρώσει σωρούς από μάρμαρα σε διάφορα σημεία της πλατείας (τα οποία βέβαια δεν τα είδε κανένας μπάτσος, παρότι διμοιρίες των MAT και πολυπληθείς ομάδες ασφαλιτών τους προστάτευαν περιμετρικά της πλατείας). Το γελοίιο της υπόθεσης ήταν ότι ένας κουστουμάτος τούς έδινε εντολές και παραγγέλματα, τους έβαζε να βαστούν ελληνικές σημαίες και να κάθονται στη σειρά στοιχιωμένοι για να τους τραβάνε φωτογραφίες. Κατά τις 5, έστησαν ηχητική εγκατάσταση που έπαιζε εμβατήρια και άρχισε να καταφτάνει περισσότερος κόσμος τους. Εφτασαν να είναι 150 με 200 άτομα με μεταφορές προσώπων από όλη την Αττική. Ούτε ένας από τη γειτονιά, που είχε τις πόρτες και τα παράθυρα της ερμητικά κλειστά για να μην μολυνθεί από το φασιστικό-εθνικιστικό-ρατσιστικό δηλητήριο των οπαδών του Χίτλερ. Πριν προλάβει καλά-καλά να ολοκληρώσει την ομιλία του ο φύρερ τους, τα είχαν ήδη μαζέψει και έφευγαν. Ολοι μαζί, γρήγορα και προσεκτικά. Δεν είναι τυχαίο. Βίωναν την παρουσία τους ως εγκάθετων μέσα σε εχθρικό έδαφος. Κι αυτό το εχθρικό έδαφος δεν ήταν απλά η πολυπληθής αντιφασιστική διαδήλωση αλλά η ίδια η κοινωνία της Νίκαιας, οι αγώνες και οι μνήμες της, οι κλειστές πόρτες και τα παράθυρα, οι άδαιοι δρόμοι γύρω από την πλατεία Αγ. Νικολάου κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσής τους.

...ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ

Στο επίπεδο του πολιτικού απολογισμού της διαδήλωσης, καταρχήν είναι εξόφθαλμο ότι η απαγόρευση και το διαδοχικό χτύπημά της από τα MAT αποσκοπούσαν στη διασφάλιση της φασιστικής συγκέντρωσης και στην αποτροπή της προσέγγισης της αντιφασιστικής πορείας στην πλατεία Αγ. Νικολάου. Από σωρεία περιστατικών (επιθέσεις με μαχαίρια κατά αγωνιστών, εμπρησμοί κοινωνικών-πολιτικών χώρων, ρατσιστικά πογκρόμ στο κέντρο της Αθήνας, εισβολές σε σπίτια και απρόκλητες επιθέσεις

κατά μεταναστών) έχει γίνει σαφές τα τελευταία χρόνια ότι οι φασιστικές συμμορίες προστατεύονται από την αστυνομία και προμοδοτούνται καθεστωτικά γιατί έχουν συγκεκριμένο ρόλο να παίξουν τόσο στην παρούσα φάση όσο και προοπτικά. Ιδεολογικά συνιστούν έναν παράγοντα σύγχυσης και αποπροσανατολισμού της κοινωνικής δυσαρέσκειας-οργής. Κατασταλτικά αποτελούν το μακρύ χέρι του κράτους για την αντιμετώπιση των «επικίνδυνων τάξεων» και του «εσωτερικού εχθρού». Η Χρυσή Αυγή όσο κι αν προσπαθεί να πλασαριστεί ως «νόμιμο κόμμα» -πλέον και με δημοτικό σύμβουλο στον Δήμο Αθηναίων- δεν είναι παρά μια παρακρατική οργάνωση νεο-ναζιστικού χαρακτήρα, που δρα σε συνεννόηση και καθ' υπόδειξη του «βαθέως κράτους», των πιο αντιδραστικών τμημάτων της αστυνομίας, του στρατού, των μυστικών υπηρεσιών (ΕΥΠ), του πολιτικού προσωπικού της ακροδεξιάς.

Ενας δεύτερος παράγοντας που πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη σχετικά με την απαγόρευση της διαδήλωσης είναι ότι επρόκειτο για την πρώτη πορεία μετά την ορκωμοσία της καινούργιας κυβέρνησης. Με τη συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ, με πρωθυπουργό έναν εκπρόσωπο του τραπεζιτικού κεφαλαίου και την επιβολή ευρωπαϊών επιτροπών στα υπουργεία, το καθεστώς έκτακτης ανάγκης -το οποίο έχει επιβληθεί ήδη με το πρώτο μνημόνιο- βαθιάει και διευρύνεται. Εξάλλου, βασικός λόγος ύπαρξης αυτής της συγκυβέρνησης δεν είναι απλά η ψήφιση της «δανειακής σύμβασης» και των νέων ισοπεδωτικών-αντικοινωνικών μέτρων που τη συνοδεύουν (που θα μπορούσε να τα ψηφίσει και η προηγούμενη ή όποια άλλη κυβέρνηση). Μέσα από την ευρεία κομματική-κοινοβουλευτική συμφωνία-συναίνεση-σύμπραξη, αυτό που επιδιώκεται είναι η εφαρμογή των πάντων με τις λιγότερες δυνατές κοινωνικές αντιδράσεις και η αποφασιστικότερη κατασταλτική αντιμετώπιση των κοινωνικών μετώπων αντίστασης που ούτε θα ξεγελαστούν ούτε θα υποχωρήσουν. Οι ίδιοι κρατικοί, κομματικοί και υπερ-εθνικοί μηχανισμοί, οι ίδιες οικονομικές ελίτ, που μας ρημάζουν τη ζωή και οργανώνουν την υποδούλωση και τη λεηλασία μας, έχοντας χάσει κάθε ίχνος κοινωνικής νομιμοποίησης, γεμίζουν τους δρόμους με στρατιωτι-

κοποιημένα αστυνομικά σώματα, χτυπάνε με λύσσα τις απεργίες και τις διαδηλώσεις και παίζουν το χαρτί του κοινωνικού εκφασισμού στον αντίποδα της κοινωνικής ριζοσπαστικοποίησης και της αλληλεγγύης μέσα στις γραμμές των εκμεταλλεόμενων και καταπιεσμένων ανθρώπων. Στη συγκεκριμένη διαδήλωση δόθηκαν τα πρώτα αναβαθμισμένα κατασταλτικά δείγματα γραφής της συγκυβερνούσας αστικής συμμαχίας.

Τέλος, δεν πρέπει να αγνοηθεί ότι αυτή η πορεία κατέστηκε 5 μέρες πριν την επέτειο του Πολυτεχνείου και σίγουρα αποτέλεσε πεδίο κατασταλτικού σχεδιασμού και αποστολής μηνύματος μηδενικής ανοχής ενόψει της καθιερωμένης διαδήλωσης στις 17 Νοέμβρη.

Όσον αφορά στους ίδιους τους διαδηλωτές, η συμμετοχή εκατοντάδων ανθρώπων από τη Νίκαια και τις άλλες περιοχές του Πειραιά, η έμπρακτη στήριξή της από πολλούς ακόμα αγωνιζόμενους ανθρώπους, η αποφασιστικότητα να σπάσει η απαγόρευση, η συντροφικότητα στο δρόμο, υπήρξαν αναγκαίες προϋποθέσεις για την αδιάκοπη παρουσία μας στη Νίκαια για 7 ώρες μέχρι την αποχώρηση των φασιστών.

Οι συνειρμοί και οι συγκρίσεις προκύπτουν αβίαστα. Τότε, στις 17 Αυγούστου 1944, στο μπλόκο της Κοκκινιάς, ήταν τα ναζιστικά στρατεύματα κατοχής και οι ντόπιοι δοσίλογοι συνεργάτες τους. Σήμερα, στις 12 Νοέμβρη 2011, ήταν ο αστυνομικός στρατός κατοχής και οι προστατευόμενοι τους οπαδοί του Χίτλερ.

Ο αγώνας ενάντια στην εγχώρια και υπερ-εθνική κυριαρχία, ενάντια σε κράτος και παρακράτος, συνεχίζεται. Μέχρι την αποτίναξη κάθε μορφής τυραννίας, μέχρι την κατάρρευση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, μέχρι την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

αντιφασίστες/στρίες από Πέραμα, Κερατσίνι, Νίκαια, Κορυδαλλό, Πειραιά που συμμετείχαμε στο μαυροκόκκινο μπλοκ και στη διοργάνωση της διαδήλωσης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΗ ΓΙΑ ΜΟΪΡΑΣΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΥΛΙΚΟΥ ΣΤΟ ΠΕΡΑΜΑ

Το βράδυ της Κυριακής 4/12, στη διάρκεια μοιράσματος υλικού με πολιτικό περιεχόμενο ένας σύντροφος και μια συντρόφισσα προσάγονται από αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ. Κι ενώ ο σύντροφος ξυλοκοπείται κατά τη διάρκεια του περιστατικού από τους ένοστλους η προσαγωγή του ύστερα από τα διαβιβαστικά της γενικής ασφάλειας και τη σύσκεψη των αξιωματικών που προσήλθαν στο α.τ. γι' αυτό το λόγο, μετατρέπεται σε σύλληψη με τις κατηγορίες της απειθείας και της αντίστασης κατά της αρχής από άτομο που οπλοφορεί (η οπλοκατοχή αναφέρεται σ' ένα σούγια πολυεργαλείο μήκους 5cm, με ενσωματωμένο κατσαβίδι, ανοιχτήρι μπύρας, λίμα κ.τ.λ.)

Είναι γεγονός ότι ζούμε σε μια περίοδο βαθείας πολιτικής και οικονομικής κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Μια κρίση που όπως φαίνεται θα έχει διάρκεια. Ο καπιταλισμός αδυνατεί να αναπαράγει τις ως τώρα πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές δομές του. Η προσπάθεια αναδιάρθρωσης του μόνο αναίμακτη δεν θα είναι. Η καπιταλιστική βαρβαρότητα επελαύνει, δημιουργώντας νέους όρους εκμετάλλευσης και υποταγής ολόενα και ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων.

Σο αναφορά τον ελληνικό χώρο αυτή τη στιγμή αποτελεί ένα λεγόμενο πεδίο δοκιμής των νέων κοινωνικών συνθηκών όπως αυτές διαμορφώνονται μέσα στο πλαίσιο μίας παγκόσμιας συνθήκης εκτάκτου ανάγκης. Συγκεκριμένα έχουν επιβληθεί από την πλευρά του κεφαλαίου οι σκληρότεροι όροι λεηλασίας στην μεταπολιτευτική ιστορία. Η κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας όπως χαρακτηρίζεται αυτό το συννοθύλευμα νεοφιλελεύθερων σοσιαλφασιστών και ακροδεξιών, έρχεται ακριβώς για να διασφαλίσει τη διάσωση τόσο του εγχώριου όσο και ξένου κεφαλαίου και τη διαίωση του τραπεζικού συστήματος. Παράλληλα γίνεται σαφές ότι έχουμε περάσει πλέον σε μια μεταδημοκρατική περίοδο βαθίζοντας σταθερά προς τον ολοκληρωτισμό.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, βασικός πυλώνας στήριξης του νέου ολοκληρωτικού καθεστώτος αποτελεί η καταστολή κάθε μορφής ενεργούς αντίστασης. Το δόγμα της μηδενικής ανοχής αναβαθμίζεται. Κάθε ριζοσπαστική πολιτική δράση θα πρέπει να απονομιμοδοτηθεί, να ποινικοποιηθεί και να κατασταλεί βίαια και παραδειγματικά. Από τα έκτακτα στρατοδικεία, τις δίωξεις και τις φυλακίσεις αγωνιστών, την ποινικοποίηση του πολιτικού φρονήματος, την βίαιη καταστολή των διαδηλώσεων, την ποιοτική και ποσοτική αναβάθμιση των σωμάτων ασφαλείας, η κυριαρχία οχυρώνεται ενώ παράλληλα επιτίθεται λυσσαλέα.

Απέναντι στην κρατική βία και τον ολοκληρωτισμό του κεφαλαίου, οι εκμεταλλευόμενοι έχουμε μάχες να δώσουμε και όλους τους λόγους για να νικήσουμε. Ο πολυμορφος αγώνας για την ανατροπή του καπιταλισμού και των κοινωνικών σχέσεων που αναπαράγει, αποτελεί μονόδρομο.

ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΑΒΒΑΤΟ 10/12 ΩΡΑ 12.00 ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΣΟΡΜΠΑΤΖΟΓΛΟΥ (απέναντι από το παλιό ΑΤΛΑΝΤΙΚ) DeStato Συνέλευση Περάματος για την αλληλεγγύη και την δράση

Το Σάββατο, 10/12/2011, καλέστηκε στο Πέραμα, στις 12.00μμ, στην πλατεία Τσορμπατζόγλου, πορεία ενάντια στην αστυνομική βία, την κρατική καταστολή και το δόγμα «μηδενικής ανοχής». Η πορεία αφορούσε στην αστυνομική βία που ασκήθηκε σε σύντροφο από το Πέραμα από 4 άνδρες της ομάδας ΔΙΑΣ και τις κατηγορίες που του αποδόθηκαν κατόπιν για απειθεία, αντίσταση κατά της αρχής και οπλοφορία (για ένα πολυεργαλείο στο μπρελόκ), επειδή μαζί με μία συντρόφισσα πετούσαν τρικάκια (φέιγ-βολάν) την Κυριακή, 4/12, έξω από το ΕΠΑΛ Περάματος. Τα τρικάκια αναφέρονταν στην αστυνομική δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου τρία χρόνια πριν και την κοινωνική-ταξική εξέγερση που ακολούθησε.

Στη συγκέντρωση μαζευτήκαμε λίγο περισσότεροι από 100 άνθρωποι, με συμμετοχή κυρίως νεολαίων της περιοχής και αγωνιζόμενων ανθρώπων από το Πέραμα και τις γύρω περιοχές του Πειραιά. Μετά από παραμονή μιας ώρας στην πλατεία με μικροφωνική, ανακοινώσεις, μοίρασμα κειμένων και ανάρτηση πανό, ξεκινήσαμε τη διαδήλωση. Πορευτήκαμε με παλμό και συνθήματα κατά της καταστολής και της λεηλασίας της ζωής μας, μοιράζοντας παράλληλα εκατοντάδες κείμενα και, αφού κάναμε μια ολιγόλεπτη στάση για συνθήματα κοντά στο αστυνομικό τμήμα που φυλασσόταν από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, επιστρέψαμε στην πλατεία Τσορμπατζόγλου, όπου ολοκληρώθηκε η διαδήλωση. Από την αρχή της συγκέντρωσης, πριν ξεκινήσει η πορεία, μία παρέα-ομάδα 10-15 ατόμων από το Πέραμα, κάθονταν έξω από καφετέρια απέναντι από την πλατεία Τσορμπατζόγλου και κοιτούσαν προκλητικά προς τους συγκεντρωμένους. Κατά την επιστροφή μας στην πλατεία με την ολοκλήρωση της διαδήλωσης, η συγκεκριμένη ομάδα είχε φτάσει να αριθμεί τουλάχιστον 40 άτομα, τα οποία όμως δεν φαινόταν όλα από την πλατεία. Κάποιοι συνέχιζαν να είναι έξω από την καφετέρια, όμως οι περισσότεροι ήταν μέσα στο κατάστημα BALLOON, ακριβώς δίπλα στην καφετέρια,

και στο οικόπεδο αριστερά του καταστήματος με τα μπαλόνια. Με την ολοκλήρωση της διαδήλωσης και την αποχώρηση όσων ανθρώπων είχαν έρθει από μακρινότερες περιοχές, μαζέψαμε τα πανό και τις σημαίες και κινηθήκαμε να αποχωρήσουμε και οι τελευταίοι. Πρώτο ένα αυτοκίνητο, που αποχώρησε από την κάτω πλευρά της πλατείας προς τη Λεωφ. Δημοκρατίας και πέρασε δίπλα τους, δέχτηκε την επίθεση και τις απειλές τους. Ταυτόχρονα, τα άτομα που βρίσκονταν έξω από την καφετέρια επιτέθηκαν με ξύλα, κράνη και γροθιές σε μεμονωμένους διαδηλωτές που ξεκινούσαν να φύγουν με τα μηχανάκια τους. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες, παρόλο τον αιφνιδιασμό τους, αντέδρασαν δυναμικά, ανταποδίδοντας τα χτυπήματα, γεγονός που τους έδωσε τη δυνατότητα να διαφύγουν και να αποφύγουν το λιτσαρισμό. Κατά την επίθεσή τους, έριξαν και ένα μικρό μπουκάλι νερού γεμάτο με βενζίνη με ένα δυναμιτάκι εξωτερικά, που όταν έσκασε πήρε φωτιά η βενζίνη. Το έριξαν κάτω από το αυτοκίνητο διαδηλωτών που προσέτρεξαν σε βοήθεια αυτών που δέχονταν επίθεση, όμως αυτό κύλησε, και όταν έσκασε προκάλεσε ζημιές σε σταθμευμένο αυτοκίνητο περιόικου έξω από το πρώην σουπερ μάρκετ Ατλάντικ. Η επίθεση των φασιστοειδών κλιμακώθηκε με εφόρ-

μηση και των υπολοίπων, που βρίσκονταν μέσα στο μπαλονάδικο και στην οικοδομή, οι οποίοι βαστούσαν σιδηρόβεργες και πετούσαν πέτρες. Μόλις κατόρθωσαν να απωθήσουν τους λιγοστούς που βρίσκονταν στην πλατεία και εκείνους που ξεκινούσαν να φύγουν με τα οχήματά τους, πέταξαν άλλο ένα μπουκαλάκι με βενζίνη και δυναμιτάκι, αυτή τη φορά επί της Λεωφ. Ειρήνης, προκαλώντας ανάφλεξη και ζημιές σε ένα σταθμευμένο ταξί κατοίκου. Ως αποτέλεσμα της φασιστικής επίθεσης, τρεις διαδηλωτές τραυματίστηκαν στο κεφάλι και δύο ακόμα δέχτηκαν χτυπήματα με ξύλα στο σώμα τους. Η θρασυδειλία της συγκεκριμένης ομάδας φασιστοειδών, που απαρτιζόταν κυρίως από Περαιματιώτες (τα ονόματα των οποίων γνωρίζουν οι πάντες στην περιοχή), είναι κραυγαλέα. Επιτέθηκαν σε μεμονωμένους ανθρώπους την ώρα της αποχώρησής τους. Η σύνθεση της φασιστοσυμμορίας περιλάμβανε άτομα συγκεκριμένου γηπεδικού συνδέσμου του Περάματος, άτομα που έχουν περάσει ή διατηρούν στενές επαφές με νεοφασιστικές οργανώσεις, άτομα που έχουν συμμετάσχει σε ρατσιστικές επιθέσεις σε σπίτια μεταναστών στη Νίκαια και τον Ασπρόπυργο, άτομα που σχετίζονται με προσασίες της νύχτας και διακίνηση ουσιών, και όλοι μαζί έχουν χτυπημένο τον εγκέφαλό τους με τον στόχο του τοπικισμού. Η δράση τέτοιων ομάδων χουλγκάνων-φασιστοειδών, όταν υπερβαίνει τα τραμπουκικά και τοπικιστικά χαρακτηριστικά της και αποκτά πολιτική κατεύθυνση με στοχοποίηση και επιθέσεις εναντίον μεταναστών, αγωνιζόμενων ανθρώπων και διαδηλώσεων, εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για τις τοπικές κοινωνίες. Παρόμοια φαινόμενα δίνουν πρόσφορο έδαφος στους οργανωμένους φασίστες-νεοφασίστες δηλητήριο, που είτε εμφανίζονται με τη μορφή επίσημου κόμματος είτε ως συμμορίες που αναλαμβάνουν να καθαρίσουν κάποια περιοχή από την εγκληματικότητα που δόθηκε προκαλούν μετανάστες. Η συλλογική δραστηριοποίηση, η αρνητική στάση των περιοίκων και η απομόνωση τέτοιων στοιχείων αποτελεί τη μόνη απάντηση απέναντι στις φασιστικές εμφανίσεις και προκλήσεις στις γειτονίες. Άλλωστε ο φασισμός δεν αποτελεί ένα κοινωνικό παράδοξο ή το κακό ιστορικό παρελθόν που αφήσαμε πίσω μας, ούτε αφορά κάποιους λίγους περιθωριακούς.

Πρόκειται για κοινωνικό φαινόμενο που στοχοποιεί και μάχεται τη διαφορετικότητα και εμφανίζεται στην καθημερινότητα με πολλαπλές εκφάνσεις, όπως είναι το χρώμα, η θρησκεία, η καταγωγή, το φύλο, η σεξουαλική προτίμηση, η πολιτική σκέψη και η κοινωνική τάξη. Στην ουσία του, όμως, παραμένει πάντα ίδιος. Αναπαράγεται και προωθείται από τους κυριάρχους -που στο παρελθόν τον ισχυροποίησαν με τα τραγικά αποτελέσματα του Β' παγκοσμίου πολέμου- στις τάξεις των καταπιεσμένων και απέναντι σε αυτούς, όταν και όποτε η κυριαρχία τους αμφισβητείται. Μέσα σε συνθήκες συνολικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος (οικονομικής, πολιτικής, πολιτισμικής) και ολομέτωπης επίθεσης της κυριαρχίας κατά της κοινωνίας, παράλληλα με τη διεύρυνση της κοινωνικής δυσανεμίας, των κοινωνικών αγώνων, του κοινωνικού ριζοσπαστισμού, πολλαπλασιάζονται και τα κρούσματα κοινωνικού εκφασισμού, ρατσιστικών και φασιστικών επιθέσεων. Δεν είναι τυχαίο ότι τέτοιες διεργασίες καλλιεργούνται και πριμοδοτούνται από την ίδια την πολιτική και οικονομική εξουσία. Για τον αποπροσανατολισμό της κοινωνικής οργής και τη διαστολή της σύγχυσης σχετικά με τις αιτίες των κοινωνικών προβλημάτων. Για την ανάπτυξη ενός πολέμου «όλων εναντίον όλων» στις γραμμές των «από κάτω», στις γραμμές των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων ανθρώπων, στον αντίποδα των κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων απέναντι στο κράτος, το κεφάλαιο και τους υπερεθνικούς μηχανισμούς κυριαρχίας. Η «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», που έχει επιβληθεί τον τελευταίον ανάμνηση χρόνο με τα μνημόνια, τα μεσοπρόθεσμα, τα πολυνομοσχέδια και τις δανειακές συμβάσεις, για την υποδούλωση και τη λεηλασία μας, βαθιά και διευρύνεται με τη συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ, με πρωθυπουργό έναν εκπρόσωπο του τραπεζιτικού κεφαλαίου. Το καθεστώς όσο πιο πολύ μεταπολιτευτικά «λύσεις», θα επιζητά πέρα από την ενίσχυση των κατασταλτικών του μονάδων και των παρακρατικών-νεοφασιστικών συμμοριών και ευρύτερες φασιζουσες κοινωνικές συμμαχίες. Εναν «κοινωνικό» συμμαχικό στρατό κατάδοσης και καταστολής των αγωνιζόμενων ανθρώπων και των εγχειρημάτων τους. Ο κόσμος του αγώνα, όμως, δεν εκφοβίζεται και δεν τρομοκρατείται ούτε από την κρατική καταστολή ούτε από την φασιστική ή παρακρατική βία. Η απρόκλητη αυτή επίθεση, όπως και κάθε αντίστοιχο περιστατικό, δεν πρόκειται να μείνουν αναπάντητα. Ανοιχτά, δημόσια, συλλογικά, κοινωνικά. Εξάλλου, είναι υπόθεση ολόκληρης της κοινωνίας του Περάματος και των συλλογικοτήτων που δραστηριοποιούνται στην περιοχή να πάρουν σαφή και ξεκάθαρη θέση για την επίθεση που δέχτηκε η διαδήλωση και να απομονώσουν τα συγκεκριμένα υποκείμενα.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ
DeStato Συνέλευση Περάματος για την Αλληλεγγύη και τη Δράση destato.blogspot.com σύντροφισσες - σύντροφοι

ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟ ΠΕΡΑΜΑ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 10/12

Η πορεία είχε καλοτάξει με αρχή τον ξυλοδαρμό συντρόφου από μπήματα της ομάδας ΔΙΑΣ και τα έσοδα μοιράσματος παλιών οφθαλμών και τα καπνιστικά φασιστοειδών κατά τις αρχές και τις αρχές που τα αποδόθηκαν. Μετά το τέλος της πορείας και ενώ οι συμμετέχοντες αποχωρούσαν από την πλατεία Τσορμπατζόγλου, ομάδα από παρακρατικούς χουλγκάνους φασιστοειδών επιτέθηκε με πέτρες, ξύλα, κράνη, γροθιές και μπουκάλια με βενζίνη και δυναμίτη σε μεμονωμένους διαδηλωτές που ξεκινούσαν να φύγουν με τα οχήματά τους.

Μέσα σε συνθήκες συνολικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και ολόκληρης επίθεσης της κυριαρχίας κατά της κοινωνίας, πολλαπλασιάζονται και τα κρούσματα κοινωνικού εκφασισμού, ρατσιστικών και φασιστικών επιθέσεων.

Είναι όμως υπόθεση όλων μας να πάρουμε σαφή θέση ενάντια σε φασιστικές ιδεολογίες και πρακτικές και να απομονώσουμε όλους τους υαβήσαντες και τις καταστάσεις.

οι κρατικές και παρακρατικές επιθέσεις δεν μας φοβίζουν... μας εξοργίζουν.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΠΟΡΕΙΑ ενάντια στην κρατική και παρακρατική βία

Σάββατο 17/12 στις 12μμ Πλατεία Τσορμπατζόγλου (απέναντι από το παλιό ατλάντικ) στο ΠΕΡΑΜΑ
Πρόσβολο: από Αθήνα 818.118 / από Πέραμα 843 στον "ατλάντικ"

DeStato
www.destato.blogspot.com
www.destato.com
www.destato.org

Στη δεύτερη πορεία συμμετείχαν 250 άνθρωποι αφήνοντας μια ισχυρή παρακαταθήκη ενάντια στην κρατική & φασιστική βία.

ΤΟ «ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ» ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ

23 Απρίλη 2010, με πρωθυπουργικό διάγγελμα από το (επικοινωνιακά επιλεγμένο) ακριτικό Καστελόριζο, κηρύσσεται στον ελλαδικό χώρο «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», η οποία θεσμοθετείται επίσημα στις 5 Μαΐου 2010, με την ψήφιση του πρώτου μνημονίου. Θα ακολουθήσουν τα μεσοπρόθεσμα, οι εφαρμοστικοί νόμοι, τα πολυνομοσχέδια και οι δανειακές συμβάσεις, μέχρι το πρόσφατο «κοινοβουλευτικό πραξικόπημα» της συγκυβέρνησης ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ με πρωθυπουργό έναν εκπρόσωπο του τραπεζιτικού κεφαλαίου, όπου το «καθεστώς έκτακτης ανάγκης» βαθαίνει και διευρύνεται.

Ακόμα και τα τελευταία δημοκρατικά προσχήματα καταρρέουν. Κάτω από το διάτρητο κέλυφος της αστικής/κοινοβουλευτικής/αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας αναδύεται η ωμότητα της απολυταρχίας του κράτους, του κεφαλαίου και των υπερεθνικών μηχανισμών κυριαρχίας. Η συγκυβέρνηση των αστικών και εθνικιστικών κομμάτων (με τεχνοκράτη πρωθυπουργό, για τη μέγιστη δυνατή απόσβεση του πολιτικού κόστους) θα ψηφίσει το νέο μνημονιακό πακέτο ισοπεδωτικών αντικοινωνικών μέτρων (που έχει ήδη συμφωνηθεί από τον Οκτώβρη), θα δρομολογήσει την αναδιάρθρωση του χρέους και τη δανειακή σύμβαση και μετά θα προκηρύξει εκλογές σε μία προσπάθεια ξεγελάσματος και αφομοίωσης της κοινωνικής οργής.

Την τελευταία διετία, η εγχώρια και υπερεθνική κυριαρχία επιβάλλει με καταϊγιστικό ρυθμό μέτρα, πολλά από τα οποία επεδίωκε εδώ και 25 χρόνια με αποτυχημένες ή βραδυπορούσες αναδιρθρώσεις λόγω των σκληρών κοινωνικών αντιστάσεων και του περίφημου «πολιτικού κόστους». Κάθε κατάκτηση πρέπει να ξεχρωσθεί. Τα πάντα πρέπει να λεηλατηθούν. Οι «θεραπευτές» σπέρνουν ανθρώπινα συντρίμια με σκοπό να «ανοικοδομήσουν» την κοινωνία πάνω σε νέες βάσεις πιο πειθαρχικές, επωφελείς και αποδοτικές για τους ίδιους. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο προχώρησαν σε ευρεία θεσμική συστράτευση: για την επιβολή των σχεδίων τους και της κοινωνικής σιωπής.

ΕΙΝΑΙ ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΟΣΩΝ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΕΤΙΑ

Οικονομικά, η καπιταλιστική επέλαση είναι πρωτόγνωρη. Μαζικές απολύσεις σε ημερήσια διάταξη. Αύξηση του αριθμού των ανέργων και των νεόπτωχων με ρυθμό γεωμετρικής προόδου. Αδιανόητες μειώσεις στους μισθούς και τις συντάξεις. Κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας. Πλήρης ελαστικοποίηση και επισφάλεια στις εργασιακές σχέσεις με μαζική εφαρμογή της «εκ περιτροπής εργασίας» στον ιδιωτικό τομέα και της «εφεδρείας» στον δημόσιο τομέα. Αποξήλωση του όποιου συστήματος δημόσιας υγείας και εκπαίδευσης υπήρχε, μαζί με την πολιτική του χαμηλού εισιτηρίου στα μέσα μαζικής μεταφοράς. Διαρκή νέα χαράτσια μέσω των άμεσων και έμμεσων φόρων.

Με το μνημόνιο Νο2 κατεδάφισαν τους βασικούς μισθούς της εθνικής συλλογικής σύμβασης και των επιμέρους κλαδικών συμβάσεων, το επίδομα ανεργίας και τις επικουρικές συντάξεις, κατάργησαν σειρά μισθολογικών επιδομάτων και οργανισμών που στηρίζονταν αποκλειστικά στις συνδρομές των εργαζομένων (όπως ο ΟΕΕ και ο ΟΕΚ), δρομολόγησαν νέες περικοπές και μαζικές απολύσεις στον δημόσιο τομέα. Ενώ για τον Ιούνιο ετοιμάζουν νέο πακέτο ισοπεδωτικών μέτρων: νέες μειώσεις σε

μισθούς, συντάξεις, εφάπαξ και αποζημιώσεις απόλυσης.

Πολιτικά, η κρίση νομιμοποίησης του κοινοβουλευτισμού, του πολιτικού συστήματος και του κομματικού στερεώματος είναι βαθύτατη και η απαξίωση των πολιτικών πλήρης. Παράλληλα, όμως, έχει ξεκινήσει μια προσπάθεια ενσωμάτωσης της κοινωνικής δυσανεμίας στις αριστερές ψήφους. «Για να μην μείνει ορφανή και χωρίς φωνή η αγανάκτηση», «για να αλλάξουν οι συσχετισμοί». Από την ψήφο στην «υπεύθυνη αριστερά» της ΔΗΜΑΡ (που αποτελεί απορροφητήρα των απωλειών του ΠΑΣΟΚ και πριμοδοτείται για το επόμενο συγκυβερνητικό σχήμα) μέχρι την «κινήματική» ψήφο στον «εναλλακτικό» ΣΥΡΙΖΑ. Από την «αντιμονοπωλιακή-αντιμπερειαλιστική» ψήφο για τη «λαϊκή εξουσία» στο ΚΚΕ (που προστάτευε το κοινοβούλιο στην απεργιακή κινητοποίηση της 20ης Οκτώβρη 2011) μέχρι την «αντικαπιταλιστική-ανατρεπτική» ψήφο στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά.

Από την άλλη πλευρά, οι δεξιές, κεντροδεξιές, ακροδεξιές παρατάξεις φτιάχνουν τον δικό τους πόλο, ετοιμαζόμενες να αναλάβουν τα κυβερνητικά ηνία (ενδεχομένως μαζί με ό,τι θα έχει απομείνει από το ΠΑΣΟΚ μετεκλογικά). Για να μαζέψουν ό,τι μπορούν από τους ψηφοφόρους που αμ-

φιταλαντεύονται, καμώνονται ότι διαφωθούν μεταξύ τους, φτιάχνουν νέα κόμματα και κομματίδια και το παίζουν «φίλοι του λαού», για να συνασπιστούν και πάλι μετά τις εκλογές για έναν νέο γύρο βάρβαρης ταξικής επίθεσης. Η εκτεταμένη κρίση συναίνεσης και αντιπροσώπευσης που υπάρχει θα επιχειρηθεί να αντιμετωπιστεί έστω και προσωρινά με μία κυβέρνηση «νωπής λαϊκής εντολής» για να μπορέσουν να συνεχίσουν το καταστροφικό τους έργο παίρνοντας άλλη μια πίστωση χρόνου.

Επικοινωνιακά, τα ΜΜΕ έχουν αναδειχθεί -χωρίς φτιασιδώματα πλέον- σε φερέφωνα και εκπροσώπους τύπου της εγχώριας και διεθνούς κυριαρχίας, έχοντας αναλάβει τον ρόλο της κοινωνικής καλλιέργειας ενοχών («φταίμε κι εμείς για τις παθολογικές τάσεις των χρόνων», «είμαστε συνυπεύθυνοι για την κατάντια της χώρας» κλπ) και της τρομοκράτησης του πληθυσμού με διαρκή ψευτοδιλήμματα («συναίνεση ή χρεοκοπία», «ανταπόκριση στις δεσμεύσεις μας και ψήφιση νέων μέτρων ή δεν εκταμιεύεται η επόμενη δόση», «αποδοχή της δανειακής σύμβασης και των νέων μέτρων ή έξοδος από το ευρώ» κλπ). Τα μέσα χειραγώγησης συγκεντροποιούνται με εκκαθάριση των μη ανταγωνιστικών ή άχρηστων πλέον για την κυριαρχία ιδεολογικών κεφαλαίων. Οι μηχανές της εικόνας

οργανώνουν την πνευματική ένδεια, τα τηλεοπτικά δελτία και διαγγέλματα μοιάζουν με πολεμικά ανακοινωθέντα, ο περίφημος «πλουραλισμός» και η περιβόητη «πολυφωνία» συρρικνώνονται -μέσα από τον εκτοπισμό, τον περιορισμό ή την εκπειθάρχηση των όποιων «διαφορετικών φωνών»- σε μία και μόνη φωνή, αυτή που προστάζει ησυχία και υπακοή.

Κατασταλτικά, ένας αστυνομικός στρατός κατοχής έχει απλωθεί σα δίχτυ απ' άκρη σ' άκρη στις μεγαλύτερες πόλεις της επικράτειας, στρατιωτικές μονάδες πραγματοποιούν ασκήσεις αντιμετώπισης πλήθους, ενώ οι κοινωνικές αντιστάσεις που ορθώνονται αντιμετωπίζονται με τόνους χημικών, επιθέσεις, ξυλοδαρμούς και αθρόες συλλήψεις από τις ειδικές μονάδες «αποκατάστασης της τάξης». Οι αρμόδιες κρατικές υπηρεσίες εργάζονται εντατικά για την αντιμετώπιση των «υποτελών-επικίνδυνων τάξεων», για την καταγραφή, καταστολή και ποινικοποίηση του «εσωτερικού εχθρού», για την πάταξη των κοινωνικών συγκρούσεων και ταραχών. Το δόγμα «μηδενικής ανοχής» απέναντι στους παράξενους και στους ταραξίες γίνεται το νέο συντακτικό της εξουσίας, και ένα νέο ιδιώνυμο προβάλλει κατά των ακηδεμόνευτων και ρηξικέλευθων εστών και επιλογών αγώνα. Η αστυνομία θα περιφρουρεί τη φτώχεια.

συνέχεια από σελ.14

Ο κόσμος που γνωρίζαμε πεθαίνει, και μαζί του ό,τι τον συναποτελούσε. Η διάγνωση έχει ήδη ανακοινωθεί από τις ντόπιες και διεθνείς ελίτ. Κάθε αναπόληση, κάθε διάθεση για επιστροφή είναι μάταιη. Αλλά και σε τι να επιστρέψουμε; Στη σαπίλα, στη μιζέρια, στην κατάντια, στις συμβάσεις της προηγούμενης κατάστασης; Η εκτεταμένη κοινωνική οργή δεν πρέπει να μείνει προσκολλημένη στο χθες, στη «ζωή που μας έκλεψαν», αλλά να κοιτάξει μπροστά, διεκδικώντας την επανάκτηση των πάντων. Η καπιταλιστική ερημοποίηση και η κρατική βαρβαρότητα θα κερδίζουν έδαφος όσο γκρινιάζουμε αντί να αγωνιζόμαστε, όσο ψάχνουμε για προσωπικές λύσεις αντί να συλλογικοποιούμαστε, όσο ο φόβος και η εξατομίκευση επικρατούν της συνείδησης και της αλληλεγγύης, όσο παραμένουμε στην άμυνα και δεν περνάμε στην επίθεση.

Η προοπτική και η δυνατότητα βρίσκονται σε αυτό που έχουν γεννήσει οι ακηδεμόνευτες κοινωνικές αντιστάσεις των τελευταίων ετών. Βρίσκονται στην εξέγερση του Δεκέμβρη 2008. Βρίσκονται στο κίνημα των πλατειών του καλοκαιριού που μας πέρασε. Βρίσκονται στους δρόμους της

ΟΜΩΣ Η ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΑΡΩΣΕΙ

οργής, όπως το απόγευμα της Κυριακής 12 Φλεβάρη. Βρίσκονται στις κινήσεις άρνησης πληρωμής διοδίων, εισιτηρίων, χαρατσιών. Βρίσκονται στις ρηξικέλευθες, συγκρουσιακές και μαχητικές επιλογές αντίστασης. Βρίσκονται στις αυτοοργανωμένες κοινότητες αγώνα και αλληλεγγύης, στις γειτονιές, στους εργασιακούς και εκπαιδευτικούς χώρους, στις συνελύσεις ανέργων. Βρίσκονται στις εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο και σε κάθε προσπάθεια διεθνώς, η οποία αντιστέκεται στην επιβολή και θέτει το ζήτημα της κοινωνικής χειραφέτησης.

Κανένας μόνος και φοβισμένος, όχι μόνο στην κρίση, αλλά ποτέ και πουθενά. Γιατί το ζήτημα δεν είναι να καταφέρουμε με οποιονδήποτε τρόπο να περάσει η κρίση και μετά βλέπουμε (άλλωστε, ποιος βεβαιώνει ότι πρόκειται για κάτι προσωρινό;). Η συστημική κρίση δεν είναι κάποιο φυσικό φαινόμενο αλλά αποτέλεσμα του ίδιου του καπιταλισμού. Και η επίθεση της κυριαρχίας δεν είναι κάποια συμφορά που μας βρήκε αλλά τρόπος διαχείρισης της κρίσης εναντίον μας. Για τη διάσωση των προνομίων και του πλούτου της άρχουσας τάξης, ο καπιταλισμός αναδιάρθωνεται

εκ βάθρων, με καταστροφή των πλεοναζόντων και μη παραγωγικών κεφαλαίων, εμπορευμάτων και πληθυσμών όπως και του κράτους-πρόνοιας, ενώ δεν είναι έξω από την ατζέντα του η πραγματοποίηση και νέων πολεμικών συρράξεων.

Γ' αυτό, το ζήτημα είναι να αρχίσουμε να φτιάχνουμε έναν νέο κόσμο μέσα στο κέλυφος του παλιού. Όχι ένα νέο κέλυφος για τον παλιό κόσμο. Αυτό που μας χρειάζεται δεν είναι φιλάνθρωπα πρότζεκτ ελεημοσύνης, όπως το «όλοι μαζί μπορούμε» του ΣΚΑΪ, ούτε εναλλακτικές δομές κοινωνικής διαχείρισης της κρίσης, όπως τα «κοινωνικά παντοπωλεία», οι «τράπεζες χρόνου» ή οι προτάσεις για «ανταλλακτική οικονομία», αλλά κοινωνικές-συλλογικές αντιδομές με ξεκάθαρα αντιεραρχικά, αντικαπιταλιστικά, αντιεμπορευματικά χαρακτηριστικά. Αυτό που μας λείπει δεν είναι «περισσότερη δημοκρατία», «πραγματική δημοκρατία», «άμεση δημοκρατία», αλλά να σκεφτούμε πέρα από τις έννοιες του πολίτη, των πλειοψηφιών και των μειοψηφιών, της αντιπροσωπείας, της ετερονομίας, του κράτους. Στην προοπτική μιας αυτοοργανωμένης κοινωνίας κοινοκτημοσύνης,

ελευθερίας, ισότητας, αλληλεβοήθειας, σε αρμονία με τη φύση. Χωρίς εξουσία και ταξική διαίρεση, χωρίς αφέντες και μισθωτούς σκλάβους, χωρίς αρχηγούς και υποτακτικούς, χωρίς ηγέτες και ακολουθητές, χωρίς ειδικούς και αδαείς, χωρίς ιεραρχία και διακρίσεις στη βάση του φύλου, της φυλής, του τόπου προέλευσης, της σεξουαλικής προτίμησης. Όλα για όλους, από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του.

Σύγκρουση και ρήξη, λοιπόν, με το κράτος, τους κυβερνήτες, τον καπιταλισμό και τους υπερεθνικούς μηχανισμούς κυριαρχίας. Για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση από τα δεσμά της πολιτικής και οικονομικής τυραννίας, τοπικά και παγκόσμια. Αναχαίτιση των εκφυλιστικών φαινομένων κοινωνικού εκφασισμού-κανιβαλισμού που επιχειρούν να αναπτυχθούν στον αντίποδα της κοινωνικής ριζοσπαστικοποίησης. Αντιμετώπιση των φασιστικών-παρακρατικών συμμοριών που προωθούν το εθνικιστικό και ρατσιστικό μίσος, που οργανώνουν ρατσιστικές επιθέσεις και πογκρόμ κατά μεταναστών, που συμβάλλουν στην

καταστολή των αγωνιζόμενων ανθρώπων ως το μακρύ χέρι του κράτους, που «οραματίζονται» μια στρατιωτικοποιημένη κοινωνία, κάθετης ιεραρχίας, απόλυτης πειθαρχίας και τυφλής υπακοής στις κυριαρχικές προσταγές. Καμία αυταπάτη για τις (σοσιαλδημοκρατικές ή αριστερές) προτάσεις καλλωπισμού και εξωραϊσμού του συστήματος εκμετάλλευσης και υποταγής. Καμία ψευδαίσθηση για τον ρόλο των εκλογών, των κομμάτων, της αντιπροσωπείας, της ανάθεσης, των κοινοβουλευτικών «διεξόδων», των «εναλλακτικών λύσεων» και των «άλλων δρόμων». Αν οι εκλογές μπορούσαν να αλλάξουν τον κόσμο, θα ήταν παράνομες.

Οπολιτισμός της υλικής, αξιακής, συναισθηματικής και πνευματικής φτώχειας δεν βελτιώνεται, ανατρέπεται. Ουτοπία δεν είναι να οραματίζεσαι και να επιδιώκεις την κοινωνική επανάσταση, τον συνολικό μετασχηματισμό των κοινωνικών σχέσεων και της καθημερινής ζωής προς ελευθεριακή-εξισωτική κατεύθυνση, ουτοπία είναι να πιστεύεις ότι μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι.

Βιβλιοθήκη και οι κινηματογράφοι Αστυ και Αττικόν, που ποτέ ωστόσο δεν κήκαν.

Η Κυριακή, 12 Φλεβάρη, ήταν μία από εκείνες τις στιγμές που κρατήσαμε ψηλά το κεφάλι, που ορθώθηκε η αγριότητα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Αυτό, ωστόσο, που χρειάζεται ασταμάτητα είναι η ματιά να μην καθλώνεται σε συγκεκριμένες στιγμές, όσο μεγάλες κι αν αυτές υπήρξαν, αλλά να τις βλέπει σαν τη διαρκή μήτρα που γεννάει το πεδίο των καινούργιων δυνατοτήτων και μας υποδεικνύει να κοιτάμε συνεχώς μπροστά.

Η αντίσταση, η αυτοοργάνωση, η αλληλεγγύη, μέσα στις γειτονιές, στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στις πλατείες, στις συνελύσεις ανέργων, πρέπει να συνεχιστεί, να διευρυνθεί και να βαθύνει. Παράλληλα με τα μεγάλα ραντεβού στους δρόμους. Μαζί με την ταυτόχρονη δημιουργία αυτόνομων, αντικαπιταλιστικών, αντιεραρχικών, αντιεμπορευματικών, κοινωνικών αντιδομών, για την εκπλήρωση των άμεσων αναγκών μας, για την έκφραση των επιθυμιών και της δημιουργικότητάς μας, για τη δημιουργία «κοινών τόπων» γνωριμίας, επικοινωνίας, συλλογικοποίησης και ρήξης. Ο αγώνας είναι σημαντικό να συνεχιστεί σε άρρηκτη σχέση με την παραγωγή οραματικού ορίζοντα. Την απεικόνιση της αυτοοργανωμένης, ισότιμης, ανεξουσίας, αταξικής, αλληλεγγυακής κοινωνίας. Οδοφράγματα απέναντι στην εξουσία παντού. Να αρχίσουμε να φτιάχνουμε τον νέο κόσμο μέσα στο κέλυφος του παλιού. Όλα εμείς, μόνοι μας, τώρα!

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ
ΤΩΝ ΕΞΕΓΕΡΣΙΑΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ 12ης ΦΛΕΒΑΡΗ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΞΕΣΗΚΩΜΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 12 ΦΛΕΒΑΡΗ

Την Κυριακή, 12 Φλεβάρη, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι πλημμύρισαν τους δρόμους της Αθήνας, «καταψιφίζοντας» στην πράξη τη δανειακή σύμβαση και το μνημόνιο Νο2, τον νέο γύρο βάρβαρης επίθεσης και ισοπέδωσης της ζωής τους. Καθόλου τυχαία, σύσσωμα τα ΜΜΕ «είδαν» μόνο μερικές δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές.

Ο αστυνομικός στρατός κατοχής της εγχώριας και διεθνούς κυριαρχίας από νωρίς επιχείρησε την εκκένωση της πλατείας Συντάγματος για να μπορέσουν οι πολιτικοί εντεταλμένοι των ντόπιων και υπερεθνικών αφεντικών να ψηφίσουν απερίσπαστοι τα «νέα μέτρα» υποδούλωσης και λεηλασίας μας. Οι συγκρούσεις με τους πραιτορες του καθεστώτος και οι επιθέσεις σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους γενικεύτηκαν σε όλο το κέντρο της Αθήνας. Ωρες επί ωρών, το μαινόμενο πλήθος εφορμούσε πάνω στις λυσσασμένες ορδές των ραβδούχων.

Η επόμενη μέρα δεν είναι τυχαίο ότι για άλλη μια φορά ξημέρωσε με σύσσωμα τα κόμματα, τους βουλευτές, τα πολιτικά στελέχη, τα δημοσιογραφικά φερέφωνα, να εξαφανίζονται ο καθένας τη δική του θεωρία συνωμοσίας: «οργανωμένο σχέδιο καταστροφής της Αθήνας», «υποκινητές», «κρατική προβοκάτσια», «παρακρατική βία» και διάφορα άλλα αδιανόητα. Ομως, αυτοί που συγκρούονταν την Κυριακή δεν ήταν παρά ο γνωστός «προβοκάτορας λαός». Και το μόνο «οργανωμένο σχέδιο» που «υποκίνησε» τις συγκρούσεις είναι το σχέδιο κατεδάφισης της κοινωνίας, τα ανθρώπινα συντρίμια που αφήνει πίσω της η καπιταλιστική ερημοποίηση κι η εξουσιαστική βαρβαρότητα. Οι εκατοντάδες προσαγωγές και οι απαγωγές αγωνιζόμενων ανθρώπων από τα σπίτια τους πριν τη συγκέντρωση, οι δεκάδες συλλήψεις και η αστυνομική δημοσίευση φωτογραφιών για τέσσερις από τους συλληφθέντες που κατόπιν προφυλακίστηκαν (πρακτική διαπόμπευσης και χαφιεδισμού που έχει χρησιμοποιηθεί κατά κατηγορούμενων για ένοπλη πάλη και τώρα επεκτείνεται σε κάθε αγωνιζόμενο κοινωνική οργή, που σαν ποτάμι θα πνίξει τους δυνάστες και τους λακέδες τους. Όσο για το μέγεθος της καθεστωτικής προπαγάνδας, ενδεικτική ήταν η καταστροφούστερία για τα καμένα ιστορικά νεοκλασικά κτίρια, όπως η Εθνική

«Τόσο ανεπιτήρητα εδω το μέλλον, ώστε μας φαίνεται μερικές φορές πως το έχουμε χάσει»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΚΙΛΚΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ-ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΟΥ

Οι εργαζόμενοι στο Γενικό Νοσοκομείο Κιλκίς απαντάμε στον εκφασισμό τους με δημοκρατία. Καταλαμβάνουμε το δημόσιο νοσοκομείο μας και το θέτουμε υπό τον άμεσο και πλήρη έλεγχό μας. Το Γ.Ν.Κιλκίς πλέον θα αυτοδιοικείται, και το μόνο αρμόδιο όργανο λήψης αποφάσεων διοικητικού περιεχομένου θα είναι η Γενική Συνέλευση των εργαζομένων σε αυτό.

Οι μετέχοντες στη Γενική Συνέλευση εργαζόμενοι του νοσοκομείου γιατροί, νοσηλευτικό και λοιπό προσωπικό στο Γ.Ν.Κιλκίς καταλήξαμε στα παρακάτω:

1. Διαπιστώνουμε ότι τα σημερινά αλλά και μονιμότερα προβλήματα του Ε.Σ.Υ. και κάθε επιμέρους κλάδου, επειδή οφείλονται στη γενικότερη αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική και τον αποθρασυνόμενο διεθνή νεοφιλελευθερισμό, δεν μπορούν να βρουν τη λύση τους σε περιορισμένα μεμονωμένα ή ειδικά κλαδικά αιτήματα και διεκδικήσεις.

2. Διαπιστώνουμε επίσης ότι, επιμένοντας στην προβολή και υποβολή τέτοιων ειδικών αιτημάτων του κλάδου μας, ουσιαστικά παίζουμε το παιχνίδι της ανάληψης εξουσίας που επιθυμεί να αποτρέψει τη δημιουργία ενός πανεργατικού παλλαϊκού μετώπου σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, με κοινές διεκδικήσεις και εναντίον της κοινωνικής εξαθλίωσης που επιφέρει με την πολιτική της, ώστε να αντιμετωπίσει ευκολότερα το διασπασμένο εχθρό της, τον λαό.

3. Για το λόγο αυτό, εντάσσουμε τις κλαδικές μας διεκδικήσεις μέσα σε ένα πλαίσιο συνολικών πολιτικοοικονομικών διεκδικήσεων που τίθενται από ένα τεράστιο τμήμα του ελληνικού λαού, το οποίο σήμερα δέχεται την πιο βάρβαρη καπιταλιστική επίθεση, διεκδικήσεων που ή θα τεθούν συνολικά και θα τις υπερασπιστούν από κοινού και μέχρι τέλους τα μεσαία και χαμηλά στρώματα της κοινωνίας, ή δε θα τελεσφορήσουν.

4. Ο μόνος τρόπος για να γίνει αυτό, είναι να αμφισβητηθεί εμπράκτως η πολιτική νομιμοποίηση αλλά και η ίδια η νομιμότητα της αυθαίρετης αυταρχικής και αντιλαϊκής αυτής εξουσίας και ιεραρχίας που κάνει επιταχυνόμενα βήματα προς τον ολοκληρωτισμό.

5. Οι εργαζόμενοι στο Γενικό Νοσοκομείο Κιλκίς απαντάμε στον εκφασισμό τους με δημοκρατία. Καταλαμβάνουμε το δημόσιο νοσοκομείο μας και το θέτουμε υπό τον άμεσο και πλήρη έλεγχό μας. Το Γ.Ν.Κιλκίς πλέον θα αυτοδιοικείται, και το μόνο αρμόδιο όργανο λήψης αποφάσεων διοικητικού περιεχομένου θα είναι η Γενική Συνέλευση των εργαζομένων σε αυτό.

6. Η κυβέρνηση δεν απαλλάσσεται των οικονομικών της υποχρεώσεων και των υποχρεώσεων στελέχωσης, προμηθειών και εξοπλισμού του νοσοκομείου μας, αλλά σε περίπτωση που συνεχίσει να μην ανταποκρίνεται στις υποχρεώσεις της, οφείλουμε αφενός να την καταγγείλουμε στην κοινή γνώμη και αφετέρου να στραφούμε τόσο στην τοπική αυτοδιοίκηση όσο κυρίως στην τοπική και ευρύτερη κοινωνία για να στηρίξει με κάθε δυνατό τρόπο την προσπάθειά μας:

α) για τη διάσωση του νοσοκομείου μας, β) για τη συνολικότερη υπεράσπιση του αγαθού της δημόσιας δωρεάν υγείας, γ) για την ανατροπή, με κοινό αγώνα με την υπόλοιπη κοινωνία, της συγκεκριμένης κυβέρνησης αλλά και κάθε νεοφιλελεύθερης πολιτικής από όπου κι αν εκπορεύεται, δ) για βαθύ και ουσιαστικό εκδημοκρατισμό, αυτόν δηλαδή που θα καταστήσει την κοινωνία και πάλι αρμόδια να αποφασίζει η ίδια -και όχι τρίτοι- για το μέλλον της.

7. Η ΕΝΙΚ και το εργασιακό σωματείο του Γ.Ν. Κιλκίς, από την 6η Φλεβάρη, αρχίζουμε επισχέσεις εργασίας εξυπηρετώντας μόνον τα έκτακτα περιστατικά στο νοσοκομείο, μέχρις πλήρους αποπληρωμής των δεδουλευμένων μας και επανόδου των αποδοχών μας στα προ-τρίοκας επίπεδα.

Ωστόσο, με πλήρη συναίσθηση της κοινωνικής μας αποστολής και των ηθικών δεσμεύσεων που σχετίζονται με το λειτούργημά μας, θα προστατεύσουμε τη υγεία των πολιτών που προσέρχονται στο νοσοκομείο, παρέχοντας δωρεάν περίθαλψη σε όσους τη χρειάζονται, εξυπηρετώντας και καλώντας παράλληλα την κυβέρνηση να αναλάβει επιτέλους τις ευθύνες της, υπερβαίνοντας έστω και την τελευταία ώρα την άμετρη κοινωνική της αναληψία.

8. Αποφασίζουμε να γίνει νέα γενική συνέλευση όλων των εργαζομένων τη Δευτέρα 13η Φεβρουαρίου στην αίθουσα συνελεύσεων του νέου κτηρίου του νοσοκομείου, στις 11 π.μ., με σκοπό τον καθορισμό των διαδικασιών που απαιτούνται για να υλοποιηθεί με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο η κατάληψη των διοικητικών υπηρεσιών και να εφαρμοστεί με επιτυχία το αυτοδιοικητο του ιδρύματος, αρχής γενομένης από την ημέρα εκείνη. Η γενική συνέλευση θα γίνεται καθημερινά και θα είναι το κυρίαρχο όργανο για την λήψη οποιασδήποτε απόφασης αφορά τους εργαζόμενους και την λειτουργία του νοσοκομείου.

Ζητάμε την αλληλεγγύη του κόσμου και των εργαζομένων όλων των κλάδων, τη σύμπραξη των εργατικών σωματείων και προοδευτικών οργανώσεων και τη στήριξη των μέσων πραγματικής ενημέρωσης. Είμαστε αποφασισμένοι να μην σταματήσουμε, αν δεν φύγουν πρώτα οι προδότες που ξεπουλάνε τη χώρα μας και το λαό μας.

Ή αυτοί ή εμείς!

Η γενική συνέλευση των εργαζομένων, 4 Φλεβάρη 2012

9 Μάρτη 2012, το άδοξο τέλος της κατάληψης

Η εκστρατεία τρομοκράτησης των εργαζομένων στο Γ.Ν.Κιλκίς και οι μεθοδεύσεις των κομματολόγων και των αφοσιωμένων στα παραταξιακά «εν-δυο», έφεραν το πολυπόθητο για τους κυβερνήτες και αντιδραστικούς αποτέλεσμα. Οι επαπειλούμενες ΕΔΕ και ο εκφοβισμός των εργαζομένων είχαν ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της συμμετοχής τους στο εγχείρημα, με πρακτικό αποτέλεσμα τη μη επαρκή στελέχωση με εργαζομένους των ομάδων της κατάληψης.

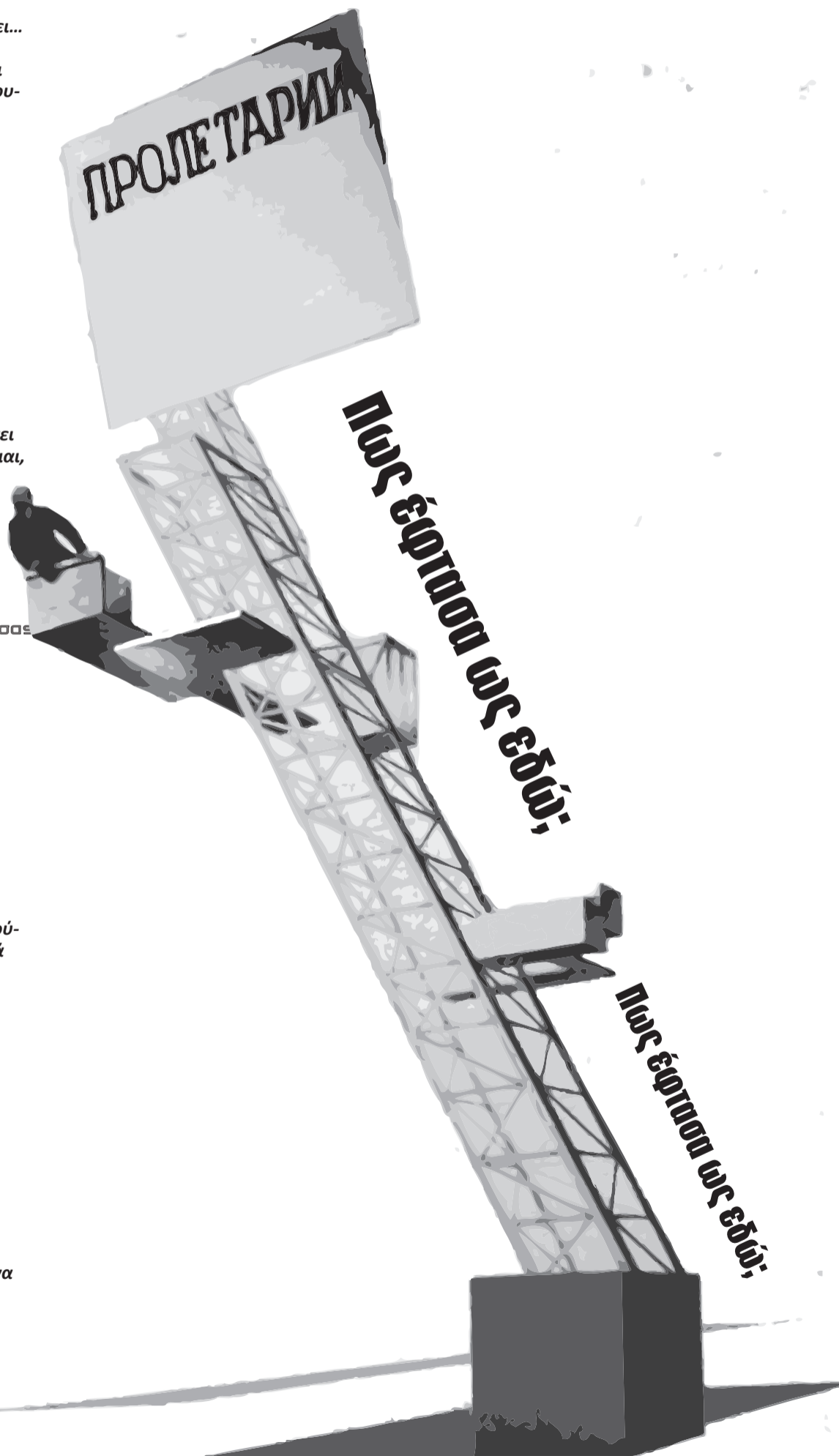
Ως αποτέλεσμα, μια δράκα καθεστωτικών γραφειοκρατών συνδικαλιστών παρέκαμψαν την απόφαση της τελευταίας γενικής συνέλευσης σχετικά με την συνέχιση της κατάληψης και την ανέστειλαν. Την ίδια στιγμή, η διεύθυνση του νοσοκομείου ανακοίνωνε σε δύο αναισθησιολόγους τη μετακίνησή τους σε άλλο νοσοκομείο, ο ένας εκ των οποίων -όπως τυχαίως ήταν από τους πρωτεργάτες της κατάληψης-αυτοδιαχείρισης του νοσοκομείου.

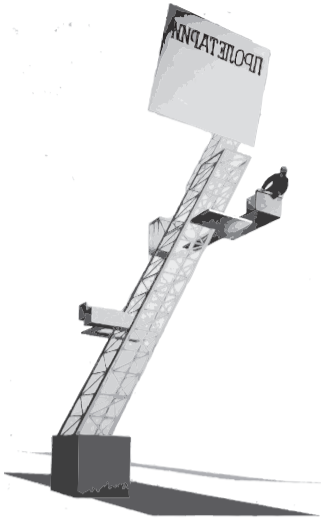
Πως έφτασα ως εδώ;

για συνέντευξη...

...Εσείς πόσα χρόνια εργαζόσασταν στο εργοστάσιο;
 Απ' την αρχή, από το πρώτο τούβλο, εγώ το έφτιαξα το εργοστάσιο.
 Πόσα χρόνια εργαζόσασταν;
 Εντεκα, όσο είναι το εργοστάσιο.
 Με απόλυσε πριν από εννιά μήνες. Και εδώ και εννιά μήνες με κοροϊδεύει...
 θύμα της κρίσης, ε;
 ...Με κοροϊδεύει με διάφορες δουλειές που δεν γίνανε, δε μου 'χει δώσει
 ακόμα την αποζημίωσή μου, και εντωμεταξύ έχει κάνει του κόσμου τις που-
 στιές και έχει φάει ένα σωρό λεφτά...
 Να σας ρωτήσω κάτι; Εγώ πως θα ξέρω ότι μιλάω
 με τον συγκεκριμένο άνθρωπο;
 Θέλετε να ρίξω μια με το όπλο μια στιγμή; (ακούγεται πυροβολισμός)
 Τι κάνετε αυτή τη στιγμή; Πυροβολείτε;
 Θέλετε να το ξανακάνω; (δεύτερος πυροβολισμός)
 Ερίξα με το όπλο, ναι.
 Που πυροβολείτε;
 ...Στα παράθυρα.
 Εσείς έχετε οικογένεια, αν δεν κάνω λάθος, έτσι;
 Δύο.
 Έχετε δύο παιδιά. Πόσων χρονών είστε;
 Πενήντα δύο.
 Και δουλεύετε έντεκα χρόνια στο εργοστάσιο.
 Γιατί πήγατε οπλισμένος;
 Γιατί εννιά μήνες τώρα με κοροϊδεύει, γιατί εννιά μήνες δεν μου 'χει δώσει
 την αποζημίωση, γιατί εννιά μήνες δεν μου 'χει δώσει αυτά που δικαιούμαι,
 γιατί με πέταξε στον δρόμο...
 ...Πυροβολήσατε δύο άτομα;
 Ναι.
 Θέλετε λίγο να μου πείτε πως φτάσατε εκεί;
 Πως έφτασα εδώ;
 Γιατί δεν έχω φράγκο, γιατί δεν μπορώ να δω τα παιδιά μου, γιατί μου
 'βαλαν υποθήκη το σπίτι, γιατί έχασα τη δουλειά μου, θέλετε κι άλλα;
 ...Ο ένας από αυτούς που έχετε πυροβολήσει είναι το αφεντικό σας;
 Ναι. Δεν τον πέτυχα καλά γαμώτο.
 Που τον πυροβολήσατε;
 Δεν ξέρω, απ' ό,τι μου λένε στο χέρι.
 Θέλατε να τον σκοτώσετε;
 Άλλο τι ήθελα εγώ.
 Εγώ ήθελα να έρθω εδώ να κουβεντιάσουμε.
 Άλλο πως εξελίχθηκε το πράγμα.
 Ναι, απλά πήγατε με όπλο. Τι όπλο έχετε;
 Καραμπίνα.
 ...Με τον Βούλγαρο πως έγινε το σκηνικό;
 Ο Βούλγαρος πήγε να κάνει τον ήρωα.
 Και;
 Και του 'ριξα.
 Είχα έρθει αποφασισμένος για να ρίξω. Από τη στιγμή που δεν θα με ακού-
 γανε, ήμουν αποφασισμένος, γιατί αυτή η κοροϊδία γίνεται εδώ και εννιά
 μήνες...
 ...Φαντάζομαι ξέρετε ποιες είναι οι συνέπειες, έτσι;
 Βέβαια, για να φτάσω εδώ πέρα που είμαι.
 Ακόμα, βέβαια, δεν έχω σκοτώσει άνθρωπο, αλλά περιμένω.
 Τους είπα ότι έχω ορισμένες απαιτήσεις.
 Οι οποίες ποιες είναι; Θέλετε να μου πείτε ποιες είναι
 να τις μεταφέρουμε;
 Να με ξανακάνουν άνθρωπο. Σας λέει τίποτα αυτό;
 Γιατί εννιά μήνες τώρα αισθάνομαι σαν ζώο.
 Ξέρετε όμως ότι εσείς ο ίδιος περάσατε στην αντίπερα όχθη.
 Εγώ πέρασα τώρα.
 Εννιά μήνες περίμενα.
 Σε περίπτωση που δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά σας,
 τι θα κάνετε;
 Θα βγω έξω με το όπλο στους αστυνομικούς μπροστά και θα στηθώ για να
 μου ρίξουνε. Κι αν δεν μου ρίξουνε, θα τους ρίξω εγώ.
 Ξέρετε ότι δεν θα το κάνουν αυτό.
 Θα τους ρίξω εγώ, τι θα κάνω στο τέλος, θα ρίξω.
 Θέλετε να μου περιγράψετε λίγο πως είναι εκεί η κατάσταση;
 Κάνει κρύο, γιατί έχω σπάσει σχεδόν όλα τα παράθυρα.
 Πόσες σφαίρες έχετε;
 Δεν μπορώ να σου πω.
 Ξέρεις, δεν γίναν τα πράγματα όπως ήθελα.

συνέχεια στη σελ.18

Τι θέλετε ακριβώς τώρα. Τώρα πλέον τι ζητάτε;
Θέλω να ξαναγίνω άνθρωπος.
Να πάρω πίσω το σπίτι μου, την οικογένειά μου, να μπορώ να βλέπω τα παιδιά μου, να δουλεύω νορμάλ... ακούτε τίποτα περίεργο;
 Όχι, δεν ακούω. Θα πυροβολήσετε και πάλι;
Όχι, εννοώ από αυτά που σας λέω, ακούτε τίποτα περίεργο;
 Όχι, δεν ακούω κάτι περίεργο. Είναι πολύ λογικά αυτά που ζητάτε.
 Κύριε Δημήτρη, υπάρχει άλλιος άνθρωπος δίπλα σας;
Μόνο οι όμηροι.
 ...Το αφεντικό σας σε τι κατάσταση είναι, έχετε μάθει καθόλου;
Όχι.
 Θέλετε λίγο να μου περιγράψετε πως έγινε το σκηνικό του τραυματισμού;
Όχι, δεν μπορώ, δεν είμαι και σε τόσο καλή κατάσταση...
 Μήπως θα ήταν καλύτερα να καθίσετε λίγο να ηρεμήσετε;
Καθιστός είμαι. Και προσπαθώ να ηρεμήσω...
 (Ερωτήσεις δεύτερου δημοσιογράφου)
 Εμείς πως μπορούμε να σας βοηθήσουμε; Πήρατε τηλέφωνο σε μας. Μπορεί να είμαστε στην Αθήνα και να είμαστε μακριά, απλά πείτε μας τι μπορούμε να κάνουμε με οποιοδήποτε τρόπο, οτιδήποτε για να σας βοηθήσουμε σε αυτήν την κατάσταση. Πραγματικά το λέμε. Γιατί όλοι μας λίγο πολύ αντιμετωπίζουμε δύσκολες καταστάσεις και χρειάζεται να βοηθάμε ο ένας τον άλλον. Πώς μπορούμε να σας βοηθήσουμε;
Να πείτε στον κόσμο να ξεσηκωθεί.
 Αυτό είναι πολύ σοβαρό που λέτε και πρέπει να γίνει.
Να πείτε στον κόσμο να ξεσηκωθεί.
Εφτασα πενήντα δύο χρονών...
 Ηρεμήστε- ηρεμήστε. Να δούμε πώς μπορούμε να σας βοηθήσουμε. Να σας πω κάτι; Έχω πέντε φίλους αυτή τη στιγμή, πέντε φίλους με παιδιά, που έχουν χάσει τη δουλειά τους και είναι κι αυτοί σε μια τέτοια κατάσταση...
Ξέρεις ποια είναι η διαφορά, ρε φίλε; Όλοι μου το λεν' αυτό.
Ξέρεις ποια είναι η διαφορά;
Ότι ο καθένας μπορεί να ανεχτεί την κατάσταση όπως καταλαβαίνει.
Αλλά όπως την ανέχονται έτσι τώρα αυτοί, μπορεί να την ανεχτούν και μεθαύριο και να πάνε να γαμηθούνε οχτώ ώρες σ' ένα εργοστάσιο και να παίρνουν τέσσερα κατοστάρικα.
Εγώ δεν το θέλω αυτό το πράγμα.
Εγώ δεν δούλευα τριάντα χρόνια στην ζωή μου για να πεθαίνω τώρα από την πείνα...
 Ναι, απλά δεν τελειώνει η ζωή εδώ. Κι εγώ έχω χάσει τη δουλειά μου και μετά ξαναπήγα και βρήκα μετά από ένα χρόνο άλλη δουλειά...
Εγώ είμαι διατεθειμένος να την τελειώσω, ρ' εσύ.
Γιατί δεν υπάρχει ζωή μετά έτσι όπως γίνονται τα πράγματα.
 Δεν είναι έτσι, θέλει προσπάθεια. Ηρεμήστε και θέλει προσπάθεια. Να ξέρετε ότι έχετε κάνει μια κίνηση και αυτή την στιγμή όλοι σας βλέπουν, όλοι σας ακούν και όλοι θέλουν να δείξουν ότι έχετε ένα αισιόδοξο μήνυμα. Αυτό θέλουν!
Αισιόδοξο μήνυμα μου ζητάς;

Φισιόδοξο, ναι. Ότι μπορείς να βγεις από αυτήν την δύσκολη κατάσταση, να προχωρήσουμε μπροστά... Εμείς πώς μπορούμε να σας βοηθήσουμε;
 (Γέλια)...Πες στον Πάγκαλο να με πάρει τηλέφωνο να μου πει ότι τα φάγαμε μαζί!
 Εδώ, μεταξύ μας πρέπει να βρούμε τη λύση. Μεταξύ μας. Να βοηθήσει ο ένας τον άλλον. Μόνο έτσι θα γίνει κάτι. Καταλαβαίνετε; Γιατί κι εμείς άνθρωποι εργαζόμενοι είμαστε...
Δεν ξέρω, ρε φίλε, αν κατάλαβες εκείνο που σου λέω εγώ. Είναι εννιά μήνες. Εννιά μήνες σηκώνομαι το πρωί και κάθομαι και ακούω μουσική... και πάντα κάθομαι και κλαίω. Η μισή μου ζωή, η μισή μου μέρα είναι να κλαίω και την άλλη μισή ευτυχώς έχω ένα τζάκι και κάθομαι εκεί πέρα και το ανάβω και πίνω...
Το καταλαβαίνεις αυτό το πράγμα; Αυτό γίνεται μήνες.
 Αυτό πρέπει να το σταματήσετε και να πάμε να ξεκινήσουμε μια νέα προσπάθεια. Όλοι έτσι πρέπει να κάνουμε. Αυτό πρέπει να κάνετε. Έχετε κάποια αιτήματα; Εμείς πως μπορούμε να σας βοηθήσουμε να βγείτε από αυτή την κατάσταση;
 Τι μπορούμε να κάνουμε;
Πες του Παπαδήμου ότι μέσα από αυτά τα τσιράκια που ήτανε όλοι και φάγανε όλα αυτά τα λεφτά ήταν και αυτός ο πούστης που πυροβόλησα εδώ πέρα. Κατάλαβες;
Επειδή δεν μπορούσα να βρω τον Πάγκαλο, επειδή δεν μπορούσα να βρω τον Παπουτσή, επειδή δεν μπορούσα να βρω τον Καραμανλή, επειδή δεν μπορούσα να βρω το κάθε αρχίδι που το φυλάνε δεκαοχτώ και τριάντα αστυνομικοί, ήρθα εδώ.
Και ζήτησα τι; Το αυτομόνητο.
Ότι δουλεύω τριάντα χρόνια και έχω απαίτηση να πληρωθώ...
 Έχετε μπει στο ταμείο ανεργίας;
Έχω. Και λοιπόν;
 Κοιτάξτε να δείτε, εντάξει είναι ένα βήμα.
 Απλό τώρα ίσως τα πράγματα απλά ξέφυγε σιγά - σιγά.
Και μετά εντάξει, θα φύγω από το ταμείο ανεργίας και...
 Μα, εντάξει, μετά δεν ξέρει κανείς τι γίνεται μετά από ένα μήνα. Πρέπει να είμαστε αισιόδοξοι. Απλά δεν κάνουμε τίποτα. Απλά - δὴ τώρα είστε στο ταμείο ανεργίας, έχετε πάρει μια αποζημίωση... ηρεμήστε...
Δεν την πήρα.
 Γιατί;
Γιατί δεν μου τη δώσανε ούτε αυτή.
 Γιατί δεν σας την δώσανε; Α... αυτό είναι σοβαρό.
Δεν μου 'χουν δώσει αποζημίωση, μου 'βαλαν υποθήκη το σπίτι, δεν έχω λεφτά, έφτασα να πάω με πιστωτική κάρτα στο σουπερ μάρκετ για να ψωνίσω. Η ζωή μου είναι μες στο σπίτι εννιά μήνες τώρα. Εννιά μήνες! Να περιμένω τι, και από ποιόν; Πες μου εσύ...

Πως έφτασα ως εδώ;

Το παραπάνω κείμενο αποτελεί γραπτό «από-σπασμα» από ηχογραφημένη συνέντευξη που έδωσε ο Δημήτρης Μανίκας, 52 χρονών, την Πέμπτη 1 Μάρτη, κατά τη διάρκεια της εισβολής του με κυνηγετική καρμπίνα στο εργοστάσιο της εταιρίας Helesi ΑΕ, στη Βιομηχανική Περιοχή Κομοτηνής. Αφότου είχε ήδη πυροβολήσει το αφεντικό του εργοστασίου, Αθανάσιο Ανδριανόπουλο (τραυματίζοντάς τον στον λαιμό, στο χέρι και στα πλευρά) και τον τριαντάχρονο «ήρωα» υπάλληλο Εμίλ Ιλεν Μαρίνοφ στα πόδια (ο οποίος προσπάθησε να προφυλάξει το αφεντικό του). Στη συνέχεια, έθεσε σε ομηρία δύο εργαζομένους και «οχυρώθηκε» στο γραφείο της διοίκησης, όπου,

κατά τη διάρκεια διαπραγματεύσεων με την αστυνομία, ήρθε σε επικοινωνία με δημοσιογράφους, απαντώντας στις ερωτήσεις δύο εξ αυτών.

Επειτα από έντεκα ώρες, ο Δημήτρης ελευθέρωσε τους ομήρους και «παραδόθηκε» στη συνέχιση της δικής του «ομηρίας», με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Επιλέγουμε να μην πούμε τίποτα για το συγκεκριμένο. Ούτε για την «ανεργία» που οργιάζει στην περιοχή, ούτε για «τους λόγους που ώθησαν», ούτε για τον πολιτισμό της «απόγνωσης» και της «υπαρξιακής ερήμωσης», ούτε για το «φυσιολογικό» και το «επόμενο» μιας τέτοιας πράξης,

ούτε για το όποιο «σωστό» ή «λάθος» αυτής της κίνησης, ούτε για τον χυδαίο ρόλο των ΜΜΕ, που στη συγκεκριμένη περίπτωση επαληθεύουν επάξια τον ρόλο τους ως «μέσων μαζικής εξημέρωσης», ούτε για το «φυσικό κι επόμενο» του εγκλεισμού του Δημήτρη στη φυλακή για το «αναγκαίο» του «σωφρονισμού» του. Έτσι κι αλλιώς αυτή η... «συνέντευξη» ή, αλλιώς, αυτή η κατάθεση καθημερινού θανάτου εν «ζωή», δεν είναι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία. Ακόμα και με τη μορφή ενός μονόπρακτου, τα «λέει» όλα από μόνη της. Τα μόνα που θα παραθέσουμε και θα σχολιάσουμε είναι λίγα απόσπασματα από τα «αυτομόνητα» αλλά και τα «φυσικά επόμενα»

που δήλωσε ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Κομοτηνής, Π.Μαγαλιός, σχολιάζοντας το περιστατικό:
«Δεν πρόκειται για προβληματικό άτομο. Είναι ένας από τους πολλούς απελπισμένους συμπολίτες μας... Ας μη διαβάσουν με λάθος τρόπο το περιστατικό. Υπάρχει αναθρασμός στην πόλη μας. Φοβάμαι ότι η βία θα πάρει γενικότερες διαστάσεις... Το πρόβλημα είναι γενικότερο. Δεν πρόκειται για μεμονωμένο περιστατικό. Υπάρχει κλίμα σύγκρουσης στην περιοχή. Και πολύ φοβάμαι ότι θα έχουμε κοινωνική έκρηξη με απρόβλεπτες συνέπειες».
 Όσον αφορά στις «ανησυχίες» και τις «φοβίες» του προέδρου,

«φοβούμαστε» πως όχι μόνο είναι βάσιμες, αλλά είναι και επιτακτικά αναγκαίο να πραγματοποιηθούν. Και δεν μιλάμε για μια κοινωνική έκρηξη από και προς το εσωτερικό των καταπιεσμένων, που θα έχει ως αποτέλεσμα τον αλληλοσπαραγμό -επιχείρημα που το τελευταίο διάστημα εντέχνως χρησιμοποιούν τα μισθωμένα παπαγαλάκια των κυρίαρχων για να μας τρομοκρατήσουν. Αλλά για μια κοινωνική έκρηξη στραμμένη προς τα εκεί όπου οι «απρόβλεπτες συνέπειες» θα στέκουν ξεκάθαρες και απειλητικές, στοχεύοντας στο στρατόπεδο των εκμεταλλευτών μας.

Για να ξεμπερδεύουμε μια και καλή από τις αλυσίδες μας.

ΚΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΜΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΥΣ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ, ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ, ΤΗΝ ΤΥΝΗΣΙΑ... ΚΑΙ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΠΑΘΑΘΙΚΗ ΠΟΥΤΡΑ ΑΙΜΑΤΟΣ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ... ΚΑΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ.

Ήταν τριάντα χρόνια πριν, στην πόλη της Χάμα στη Συρία... Στις 2 Φεβρουαρίου 1982, ο πληθυσμός ανταποκρίθηκε στα καλέσματα για εξέγερση ενάντια στην κυβέρνηση, τη φτώχεια και την καταστολή. 150 αξιωματικοί του στρατού ενώθηκαν με τους εξεγερμένους και πήραν τον έλεγχο της πόλης. Κατέστρεψαν κέντρα κράτησης, εκτέλεσαν πάνω από 300 μισθοφόρους του καθεστώτος, καθώς και την πρώτη μονάδα αλεξιπτωτιστών που στάλθηκε προκειμένου να καταστείλει την εξέγερση. Το κράτος απάντησε με την πολιορκία της πόλης και τον βομβαρδισμό της από βαρύ πυροβολικό επί 27 ημέρες. Έκανε χρήση ακόμα και αερίων υδροκυανίου. Η τελική επίθεση μάς θυμίζει τη «ματωμένη βδομάδα» της Κομμουνίας του Παρισιού, όταν οι τελευταίες αναλαμπές προλεταριακής αντίστασης ήταν ίσες προς τον κρατικό τρόπο: νέες γυναίκες «καμικάζι» πυροδοτούν τις βόμβες τους μεταξύ ταנקς και στρατιωτικών ομάδων εφόδου σε σπίτια. Η καταστολή είναι τρομακτική, πραγματικό λουτρό αίματος: μεταξύ 25.000 και 50.000 υπολογίζονται οι νεκροί. Τα ΜΜΕ δεν αναφέρονται και πολύ στα σχετικά μ' αυτό, ή και καθόλου, ώστε να μη σηκώσουν αγανάκτηση διεθνώς, ιδιαίτερα μετά το πλασάρισμα του σεναρίου περί ισλαμιστικής συνωμοσίας ώστε να αποσιωπηθεί καλύτερα η κοινωνική φύση αυτών των αγώνων, όπως και κάθε αγώνα της τάξης μας.

Αυτή η εξέγερση δεν ήρθε απ' το πουθενά: Απεργίες, διαδηλώσεις, σαμποτάζ, ταραχές, βομβιστικές επιθέσεις, εκτελέσεις αξιωματικών του στρατού και VIPs του μπαθαθικού καθεστώτος, εξεγέρσεις κρατουμένων, διάφορες σφαγές, ήταν εδώ και πολλούς μήνες, και χρόνια ακόμη, που σημαντικές ταξικές συγκρούσεις τύλιγαν με τις φλόγες τους τη Συρία. Επιπλέον, η χώρα βρίσκεται σε μια περιοχή που συμπλέκονται πολλά προβλήματα -οι αγώνες της τάξης μας αναμειγνύονται με τις συγκρούσεις μεταξύ των διαφόρων αστικών φραξιών: Ας θυμηθούμε τον πόλεμο του Λιβάνου στα 1982, καθώς και την αιματηρή καταστολή στους «παλαιστινιακούς» καταυλισμούς

حبیب تونسینی
حرارة

προσφύγων, όπου οι προλετάριοι σφαγιαζόνταν τη μία απ' τον ισραηλινό στρατό, την άλλη από διάφορες πολιτοφυλακές, αν όχι άμεσα απ' τους «εθνοαπελευθερωτικούς» μπάτσους της PLO. Ας θυμηθούμε την «ιρανική επανάσταση» απ' το 1977 ως το 1979 και τη μεταμόρφωσή της σε έναν αστικό πόλεμο μεταξύ Ιράν και Ιράκ που θα οδηγήσει σε τουλάχιστον ένα εκατομμύριο νεκρούς μέσα σε 8 χρόνια. Ας θυμηθούμε επίσης

τους αγώνες ενάντια σ' αυτόν τον πόλεμο, τα σαμποτάζ, τον επαναστατικό ντεφαιτισμό, τους κληρωτούς στρατιώτες και των δυο εμπόλεμων χωρών που λιποτάκτησαν απ' τα στρατόπεδά τους κι ενώθηκαν, αναλαμβάνοντας δράσεις ενάντια στην αστική τάξη και στα δυο κράτη. Ας θυμηθούμε το κύμα προλεταριακών αγώνων που σάρωσε την Αίγυπτο το 1977. Ας θυμηθούμε μια στιγμή...

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΑΡΧΑΖΕΙ, ΟΠΩΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΞΕΚΙΝΟΥΜΕ ΤΩΡΑ...

Εδώ και πάνω από έναν χρόνο, ένα σημαντικό κύμα αγώνων εκτυλίσσεται σ' όλο το Μαγκρέμπ (οι αραβικές χώρες της Β. Αφρικής) και το Μασρέκ (οι αραβικές χώρες της Μεσοποταμίας και του Λεβάντε), μια περιοχή που εκτείνεται από τον Ατλαντικό μέχρι τον Ινδικό Ωκεανό. Δικτάτορες πέφτουν, άλλοι κρατιούνται μετά βίας απ' τα ερείπια της εξουσίας τους, η καταστολή ξεσαλώνει παντού, καθώς οι προλετάριοι είναι αποφασισμένοι να μη γίνουν θύματα στον βωμό της αξίας, χωρίς τουλάχιστον να πουλήσουν ακριβά τις ζωές τους. Αγώνες ενάντια στην πείνα, ενάντια στην μιζέρια, ενάντια στην αύξηση των τιμών των «βασικών» διατροφικών προϊόντων, ενάντια στην ανεργία, ενάντια στην ασυλία των βασιτιστών, ενάντια στην αλαζονεία των κυρίων που κρύβονται στα ολοένα και πιο οχυρωμένα φρούριά τους... Τυνησία, Αίγυπτος, Μπαχρέιν, Υεμένη, Λιβύη, Αλγερία, Μαρόκο, Ιράκ, Κουβέιτ...

Και όταν οι δικτάτορες υποκύπτουν στην «πίεση του δρόμου» (σύμφωνα με τον ανάλαφρο δημοσιογραφικό ευφημισμό για να φτιασιδώσει την πραγματική εικόνα του μαχόμενου προλεταριάτου!) ή, ακόμα ακριβέστερα, όταν η παγκόσμια αστική τάξη και οι κεντρικοί μηχανισμοί της απομακρύνουν απ' τη θέση του τον υπεύθυνο που δε στάθηκε ικανός να θέσει πια την κατάσταση υπό έλεγχο, τότε «νέα πρόσωπα» εμφανίζονται, «εναλλακτικές» πολιτικές που εμπνέουν περισσότερη εμπιστοσύνη, προκειμένου να αποκαταστήσουν την κοινωνική ειρήνη και τον «νόμο και την τάξη» των επιχειρήσεων. Όμως, πολύ σύντομα, ο αγώνας επανακά τη δυναμική του, όπως είδαμε εδώ και μερικές βδομάδες, εδώ και λίγους μήνες: στην Τυνησία, όπου οι «νέοι ηγέτες» (ένα μείγμα «προοδευτικών» και ισλαμιστικών φραξιών) αποδοκιμάστηκαν όταν επιχειρήσαν να εμφανιστούν στην πρώτη επέτειο της επανάστασης, καθώς και στην Αίγυπτο, όπου σημαντικά κομμάτια του προλεταριάτου απέρριψαν κάθε εκλογικό πανηγύρι μπούκοτάρων τας το ενεργά και συγκρουόμενοι με τους ίδιους κι απαράλλαχτους βασιτιστές τους στους δρόμους, αλλά και στη Λιβύη, όπου οι «απελευθερωτές» του Εθνικού Μεταβατικού Συμβουλίου έγιναν ρεζίλι από το προλεταριάτο που κατέλαβε τους δρόμους, επανοικειοποιήθηκε τις πλατείες κι έπειτα ισοπέδωσε ολοκληρωτικά τα αρχηγεία του ΕΜΣ στη Βεγγάζη, πράξεις που συνιστούν μια απλή και αποτελεσματική δραστηριότητα της τάξης μας...

Παρά κάποιες συμβολικές αυξήσεις μισθών, και παρά μια αύξηση της διανομής «βασικών» προϊόντων διατροφής, παρά τις υποσχέσεις για άρση του στρατιωτικού νόμου και της κατάστασης έκτακτης ανάγκης που ισχύει απ' το 1963,

παρά τις προσπάθειες για στήσιμο «ελεύθερων εκλογών» εν μέσω καταστολής και σφαγών (με τελευταία της 4ης Φλεβάρη 2012 οπότε ο στρατός βομβάρδισε την πόλη της Χομς σκοτώνοντας πάνω από 200 ανθρώπους μονομιάς), παρά τις συλλήψεις και τους βασανισμούς, παρ' αυτά και ακόμα περισσότερα, η εξέγερση εξαπλώνεται στη Συρία απ' τις 15 Μάρτη 2011 και συνεχίζει να αναπτύσσεται. Ξεκινώντας απ' τη συνοριακή πόλη της Ντάρα, έχει βάλει στη φωτιά της προλεταρίου απ' τη μια άκρη της χώρας στην άλλη: Χομς, Χαμά, Δαμασκός, Χαλέπι, Μπανιγιάς, Λατάκεια κ.ο.κ.

Πολύ γρήγορα, διάφορες δομές αγώνα στήθηκαν μεταξύ εκατοντάδων συντονιστικών επιτροπών («τανσικιάτ») που ανταποκρίνονται έμπρακτα στις πρακτικές ανάγκες του αγώνα, στην οργάνωσή του επί του εδάφους, τον συντονισμό του, την επικέντρωση και την αυτοάμυνά του, αν και αναπτύσσουν ορισμένα ιδιαίτερα αντιφατικά επίπεδα ριζοσπαστισμού όσον αφορά στις προοπτικές του αγώνα. Πολύ γρήγορα, το κίνημα της τάξης μας αντιμετώπισε την κρατική τρομοκρατία τόσο με την ταξική βία και την άμεση δράση του, όσο και με την ενθάρρυνση του ντεφαιτισμού στο εσωτερικό των οργάνων καταστολής: ολοένα και περισσότεροι στρατιώτες λιποτακτούν απ' τις γραμμές του αστικού στρατού, συναδελφώνονται με τα ταξικά αδέρφια τους και προστατεύουν τις διαδηλώσεις ενάντια στους χαφιέδες του καθεστώτος. Υπάρχουν διάφορα δίκτυα λιποτακτών στρατιωτών, μεταξύ των οποίων το πιο γνωστό απ' τα ΜΜΕ είναι του «Ελεύθερου Συριακού Στρατού» που, παρά τις συμμαχίες του με αντιπολιτευτικές οργανώσεις των αντιπάλων του τρέχοντος καθεστώτος (δηλαδή αστικές φράξιες που είναι υποψήφιες για μια πολιτική εναλλαγή της διαχείρισης της μιζέριας μας), παραμένει μια εξέλιξη της μαχητικής πρακτικής του ντεφαιτισμού σ' ένα πεδίο γεμάτο αντιφάσεις.

Προλετάριοι σύντροφοι στον αγώνα στη Συρία, την Αίγυπτο, την Τυνησία... Στο Καζακστάν, τη Νιγηρία, τη Ρουμανία, την Κίνα, τη Βολιβία... Στις Ηνωμένες Πολιτείες και παντού στον κόσμο... Ο καπιταλισμός δεν έχει τίποτα άλλο να μας προσφέρει παρά περισσότερη λιτότητα, μιζέρια, εκμετάλλευση, καταστολή, πόλεμο και θάνατο...

Ο αγώνας για τη ζωή περνάει μέσα απ' την εξόπωση όλων των αστικών φραξιών που διαχειρίζονται την καθημερινή ζωή μας και μας κρατούν στη μιζέρια: «δικτάτορες» και «δημοκράτες», δεξιοί κι αριστεροί, στρατιωτικοί και πολιτικοί, φιλελεύθεροι και σοσιαλιστές...

Η καπιταλιστική οικονομία είναι σε κρίση, ας πεθάνει επιτέλους!
Εχθρός μας ο καπιταλισμός και η δικτατορία της ελεύθερης αγοράς!
Στόχος μας είναι παντού ο ίδιος: η κοινωνική επανάσταση!
Καταστροφή του καπιταλισμού και του κράτους

FREEDOM
Ομάδα Ταξική Πάλη, Φεβρουάριος 2012
www.tridnivalka.tk

ΑΝ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΘΑ ΗΤΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ

Οι επιθυμίες μας, οι επιλογές μας, οι αγώνες μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν χωράνε σε κήλipes. ΣΥΝΕΙΔΗΤΗ ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ (ΑΥΤ)ΑΠΑΤΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΡΗΞΗ

-ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑΣ, ΚΟΙΝΟΚΤΗΜΟΣΥΝΗΣ
-ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ, ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΝ, ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ, ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΣΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Παρασκευή 27/4, 7.00μμ, στο Ρεσάλτο

Διαμαρτυρία VS Αντίσταση

(η λογική της άμεσης δράσης, της σύγκρουσης, της ρήξης, της ανατροπής και της κοινωνικής επανοικειοποίησης απέναντι στη λογική των διεκδικήσεων, των αιτημάτων, των «ανώριμων ακόμα συνθηκών», του ειρηνικού μετασχηματισμού της κοινωνίας)

Δημοκρατία VS αυτοοργάνωση

(η λογική της αντιιεραρχικής συλλογικοποίησης, της ατομικής-συλλογικής-κοινωνικής αυτονομίας και αυτενέργειας απέναντι στη λογική της ανάθεσης, της ετερονομίας, της διαμεσολάβησης, των εκλογών, των κομμάτων, του κράτους)

Εναλλακτισμός VS αντιεξουσιαστικές/ αντικαπιταλιστικές κοινωνικές αντι-δομές

(η λογική “να αρχίσουμε να φτιάχνουμε έναν νέο κόσμο μέσα στο κέλυφος του παλιού” απέναντι στη λογική “να φτιάξουμε ένα νέο κέλυφος για τον παλιό κόσμο”).

 ΡΕΣΑΛΤΟ

Ερμού 9, Κερατσίνι
(100 μέτρα από την πλ. Λαού στα Ταμπύρια)
anarxiko-resalto.blogspot.com

για την εφημερίδα που
κρατάς στα χέρια σου

Η εφημερίδα που κρατάς στα χέρια σου εκδίδεται από τη συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ, περιλαμβάνοντας ζητήματα τόσο τοπικού όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα και επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής -απέναντι στην κυριαρχία και κάθε μορφή εξουσίας- κοινωνική συνείδηση.

Το παρόν τεύχος τυπώθηκε σε 5.000 αντίτυπα και η διακίνησή του γίνεται όπως πάντα με μοιράσματα χέρι-χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και κοινωνικές-πολιτικές παρεμβάσεις, χωρίς

κανενός είδους αντίτιμο, μια και οι ιδέες, οι αξίες, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή ευρωπαϊκά κονδύλια, κομματικά ταμεία ή τοπικές αρχές, δημοτικές παρατάξεις ή «μη» κυβερνητικές οργανώσεις, ιδιώτες «χορηγούς» ή διαφημιστές.